VI KEELAND

DEZVĂLUIREA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Pentru Kennedy,
care a crezut în acest roman înaintea mea.

CAPITOLUL 1
Acum

Obișnuiam să ne privim astfel. Înainte să *te* duci și să strici totul.

Bărbatul înfășoară un fular în jurul gâtului femeii zâmbitoare, apoi se apleacă și o sărută pe vârful nasului. Mă forțez să-mi iau privirea de la vitrina magazinului și să-mi continui drumul. Poate încă un kilometru o să fie suficient – o să-mi limpezească mintea, să pot gândi clar. Să-mi dau seama ce să fac tot restul zilei. Tot restul vieții mele.

O altă clădire, apoi încă două. Mă opresc în spatele a zeci de oameni la trecerea de pietoni. O femeie verifică ora pe telefon, un copil se clatină sub greutatea ghiozdanului plin cu cărți, un om de afaceri în costum de cinci mii de dolari urlă în telefon despre o afacere care nu se va mai concretiza.

E furios. Probabil are nevoie de terapie. Cei mai mulți dintre noi avem nevoie. Inclusiv eu.

Mai ales eu.

O adolescentă fumează o țigară cu marijuana în timp ce se leagănă pe ritmul muzicii pe care o ascultă în căști. Un tânăr de vreo douăzeci de ani îmbrăcat cu blugi largi și tricou se preface că nu îngheață de frig.

Dar ceva îi diferențiază de mine – toți par să știe încotro se îndreaptă.

Pe de altă parte, probabil că și eu dau impresia asta. Mă prefac destul de bine în ultimul timp, nu-i așa?

Dar în curând, ei vor fi acasă cu familiile, câinele sau jocul lor video, iar eu voi fi tot aici, rătăcind prin oraș. Căutând ceva, deși nu știu ce anume. Încă sunt destul de lucidă să-mi dau seama că asta înseamnă că s-ar putea să nu-l găsesc niciodată.

Poate ar trebui să-mi iau un câine. În felul ăsta, plimbările mele ar avea un scop. Bineînțeles, ar trebui să-l hrănesc. Să mă târăsc din pat în fiecare dimineață devreme să-l scot afară, să nu-mi distrugă covoarele. Să-i ofer dragoste și afecțiune.

Mi se pune un nod din gât. Nu sunt capabilă să-mi asum astfel de angajamente. Mai ales pe acesta din urmă.

Se schimbă culoarea semaforului, valul de oameni se revarsă înainte, iar eu mă las purtată de mulțime pe trecerea de pietoni. Cotesc la întâmplare și, câteva secunde mai târziu, mă aflu printre case de cărămidă. Încetinesc pasul, iar un alt trecător, grăbit, se lovește de mine. O altă persoană cu o destinație clară.

Sub adierea vântului, frunzele galbene și portocalii ale unui arbore de ginkgo foșnesc și cad ca o ploaie în jurul meu. Mai aveam puțin și ne mutam aici, în Gramercy Park, în una dintre aceste case vechi. Cu un hol la intrare vopsit în albastru deschis și fereastra biroului cu vedere spre oraș. Dacă am fi ales această casă, în locul apartamentului, ar fi stat altfel lucrurile? Oare acea alegere ne-ar fi influențat viețile, și tu ai fi fost acum lângă mine?

Mă las dusă de valul imaginației. E genul de cartier perfect pentru familii. Poate că am fi avut deja un copil. Poate că mi-aș fi luat un an sabatic. Poate că, dacă aș fi fost mai atentă, aș fi observat cât de rău

te simțeai. Dac-ai fi fost încă aici, probabil ai fi fost în deplasare acum – ai fi fost plecat la un meci în Michigan sau Canada. Cabinetul meu ar prospera, în loc să se afle în declin. Poate am fi angajat o bonă. Poate... doar poate.

Adierea revine, strecurându-se prin pardesiul meu descheiat. Îl închid repede, strângându-mi mai tare cordonul. Sunt plecată de ore bune și ar trebui să merg acasă. Dar de ce?

Crengile copacilor se leagănă, iar un val proaspăt de frunze îmi alunecă peste pantofi. Una galbenă, rebelă se ridică purtată de vânt și mi se încurcă în păr. În timp ce întind mâna să o îndepărtez, un taxi trece pe lângă mine la câțiva centimetri, creând o rafală care mă plesnește peste față. *Fir-ar.* Nici nu am văzut că semaforul era roșu. Fac un pas înapoi spre bordură și mă lovesc de o persoană din spatele meu, împingând-o aproape violent.

— Doamnă? Sunteți bine?

O tânără de vreo douăzeci de ani, îmbrăcată într-un palton Burberry, cu un copil cu codițe lângă ea, având cam doi ani, într-o jachetă identică și un alt copil mic într-un cărucior vintage, sugându-și degetul.

O tresărire, o iluzie a ceea ce ar fi putut fi. Ce nu va mai fi niciodată din cauza *ta*.

Bag mâna în buzunar și îmi ating brelocul. Brelocul *tău*. Cel care îmi amintește de toate speranțele și visurile noastre. Mă liniștește. Pe cât de liniștită pot fi în ultimul timp.

— Doamnă?

Femeia de care deja am uitat se apropie de mine.

— Sunteți bine?

Mă uit în altă direcție, micuța ei familie e prea aproape de propriile-mi visuri, ceea ce îmi creează un disconfort imens.

— Sunt bine. Mulțumesc.

Mă întorc pe drumul pe care am venit, mergând mai repede acum. *Fugind.* Fugind de ce? Nu contează. Privesc în jos, la betonul gri, apoi în sus, la cerul cenușiu. O vitrină îmi reflectă imaginea – o față palidă, îngustă, cu pomeți prea pronunțați, cu o bărbie prea ascuțită. Ochii goi, odinioară verde crud, au devenit terni. Parcă și ei sunt cenușii. Ar trebui să-mi fac niște șuvițe, să-mi revigorez părul blond spălăcit.

Un clopoțel sună zgomotos la ușa următorului magazin, atrăgându-mi atenția. Un cuplu tânăr stă la geam, zâmbind timid și strângând în mână niște pahare de cafea din carton. Intru rapid, mă așez la coadă, pierdută din nou în anonimatul orașului.

Mă uit în jur, clipind dezorientată. Nu am mai fost niciodată aici, în această zonă, în cafeneaua asta. Sau poate e nouă. Lumea s-a schimbat în jurul meu în ultimul an, iar eu nici nu am observat.

Coada avansează, o las să mă tragă după ea. Ai fi urât locul ăsta. Lumina prea puternică, zumzetul vocilor a vreo treizeci de oameni, șuieratul aparatului de spumă, țiuitul râșniței de cafea. Să plătești șapte dolari pentru o cafea.

— Bună ziua. Cu ce pot să vă servesc?

O femeie cu un zâmbet larg și cu părul blond strâns în coadă este un pic prea nerăbdătoare să-mi ia comanda.

— O cafea. Neagră, te rog.

Îi dau banii, iau restul și mă târăsc de-a lungul cozii, cu ochii ațintiți pe o brioșă cu merișoare și portocale. Încerc să-mi aduc aminte dacă am mâncat azi.

— Meredith? O cafea neagră, răsună o voce.

Îmi scot o mănuşă să iau paharul de carton, lăsând căldura să-mi pătrundă în piele, în timp ce scrutez încăperea în căutarea unei mese libere. Este doar una, aproape de intrare, cu vedere spre stradă. Cel puţin îmi oferă o oarecare ocupaţie. Pe trotuar e un furnicar uman, turiştii admiră cu gura căscată clădirile înalte, ducând în mâini sacoşe de cumpărături, iar localnicii bombăne, fiind nevoiţi să se strecoare printre ei. Sute de oameni vin şi pleacă în doar câteva minute. E un ocean de necunoscuţi, figură după figură, până când toate încep să se estompeze.

Dar apoi... o imagine familiară. O figură pe care o recunosc în mulţime.

Mă aplec, ignorând masa care îmi intră în coaste în timp ce mă uit spre acel bărbat. Îmi duc mâna la piept în clipa când, consternată, am confirmarea. Iar inima mi-o ia la trap.

Nu poate fi el.

Ar putea?

Piele măslinie, barbă neagră, constituţie atletică. Zâmbeşte – buzele i se arcuiesc în sus în timp ce vorbeşte la telefon. Apoi izbucneşte în *râs*, unul care îi zguduie tot pieptul, îşi înalţă capul, zâmbind spre cer. Bărbatul acesta nu ar râde – *nu ar putea* să râdă. Până la urmă, a trecut printr-o experienţă mai grea decât mine.

Strâng prea tare paharul şi cafeaua se revarsă peste margini, opărindu-mă. Durerea îmi radiază prin piele şi îmi îndrept privirea spre carnea rozalie.

E bine. Senzaţia de usturime mă inundă, însoţită de un ciudat sentiment de uşurare.

Nu e o reacţie normală. Probabil voi sta să analizez asta ore în şir, la un moment dat. Dar acum... îmi

îndrept din nou atenția spre fereastră. *El* este mult mai interesant.

Mă ridic brusc de pe scaun, aruncând cafeaua abia atinsă în cel mai apropiat coș de gunoi și ies în câteva secunde pe ușa cu clopoțel. Bărbatul își croiește drum pe trotuar, strecurându-se printre golurile din mulțimea de pietoni, fiindu-mi ușor să-l urmez. Ușor să... tresar brusc... îl urmăresc.

E ca și când aș urmări o fantomă.

Doar că nu el este cel care a murit.

Ele au murit.

Noi suntem blocați aici. Într-un purgatoriu.

Eu. Și el.

Gabriel Wright. Ultima dată când l-am văzut, m-am simțit aproape exact la fel ca acum. Amorțită. Detașată. Sceptică. *Seara aceea.*

Îmi bag din nou mâna în buzunar, încercând să-ți ating brelocul pentru a alunga amintirile urâte. Dar nu e timp să caut alinare acum, pentru că rămân în urmă. Așa că grăbesc pasul, îl urmăresc. Gabriel cotește pe o stradă, cu mâinile în buzunare. Părăsește Gramercy, îndreptându-se spre sud, către East Village. Nu suntem singurii care ne îndreptăm în acea direcție. Merg în spatele a trei femei, cu sacoșe de cumpărături voluminoase, pe care la cară ca pe niște trofee de vânătoare. Turiste. Ele sunt camuflajul perfect pentru propria mea vânătoare.

Vreau să știu ce face, unde se duce. De ce e tocmai *aici*, dintre toate locurile posibile, și mai ales – îmi revine în minte figura lui, râzând, zâmbind – e *cu adevărat* fericit? Destul de fericit încât să râdă. Să simtă bucurie, după ceea ce ai făcut *tu*.

Gabriel se oprește la un chioșc de ziare mai în față. Un val de funcționari în costume se revarsă pe trotuar,

ieşind dintr-o clădire. Deja a trecut de ora şapte. Rătăcesc pe afară de la amiază. Ar trebui să merg acasă. Să comand mâncare, să găsesc ceva de făcut cu timpul meu...

Dar nu mă pot desprinde de *el*. Îmi lipesc telefonul de ureche pentru a-mi ascunde faţa cât timp el scrutează trotuarul, aşteptându-şi rândul. Ridică o mână, îşi foloseşte telefonul să plătească un pachet de ţigări – un oarecare pachet alb – şi le bagă în buzunar.

Mă cuprinde o dorinţă imensă să mă apropii de el. Probabil nu m-ar recunoaşte. Nici nu ne-am cunoscut vreodată, cel puţin nu oficial. Nu. Doar am trecut prin iad împreună, despărţiţi de câteva încăperi.

Tu într-o încăpere.

Soţia şi copilul lui, în alta.

Înghit acidul care îmi urcă pe gât, efectul cafelei pe stomacul gol şi al stresului de a urmări un bărbat de care ar trebui să stau departe.

Gabriel mai zăboveşte o clipă la chioşcul de ziare. Zâmbeşte din nou. Poartă o conversaţie cu vânzătorul din spatele tejghelei.

Fac un pas înapoi, mă sprijin de zidul de cărămidă al unei clădiri şi scot un carneţel, cel în care îmi notez lista cu lucruri de făcut. N-am mai scris în el de săptămâni întregi, poate chiar luni. Nu are niciun rost să ţii o listă atunci când nu ai nimic de făcut. Dar acum mâzgălesc ceva.

Gabriel Wright.

Verific din nou ora pe telefon, ca şi când ar fi o informaţie esenţială, şi mă întorc la scris.

Joi, 7.13 p.m.

Merge pe strada East 15. Se opreşte la chioşcul de ziare din colţ.

Fumător.

Râde. Zâmbește. Fericit?

Ultimul cuvânt mă face să mă opresc. În ultimul timp, ideea de fericire mi se pare o fabulație sau un basm. Un vis din care orice fetiță crescută într-o familie dezorganizată vrea să facă parte, dar știe în adâncul inimii că e doar o fantezie.

Gabriel îi zâmbește cu amabilitate vânzătorului de la chioșc și se întoarce cu spatele pentru a-și continua drumul cu un pas lejer, ca și când nu ar avea nicio grijă pe lume. Vreau să-l apuc de mânecă și să strig: „Ești cu adevărat fericit?" sau poate: „Știu că te prefaci. Ești doar mai bun decât mine la asta. Nu e posibil să fii din nou întreg. Nu după ce ți-am făcut *noi*."

Nu are niciun sens.

El nu are niciun sens.

Mi se taie respirația pe măsură ce pașii lui se accelerează. Trebuie să-l urmăresc în continuare. Nu, *am nevoie* să-l urmăresc în continuare. Brusc, am un scop pentru prima dată după luni întregi. Un gol imens se cască în interiorul meu, ceva ce m-ar putea înghiți pe loc. *Cum? De ce?*

Arunc o privire în spate, în timp ce mă reintegrez în mulțime și dau cu ochii de o tânără cu părul lung și blond, care ține o grămadă de cărți în brațe. Pare că vrea să spună ceva, dar apoi îmi dau seama că probabil doar speră să mă dau la o parte din drumul ei. Ca toată lumea din orașul ăsta, cu excepția mea, e grăbită. Deși acum am și eu un scop.

Pentru prima dată de când *tu*...

Nu știu încotro merg sau ce se va întâmpla când voi ajunge acolo.

Dar știu că trebuie să-l urmez.

CAPITOLUL 2
Atunci

— Aproape uitasem, am o surpriză pentru tine.

M-am ridicat din pat și am deschis sertarul comodei.

— Vino înapoi aici.

Vocea lui Connor era răgușită. Jucăușă.

— Vreau să-ți dau și eu o surpriză. Una *mare*.

Am chicotit și am ascuns surpriza *mea* în palmă, ținând mâinile la spate.

— Știu cât de supărat ai fost când ți-ai pierdut brelocul cu tricoul lui Gretzky, acum câteva săptămâni.

— Mi-l dăduse antrenorul meu atunci când am împlinit șase ani. I l-am arătat chiar lui Wayne când l-am întâlnit în seara în care am fost selecționat pentru echipa de profesioniști. Mi-a spus că, într-o zi, oamenii vor purta brelocuri cu tricoul având numărul meu.

Am zâmbit și mi-am adus mâinile de la spate, deschizându-mi pumnul.

— Ei bine, domnul Gretzky e un bărbat deștept.

Connor s-a ridicat în capul oaselor.

— Dumnezeule. De unde îl ai?

— L-am făcut pe comandă.

Ochii soțului meu s-au umplut de lacrimi. A luat micuța replică a tricoului său albastru cu roșu, de la

echipa New York Steel, cu numărul norocos șaptespre-zece, și și-a trecut degetul peste el.

I-am atras atenția.

— E o mică greșeală. Vezi pe partea de jos, cum vopseaua roșie a pătruns prea sus în secțiunea albastră? O să-i cer să-l refacă, dar eram prea nerăbdătoare să ți-l dau.

Connor a zâmbit.

— Aia nu e vopsea. E sângele adversarilor mei. Nu-l reface. Îmi place exact așa cum e.

— Surpriza nu se oprește aici. Tipul care l-a făcut vrea drepturile de distribuție. I-am dat numărul agentului tău și deja negociază un contract. Ar câștiga *jumătate de milion* pentru început. Imaginează-ți toți băieții de șase ani care se plimbă cu acest breloc, visând să fie ca *tine* într-o zi.

Connor m-a tras spre el, cuprinzându-mi obrazul cu palma.

— Îmi place la nebunie. Mulțumesc.

Mi-am frecat nasul de al lui.

— Cu plăcere.

— Și eu vreau să-ți dau ceva, Mer.

Mi-am dat ochii peste cap și am zâmbit jucăuș.

— Am mai văzut asta. Am mai făcut-o.

— Oh, da? Chiar așa?

Fără avertisment, m-a ridicat de pe pat și m-a aruncat în aer. Am țipat, Connor m-a așezat înapoi în poală, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul lui.

— Îți amintești ce am spus când te-am cerut de soție? m-a întrebat.

— Ce anume?

— Am spus că toată viaţa mea nu am dorit decât un lucru: să câştig un campionat de hochei. Dar din ziua în care te-am cunoscut, nu a mai fost de ajuns. Aveam nevoie de trei lucruri: Tu. Un campionat. Şi o familie. Am avut norocul să te conving să te căsătoreşti cu mine. Acum şase luni, visul meu de a câştiga campionatul a devenit realitate. Tot ce-mi mai trebuie acum, pentru ca viaţa mea să fie completă, este o familie. Vreau să avem un copil. Într-adevăr, călătoresc mult pentru meciuri, dar mă voi dedica în totalitate ori de câte ori voi fi acasă. Promit. Vrei să ai un copil cu mine, Mer?

Mi-am acoperit gura cu palma.

— Serios?

El a dat din cap.

— Serios. Ştiu că de-abia ţi-ai adus cabinetul exact acolo unde voiai. Deci, dacă vrei să aştepţi, înţeleg. Dar sunt pregătit când vei fi şi tu, iubito. Sunt mai mult decât pregătit.

Connor avea dreptate. Muncisem din greu în ultimii ani de când luasem hotărârea să fiu pe cont propriu. Lucram la două spitale şi la centrul psihiatric, preluând cele mai grele ture de gardă doar pentru a primi recomandări de la pacienţi. Nu ar fi uşor să fac acum un pas înapoi. Dar a existat vreodată un moment bun pentru a avea un copil?

— Pot să găsesc un psihiatru cu jumătate de normă care să mă ajute. Poate o altă mamă care vrea să se întoarcă la muncă, însă doar o jumătate de zi sau ceva de genul acesta. Mă voi descurca. Ne vom descurca.

Mi-am întărit spusele cu o mişcare a capului, iar buzele lui Connor s-au arcuit într-un zâmbet larg, copilăresc.

— Vom avea un copil, a şoptit el.

Gândul m-a lăsat fără aer pentru o clipă. Am înghiţit în sec.

– Vom avea un copil.

– Vreau mai întâi un băiat. Apoi o fată. Apoi poate încă trei sau patru băieţi.

– Eh... ia-o mai uşor, voinicule. Asta înseamnă cinci sau şase copii. Ce spui să încercăm cu unul şi să vedem cum merge? Va fi o mare schimbare pentru noi.

– Cum vrei tu, frumoasa mea. Mi-a dat o şuviţă de păr după ureche. Va fi o schimbare bună. Nu văd decât zile fericite în viitor, pentru tot restul vieţii noastre.

CAPITOLUL 3
Acum

Să intri pentru prima dată este cel mai greu.

Să te strecori pe holul cu uşile închise – oameni ca mine ascunzându-se în spatele lor, gata să diagnosticheze ce e în neregulă cu o persoană complet necunoscută în urmă cu o oră. Medic, psihiatru, doctor[1], tot felul de titluri cu sonoritate elegantă plasate înainte de nume. Ştiam că vizita la psiholog îi intimidează pe pacienţi, dar nu cred că am înţeles cu-adevărat cât de rău poate fi. Până acum. Când medicul a devenit pacient. Urc la etajul al treilea cu liftul. E ca orice clădire de birouri – mochetă ieftină şi aspră, pereţi de o culoare neutră, uşi grele, rezistente la incendiu, şi prea multă linişte. Mă opresc în faţa uşii unde trebuie să ajung, 302b. În timp ce mă gândesc dacă să intru, îmi sună telefonul mobil. Pe ecran îmi apare numele *Jake*. Fratele meu. Resping apelul, spunându-mi în gând că îl voi suna mai târziu. Chiar dacă ştiu că, cel mai probabil, nu o voi face. Vrea să se asigure că sunt în regulă, ca toţi ceilalţi care dau un semn din când în când. Doar că fratele meu mă cunoaşte prea bine. Aşa că încerc să-i răspund în zilele bune, când e mai uşor de crezut că sunt fericită. Deşi, în ultima vreme, acele zile sunt rare.

Trag adânc aer în piept şi îmi bag telefonul în buzunarul hainei, privind din nou uşa noului meu terapeut.

1 În lumea academică, titlul de doctor se referă la absolvirea doctoratului, şi nu la absolvirea facultăţii de medicină (n. red.).

Înăuntru așteaptă un bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată. Un străin căruia ar trebui să-i spun cum mă simt, dr. *Keith Alexander*. Senzația de greață îmi urcă din stomac în gât și nici măcar nu am deschis încă ușa. Am palmele umede de transpirație. Mi le șterg pe blugi, dorindu-mi ca tumultul gândurilor să încetinească, doar *să încetinească* odată.

Ieri gândurile mele *erau* lente. Dureros de lente, ca un melc. Mi-a luat douăzeci de minute să-mi prepar o ceașcă de ceai, o oră să mă pregătesc să ies din apartament. Chiar și să-mi pun pantofii a fost un efort. Iar acum zumzăi de parcă aș fi băut o duzină de cafele.

Gabriel. L-am văzut pe Gabriel Wright.

Și era fericit.

Dar nu mă pot gândi la asta acum. Trebuie să fiu cât de cât normală pentru întâlnirea cu acest bărbat. O să-și mâzgălească ceva în carnețel și o să spună: „Așa..." și „Hai să vorbim despre asta." Mi-l pot imagina de pe acum – cincizeci sau șaizeci de ani, grizonant, jucându-și rolul.

Ating clanța cu mâna – un metal cromat, strălucitor, complet nepotrivit cu aspectul degradat al clădirii. E rece. Ezit, îmi bolborosește stomacul. Mi-e *foame*.

Nu-mi aduc aminte ultima dată când am simțit ceva, cu atât mai puțin senzația de foame. Până ieri.

Împing ușa și un bărbat de douăzeci și cinci sau treizeci de ani își ridică privirea spre mine. Nu e mai în vârstă decât mine. Păr blond închis, piele bronzată și un zâmbet cald, deschis. Trebuie să fie vinerea cu ținută lejeră, pentru că e îmbrăcat în blugi și un tricou albastru, care îi vine suficient de bine încât e greu să nu observi că îi vine bine. Are un carnețel deschis pe biroul lui lat, cel mai probabil cu programări. Trebuie să fie asistentul doctorului Alexander.

— Bună ziua. Am o programare la șase treizeci.

— Trebuie să fiți Meredith Fitzgerald.

— Meredith McCall, îl corectez. Îmi folosesc numele de domnișoară, dar nu a fost schimbat când...

Îmi pierd vocea. Dacă asistentul doctorului Alexander nu cunoaște detaliile, nu o să fiu eu cea care le oferă.

— ... când am făcut programarea, închei.

— Aha.

Își îndreaptă spatele, zâmbindu-mi amabil.

— Ei bine, dr. McCall, atunci intrați.

Abia când trec pe lângă el și intru în încăpere îmi dau seama că nu stă nimeni în spatele biroului din colț. Dr. Alexander nu e cocoțat pe canapeaua de piele sau pe vreun fotoliu. Pentru că tânărul pe care l-am crezut asistent *este* dr. Keith Alexander. Un val de căldură îmi inundă fața.

De câte ori am fost confundată cu o asistentă doar pentru că eram tânără și atrăgătoare? De prea multe ori ca să le mai pot număra. Mai mult, nu este ceea ce mă așteptam. Cum să vorbesc cu *el* despre senzația zdrobitoare de vinovăție pe care o simt sau despre cât de mult îmi lipsește soțul, dorindu-mi în același timp să nu-l fi întâlnit niciodată?

Scot un oftat, așezându-mă cu precauție pe marginea canapelei. În loc de pereții crem deschis pe care îi are biroul meu, cei din biroul lui alternează între albastru și gri. O masă de cafea modernă, din lemn alb este așezată pe un covor persan. La câțiva metri distanță, o fereastră cu sticlă mată îmi atrage atenția. În timpul zilei, cu siguranță că lumina soarelui îi mângâie pacienții.

— Sunt dr. Keith Alexander. Mă bucur să vă văd în această seară.

Se așază în fața mea, picior peste picior, cu mâinile încrucișate în poală.

Dr. Alexander îmi zâmbește deschis, prietenos, dar eu nu-l văd pe el – mă văd pe mine, făcând exact același lucru cu propriii pacienți. Doar că eu nu mai pot face asta. Nu după ce s-a întâmplat. Deocamdată, cabinetul meu funcționează fără mine.

Își drege vocea, aducându-mă înapoi în prezent.

– Pot să vă ofer ceai de plante? Apă?

– Nu, mulțumesc.

Îmi pun geanta lângă mine și îmi dau jos jacheta de pe umeri. Observ ceasul din spatele lui. 6.32 p.m. Doar cincizeci și opt de minute până la finalul ședinței. Mă chinui să-mi strâng buzele într-un zâmbet care probabil arată mai degrabă ca o grimasă.

– Oh, înainte să uit.

Îmi deschid geanta și scot o hârtie împăturită.

– Trebuie să semnați asta.

Se apleacă și o ia.

– Ce este?

– E solicitată de Biroul pentru abateri profesionale. Trebuie să treceți data la care am început terapia și să semnați. Sunt obligată să încep până săptămâna viitoare, deci presupun că asta demonstrează că le-am respectat sancțiunea.

Dr. Alexander ia un pix de pe măsuța din fața lui. Își împinge ochelarii pe nas și citește documentul înainte de a mâzgăli data de azi și numele lui în partea de jos.

– Poftiți.

Mi-o dă înapoi zâmbind.

– Și îmi pare rău că venirea aici vi se pare o sancțiune. Promit să fac tot posibilul să nu vă simțiți așa.

— Eu... nu am vrut să spun...

Mă opreşte cu un gest al mâinii.

— E în regulă. Înţeleg. Probabil aş simţi la fel dacă aş avea obligaţia de a veni în loc s-o fac de bunăvoie.

— Apreciez că aţi spus asta. Dar chiar nu am vrut să folosesc termenul pe care l-am spus.

— E în regulă. Să trecem mai departe.

— Bine.

Ne uităm lung unul la altul. Cu siguranţă, nu e o tăcere confortabilă.

— Deci... e ciudat, nu-i aşa? zic. Un terapeut care are nevoie de terapie.

— Nicidecum. Consider că toţi terapeuţii ar trebui să meargă la terapie, cel puţin din când în când. La fel cum ne facem un control medical o dată pe an, ar trebui să facem şi unul psihiatric.

Îşi atinge capul cu un deget.

— Cum sunteţi astăzi?

Mă chinui să zâmbesc nervos.

— Bine. Dumneavoastră?

— Foarte bine, mulţumesc. Aveţi planuri pentru weekend?

Îmi reprim un suspin. Începe cu o conversaţie banală. Încearcă să mă facă să mă simt confortabil înainte de a trece la lucrurile dificile.

— Nu, spun. E greu să... *fac orice după ce s-a întâmplat. Să-mi planific o viaţă fără soţul meu. Să mă dau jos din pat înainte de prânz.* ... să-mi fac planuri în această perioadă, îmi închei ideea.

— Înţeleg.

Văd cu coada ochiului cum îşi schimbă poziţia, apoi abordează o altă tactică.

— Ei bine, atunci să trecem direct la subiect. Cum vă simțiți în urma tragediei pe care ați îndurat-o acum șapte luni?

Tragedia mea. Ca și când viața mea ar fi o tragedie shakespeariană, nicidecum dezastrul care e.

Mintea îmi e paralizată. Încă încerc să accept simplul fapt că mă trezesc singură în fiecare zi. Saltul făcut de dr. Alexander direct în miezul problemei e prea brusc, prea rapid. Trebuie să fiu sigură că pot să rămân la suprafață înainte să încerc să înot.

Înghit cu greutate.

— Pentru început, am putea să vorbim despre altceva în afară de soțul meu?

Uite, o cerere simplă. O dorință ușor de respectat. Dacă unul dintre pacienții mei mi-ar spune asta, aș da din cap aprobator și aș trece mai departe. Iar dr. Alexander face exact la fel.

— Bine, atunci, ce ați făcut azi? Puteți să-mi povestiți?

Timbrul lui este blând, amabil. Mă calcă pe nervi, iar privirea mi se îndreaptă din nou spre ceas. 6.35 p.m.

Cincizeci și cinci de minute până la final.

— Cum e o zi din viața doamnei dr. Meredith McCall?

— Ei bine, mai devreme m-am plimbat, spun, am făcut o plimbare lungă. Fac asta aproape zilnic în ultima vreme.

— Și cum a fost? Ați fost în vreun loc interesant?

— În parc, zic. Și mi-am luat o cafea.

Mă opresc înainte să spun restul – *unde l-am văzut pe Gabriel Wright pentru a doua zi la rând și l-am urmărit încă o oră. Poate mai mult. Suficient de mult încât aproape că era să întârzii aici.*

— Apoi am făcut niște cumpărături, închei relatarea cu o minciună.

— Ah? Cumpărături alimentare sau...?

Dr. Alexander își înclină capul pentru a părea interesat.

— Mai mult am privit vitrinele.

Mă căznesc din nou să zâmbesc. Îmi surprind piciorul tremurând și îmi apăs genunchiul cu palma ca să-l opresc.

El ține un pix într-o mână și un carneţel în poală. Nu l-am văzut încă să noteze nimic, spre deosebire de mine, când am pacienți. Iau multe notițe.

Oare nu scrie pentru că știe că mint?

Poate e o idee proastă să mint. Poate, la fel ca mine, poate *să-și dea seama* aproape sigur când cineva minte. Iar minciuna este jumătate din motivul pentru care am ajuns în situaţia asta mizerabilă, nu-i așa? Presiunea crește în mine până când mă trezesc întrebând:

— Ceea ce spun aici e confidenţial? Adică, evident că știu despre regulile de confidenţialitate medic-pacient. Dar trebuie să raportați detalii ale sesiunii noastre consiliului medical, din moment ce vizitele mele sunt fixate din dispoziţia lor?

Dumnezeu știe că am semnat o grămadă de hârtii la audiere fără să le citesc. Poate că mi-am pierdut dreptul la confidenţialitate – la fel ca multe alte lucruri pe care le-am pierdut din cauza *ta*. Poate în carneţelul din poala lui nu ia notițe ale sesiunii noastre, ci mai degrabă va scrie ce trebuie să raporteze mai departe. Poate...

— Ceea ce se spune în această încăpere este confidenţial.

Vocea lui îmi întrerupe gândurile.

– Trebuie să anunț consiliul medical dacă nu veniți la ședințe, dar ce îmi spuneți aici este acoperit de dreptul pacientului la confidențialitate, ca în cazul oricărui alt pacient pe care l-aș trata.

Mâinile mi se relaxează. Trag aer adânc în piept și mă las pe spate pe canapea.

– Bine.

Iau o decizie rapidă: sinceritatea este cea mai bună abordare. Cel puțin aici, unde aceste cuvinte vor răsuna doar între pereții cabinetului său.

– M-am plimbat, dar nu am făcut cumpărături după aceea. Mi-am petrecut ziua urmărind pe cineva.

– Urmărind? Vreți să spuneți că ați urmat pe cineva care vă arăta drumul? Sau ați urmărit pe cineva fără știrea lui?

– Fără știrea lui.

El dă din cap, fața lui rămânând inexpresivă – ceva ce amândoi suntem antrenați să facem. În ultima vreme, e singura față pe care o port, din moment ce expresiile ne arată sentimentele, iar eu parcă nu mai am niciunul.

– În regulă. Și pe cine ați urmărit azi?

– Soțul unei femei care a murit.

Lui dr. Alexander îi alunecă masca și i se ridică sprâncenele. Își învârte pixul între degete și mâzgălește ceva în carnețel înainte să revină la mine.

– Povestiți-mi.

Îmi întorc privirea și rămân așa multă vreme, uitându-mă pe fereastră la copacii care se leagănă. Evit contactul vizual când încep să vorbesc, în sfârșit.

– Numele lui este Gabriel Wright. Este soțul femeii care a fost ucisă, tatăl copilului ucis.

Dr. Alexander procesează în tăcere ceea ce am spus. Îi simt privirea ațintită asupra feței mele, dar nu mă pot uita la el. Nu încă, oricum.

— Azi a fost prima dată când l-ați urmărit pe domnul Wright?

Dau din cap.

— A doua oară.

— Când a fost prima dată?

— Ieri.

— Și de ce l-ați urmărit?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. L-am văzut ieri la o cafenea. A fost o surpriză, cu siguranță nu ceva planificat. Părea... fericit. L-am urmărit. Cred că l-am urmărit din nou astăzi să văd dacă a fost doar o întâmplare, dacă l-am prins într-un moment unic, în care tocmai aflase o veste bună, poate. Eram curioasă dacă după aceea va reveni la o stare de nefericire.

— Și era? Nefericit, vreau să zic. Restul timpului cât l-ați urmărit?

Dau din nou din cap.

— Părea... normal. Dar asta nu e posibil.

— De ce nu?

— Cum ar putea fi? Cum ar putea fi fericit după tot ce a pierdut? Uneori, mă trezesc scăldată într-o transpirație rece, având în minte imaginea din ziarul de a doua zi după accident. O prelată care acoperea un trup mic și nevinovat. O figurină *Hello Kitty* de pluș la o jumătate de metru mai încolo. Oare el cum se trezește în fiecare zi? După pierderea unui copil nevinovat și a dragostei vieții lui? A cerut-o în căsătorie în mijlocul unei reprezentații a spectacolului *Visul unei nopți de vară*.

Dr. Alexander mai notează ceva în carnețel.

— Dacă am putea, aș vrea să dăm puțin timpul înapoi. Am citit dosarul dumneavoastră pe care mi l-a trimis consiliul medical. Dar nu conține detalii despre familia victimelor. Ați cunoscut familia Wright înainte de accident?

— Nu. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Atunci de unde știți cum și-a cerut domnul Wright soția în căsătorie?

Îmi ridic ochii și îi întâlnesc pe cei ai doctorului pentru prima dată.

— De pe Google. Gabriel Wright predă la Columbia. Este profesor de engleză specializat în Shakespeare. Modul în care a cerut-o în căsătorie pe soția lui este menționat în biografia sa. O numește Julieta lui. M-am așezat sub un copac în timp ce preda astăzi și am citit tot ce mi-a apărut când am căutat pe internet. Așa mi-am petrecut timpul cât am așteptat.

Dr. Alexander mă studiază cu privirea.

— Dacă nu v-ați întâlnit niciodată, cum ați știut cine era domnul Wright când l-ați întâlnit ieri?

— L-am mai văzut înainte. În noaptea accidentului, eram pe hol la spital când doctorul i-a spus că soția și copilul lui au murit. S-a prăbușit pe podea, plângând. Amintirea feței lui nu e ceva ce ar putea să dispară vreodată. Deși aseară când l-am urmărit până acasă, am verificat și numele de pe cutiile poștale din holul clădirii lui, doar ca să fiu sigură. El era.

— Bine. Deci ieri l-ați văzut pe domnul Wright din întâmplare și l-ați recunoscut. L-ați urmărit pentru că erați curioasă după ce l-ați văzut zâmbind. E corect?

— Da.

— Și astăzi? Cum ați ajuns să-l urmăriți din nou?

— M-am întors la blocul lui devreme, în această dimineață și am așteptat să iasă.

— Cât de devreme?

— Contează?

— Nu.

Dr. Alexander zâmbește.

— Nu e important dacă nu vă amintiți. Dar dacă vă reamintiți, aș vrea să știu. Adică dacă vă simțiți confortabil să-mi spuneți.

Inspir adânc și expir.

— Am plecat de acasă la patru dimineața și m-am oprit să-mi iau o cafea. Probabil era în jur de patru și jumătate atunci când am ajuns în fața clădirii lui și am început să aștept.

Își ia din nou notițe.

— Așadar, ieri l-ați urmărit pentru că l-ați văzut pe domnul Wright dând semne de fericire. Ați vrut să știți dacă era ceva trecător sau nu și se pare că ați obținut acel răspuns. Ce sperați să aflați urmându-l astăzi?

— Nu sunt sigură. Dau din cap. Pur și simplu, nu pot să cred că a trecut peste asta. Așa că m-am întors să caut fisuri în masca pe care o poartă.

— Nu există un termen-limită specific pentru vindecare. Sunt sigur că știți asta de la propriii pacienți. Confruntarea cu pierderea este o experiență unică pentru fiecare persoană. Fiecare jelește în mod diferit.

— Știu asta, dar...

Dr. Alexander așteaptă să continui, însă nu o fac. Nu pot să-l contrazic pentru că are dreptate. Cel puțin în teorie. E ceea ce stă scris în toate manualele. Fiecare persoană se vindecă în ritmul ei. Totuși, în adâncul inimii, știu că Gabriel Wright nu e posibil să fi depășit starea asta. O parte din procesul de vindecare după o

tragedie este acceptarea, iar acceptarea necesită iertare. Dar unele lucruri în viață sunt, pur și simplu, de neiertat. Dr. Alexander nu poate înțelege asta, chiar dacă așa crede. Trebuie să trăiești o asemenea experiență ca să înțelegi cu adevărat. Iar astăzi nu am energie pentru genul acesta de discuție. Așa că încerc să zâmbesc.

– Aveți dreptate. Suntem cu toții diferiți.

– Credeți că ați obținut răspunsul la întrebarea care v-a făcut să-l urmăriți?

Ridic din umeri.

– Probabil.

Dar o persoană care nu are de gând să mai urmărească pe cineva nu se oprește să-și cumpere un hanorac negru cu glugă și o șapcă de baseball chiar înainte să meargă la ședința de terapie. Probabil că nu se oprește nici să cumpere un set de mini-binocluri.

– Dr. McCall?

Îl aud cum mă strigă pe nume, dar privesc din nou pe fereastră, fascinată de unduirea copacilor. Sunt atât de liniștitor de privit. Biroul meu e prea sus ca să se vadă copacii.

Îmi zâmbește prietenos atunci când, în cele din urmă, îmi îndrept privirea spre el. Nu se citește nici urmă de prejudecată pe fața lui.

– E în regulă să îmi spuneți Meredith, în loc de dr. McCall?

– Sigur.

– Excelent.

Dă din cap.

– Oricum, Meredith, cred că dacă încă mai ai curiozități în legătură cu domnul Wright, ar trebui să discutăm asta aici, în loc să-l urmărești din nou. Pe lângă faptul evident că a hărțui pe cineva e ilegal și ai

deja probleme cu consiliul medical, cred că te joci cu focul investind emoţional în fericirea simţită de supravieţuitorul victimelor soţului tău.

— Gabriel Wright nu e doar una dintre victimele soţului meu.

Dr. Alexander îşi încruntă sprâncenele.

— Atunci, cine e?

— Este, în acelaşi timp, soţul victimelor *mele*.

CAPITOLUL 4
Atunci

– Hei, Irina.

Mi-am ocupat locul obişnuit, la două rânduri în spatele barierei din plexiglas, şi mi-am desfăcut eşarfa care mă sugruma, în timp ce privirea mea îl căuta pe Connor pe gheaţă. Când l-am văzut patinând întreg şi nevătămat, m-am simţit mai uşurată.

Prietena mea s-a întors şi m-a privit mijindu-şi ochii.

– Eşti bine?

– Da. Doar că am avut un sentiment ciudat toată dimineaţa. Nu vreau să par dramatică, dar e aproape ca un sentiment de apocalipsă iminentă. S-a mai estompat pe la amiază, când am avut mulţi pacienţi. Dar apoi a revenit în timp ce mă îndreptam spre stadion.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

– Sună prostesc. Ştiu.

– Nu sună prostesc. Am sentimentul ăsta de apocalipsă iminentă tot timpul.

– Chiar aşa?

Irina a făcut o grimasă.

– Da, de obicei apare cu zece minute înainte ca gemenii mei de doi ani să se trezească.

Am început să râd.

– *Asta* are sens.

— Tu nu întârzii niciodată, a spus ea. Ai rămas blocată în trenul de pe linia A? Au avut probleme cu schimbarea macazurilor toată săptămâna. Eu am rămas blocată mai bine de o oră azi dimineaţă.

Îl urmăream pe Connor cu privirea în timp ce patina în zigzag, tăind gheaţa.

— Nu. Trenul a mers bine. Ultimul meu pacient era nou şi s-a prelungit şedinţa.

— Nu ai un cronometru? Ca în filme?

— Am un ceas, dar dacă o persoană e supărată şi are probleme, nu pot să o dau afară. Aşa că nu mă ţin întotdeauna de ora alocată.

Irina şi-a frecat burta de gravidă în şapte luni.

— Pe naiba. Eu aşa aş face. Fir-ar, l-aş da afară pe ăsta dacă aş avea ocazia. Mă chinui să nu fac pipi pe mine în ultimul timp.

Am început să râd şi asta m-a făcut să mă simt bine. Totul era *în regulă*. Meciul urma să se încheie, vom lua un rând de băuturi şi voi adormi lângă soţul meu, după partida de sex pentru sărbătorire. Da, chiar şi după un meci, avea multă energie. Zâmbetul mi s-a lărgit gândindu-mă la asta.

— Apropo de greutăţi, a adăugat ea. Suferinţa simte nevoie să aibă companie. Tu şi Connor când vă hotărâţi să întemeiaţi o familie de patinatori?

Am ezitat, iar zâmbetul mi-a dispărut. Tot timpul evit cu precauţie să împărtăşesc informaţii personale. Dar Irina îmi era prietenă, nu pacientă. Am fost alături una de alta în ultimele patru sezoane de hochei. Soţul ei era Ivan Lenkov, unul dintre colegii de echipă ai lui Connor şi cel mai bun prieten al său, iar Irina şi Ivan se mutaseră recent într-un apartament din blocul nostru. Aveam amândouă un program încărcat, ea fiind într-o familie care se mărea, iar eu lucrând la cabinet, dar

încercam să ne facem timp să luăm cina împreună cel puțin o dată pe lună și urmăream toate meciurile din deplasare la care nu puteam merge amândouă.

— De fapt, luna trecută am renunțat la anticoncepționale.

Mi-am mușcat buza de jos.

— Sunt entuziasmată. Dar și neliniștită.

— Oh, uau. Ei bine, dacă și spermatozoizii lui Connor sunt la fel de atletici ca restul corpului lui, probabil ești deja însărcinată cu tripleți.

Am chicotit.

— Nici măcar să nu glumești cu asta. Va fi dificil să-i facem loc și unuia singur în programul nostru.

Urletul mulțimii ne-a atras din nou atenția pe gheață. Connor patina umăr la umăr cu un jucător din apărare, controlând pucul cu crosa cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă se apăra de adversar. Mereu mă uimea câte lucruri puteau face simultan băieții ăștia, ținându-și echilibrul pe o lamă groasă de trei milimetri. Connor aluneca pe gheață la fel de ușor cum mergea. Presupun că, pentru el, chiar așa era.

Câteva secunde mai târziu, s-a sunat de pauză. Connor a ieșit de pe gheață, urmându-și coechipierii, dar s-a uitat din nou în direcția mea. Nu i-am putut vedea fața, însă eram sigură că mi-a făcut cu ochiul. Am simțit cum căldura mi-a inundat întregul corp și i-am făcut cu mâna.

— Voi doi...

Irina și-a dat ochii peste cap.

Nu îmi dădusem seama că se uita la mine.

— Încă vă mai faceți ochi dulci.

Am păstrat secret faptul că soțul meu, bărbatul cu care eram de aproape un deceniu, îmi trimisese și flori

astăzi, fără niciun motiv. Hortensii mov închis și crem. Florile mele preferate.

M-am ridicat în picioare.

— Vrei să mergem sus în Lojă în pauză?

Loja era prescurtarea de la Camera Soțiilor, un loc în care aveau voie să intre doar soțiile jucătorilor sau iubitele serioase, invitate de una dintre soții. Nu era chiar stilul meu. Dar Irinei îi plăcea. În ultima vreme, mai mult pentru mâncarea gratuită decât pentru companie. Și era și vin pentru mine acolo.

Irina m-a luat de braț.

— Du-mă la cârnăciorii în foitaj, fată.

Optsprezece minute mai târziu, eram din nou pe locurile noastre. Echipa adversă preluase conducerea, iar noi ne țineam de marginile scaunelor, cu gâtul întins, sperând că echipa Steel va marca din nou.

Nu a trebuit să așteptăm mult. Adversarii au primit o penalizare, iar echipa lui Connor a preluat din nou controlul jocului. Egalând rapid și având un om în plus în echipă, au readus la viață mulțimea tăcută. Eu și Irina am sărit în picioare. Inima mi-a ajuns în gât când Connor a primit pucul. A patinat spre centru, muchiile ascuțite ale lamelor lui pulverizând gheața atunci când se muta de pe un piciorul pe altul. Când a ajuns la poartă, și-a balansat crosa în spate.

Un apărător a apărut de nicăieri, lovindu-l violent pe Connor din stânga, suficient de tare pentru a-l propulsa în aer.

— Connor!

Numele lui mi-a sfâșiat gâtul.

Lumea din jurul meu a început să se miște cu încetinitorul.

Connor a zburat în aer.

Un alt apărător a venit din dreapta.

Connor se zbătea, încercând să se pregătească pentru cădere.

Dar gravitația nu așteaptă pe nimeni.

A lovit gheața. Puternic.

Cu un picior întins înainte și celălalt în spate, îndoit într-un unghi nenatural.

Soțul meu a țipat, urletul lui reverberând prin întreaga arenă.

Mulțimea a tăcut brusc.

Pentru o secundă, mi s-a oprit respirația. Apoi, am țâșnit spre gheață.

Eram doar psihiatru, departe de a fi medic de urgență. Dar am terminat facultatea de medicină. Și știam suficient cât să îmi dau seama că trebuia să mergem direct la spital.

CAPITOLUL 5
Acum

După o săptămână, îi știu programul. Mă trezesc devreme și încep să străbat străzile din Manhattan pe măsură ce orașul se trezește în jurul meu. Dar nu mă grăbesc. Mă plimb agale. Știu că am timp înainte ca Gabriel să iasă din clădirea în care locuiește.

O cafea de la chioșcul din colț. Verific știrile în timp ce aștept un covrig. Privesc cum frunzele în culori mereu schimbătoare se transformă din galben în portocaliu, apoi în roșu, câte puțin în fiecare zi. Mănânc un covrig gros de secară umplut cu brânză de vaci și somon afumat și mă gândesc la doctorul Alexander, la sfatul lui de a nu-l mai urmări pe Gabriel. Eu nu o văd ca pe o urmărire. Nu chiar. Nu am intenții rele. Doar trebuie *să știu...*

Înghit ce am în gură și mă opresc, imaginându-mi-l: fața lui Gabriel, luminată de fericire.

Trebuie să știu că e ceva real.

Împachetez restul covrigului în hârtie și îl arunc în cel mai apropiat coș de gunoi. La fel procedez și cu restul cafelei, auzindu-se un zgomot satisfăcător când se lovesc de fundul coșului. O librărie se află la doi pași și arunc o privire rapidă spre ceas – Gabriel nu va apărea decât peste douăzeci de minute –, apoi păşesc grăbită înăuntru. Magazinul tocmai s-a deschis, iar doi angajați murmură în spatele tejghelei în timp ce sortează cărți. Trec pe lângă ei spre secțiunea de dezvoltare personală.

Construiește-ți viața pe care ți-o dorești.

Secretele unei căsnicii fericite.

Viața e nasoală. Obișnuiește-te cu asta.

Aș fi putut să o scriu chiar eu pe ultima...

Privirea mi se oprește asupra unui stand amplasat lângă zona caselor de marcat. Este pe jumătate gol, dar au rămas câteva jurnale în culori vii, cu coperți spiralate. Sunt decorate cu curcubeie, răsărituri de soare și alte asemenea imagini optimiste.

Întind mâna și iau unul. Pe copertă scrie: „Nu e niciodată prea târziu să începi un capitol nou." Privirea îmi rămâne fixată pe el, ca o poartă către viața anterioară, când aveam pacienți. Când le spuneam să aleagă un jurnal și să scrie în el zilnic, ca parte din terapie. Dr. Alexander nu mi-a dat o asemenea sarcină, dar o mică temă pentru acasă, dată de tine însuți nu strică niciodată. Arunc o privire spre casă, unde cei doi angajați bârfesc veseli, fără să dea atenție clienților. Dau curs unei decizii pripite și strecor jurnalul în geantă. Inima începe să-mi bată nebunește, pulsația frenetică a sângelui înfundându-mi urechile. Niciodată nu am furat nimic. Și sunt sigură că am câteva sute de dolari în portofel, precum și două-trei carduri. Habar n-am de ce naiba fac asta, dar simt că o să explodez cu fiecare pas pe care îl fac spre ușă. Odată ce ajung afară, continui să merg, aproape alergând, până la capătul străzii, unde o iau la dreapta și mă strecor lângă ușa unui magazin care nu e încă deschis. Abia atunci nu mă mai pot abține. Zâmbesc. Sentimentul e euforic.

Durează câteva minute până ritmul inimii mele revine la normal. O privire fugară spre ceas îmi spune că e timpul. Mă îndrept, așadar, spre punctul meu de observație, prima oprire din periplul meu zilnic dedicat lui Gabriel Wright. Își face apariția la timp, ca de obicei.

E destul de ușor să nu fiu văzută în timp ce îl urmăresc. Agitația matinală a oamenilor care se îndreaptă spre serviciu, sală, metrou e camuflajul meu. El merge hotărât pe trotuar, cu mâinile libere, purtând mănuși de piele, și se îndreaptă spre nord. Îl las să treacă, aștept cinci secunde, apoi îl urmez.

În câteva minute, îmi dau seama încotro se îndreaptă – în același loc ca și ieri. În loc să continue spre Columbia, face stânga, apoi încă o dată stânga. De data asta, mă opresc pe partea opusă a străzii și îmi lipesc telefonul de ureche, întorcându-mă parțial cu spatele. Intră în clădirea de cărămidă roșie cu zeci de ferestruici, care este Manhattan Mini Storage, și dispare prin ușa de sticlă. Se aprinde aceeași lumină ca și ieri. De data asta număr – a douăsprezecea ferestruică de la intrare. Nu am îndrăznit încă să-l urmez înăuntru. Mi-e prea frică să nu mă vadă. Deși mor de curiozitate să aflu ce face acolo. Mulți newyorkezi au spații de depozitare. Având apartamente minuscule, e deseori o necesitate. Dar ieri a venit fără nimic și a plecat tot fără nimic. Oare a sortat cutii? A aranjat diverse obiecte? A căutat ceva anume? Presupun că nu a găsit ceea ce a căutat. Poate de aceea a revenit.

Se pornește o rafală bruscă, părul biciuindu-mi fața. Îl prind, îl leg la ceafă și arunc o privire spre cer. A fost înnorat toată dimineața, dar acum norii s-au întunecat. Clădirile înalte din jurul meu îmi induc o senzație claustrofobică – de parcă cerul chiar ar putea să cadă pe mine și nu e nicio scăpare. Dar apoi, destul de curând, Gabriel iese și sângele începe să-mi pompeze cu rapiditate – la fel ca atunci când am strecurat jurnalul în poșetă și am ieșit din librărie ca o hoață. Mâinile îi sunt tot goale, se îndreaptă din nou spre nord, către Columbia – mă grăbesc să nu-l pierd.

Are aceleași cursuri marțea și joia, așa că știu că, după ce intră în clădire, mai am două ore până iese și merge la masă. Găsesc o bancă și mă așez, scot jurnalul pe care l-am furat, pipăind în poșetă după un pix. În jurul meu, studenții merg la cursuri, ducând pe umăr genți sau rucsacuri. Puțini par îmbrăcați suficient de bine pentru ziua rece de toamnă.

Simt brusc o privire ațintită asupra mea. Ridic ochii, cercetând în jur pentru a descoperi sursa. Dar văd doar o mulțime de studenți, un grup de fete, toate de un blond platinat și îmbrăcate în treninguri identice – nimeni nu pare să fie atent la mine în mod special. Probabil îmi imaginez. E normal să mă simt paranoică, având în vedere ce am făcut la librărie și faptul că stau pe aici așteptând să iasă un bărbat care nu știe că l-am urmărit. Mă uit încă o dată în jurul meu, dar văd doar studenți care traversează campusul.

Îmi îndepărtez acest gând și încep să scriu despre săptămâna care a trecut. Despre cum l-am văzut pe Gabriel la cafenea și l-am urmărit. Despre cum mă întreb cât timp poate să continue să se prefacă fericit. Despre a douăsprezecea fereastră de la Manhattan Mini Storage și despre Universitatea Columbia, campusul din mijlocul aglomeratei zone de nord a Manhattanului.

Când Gabriel coboară sprinten pe scări, probabil îndreptându-se să ia prânzul, ceva e diferit. Observ asta pe loc – mersul ușor, felul în care își ține corpul înclinat, privirea tensionată. Nu se duce doar la cantină să ia un sandviș. Merge *undeva* să facă *ceva*.

Iar eu vreau să știu ce.

Cinci minute mai târziu, deschide ușa unei cafenele italiene de la marginea campusului și nu mă pot abține – intru grăbită după el. Mă străbate un fior, făcându-mi pielea de găină la gândul riscului pe care mi-l asum. E mai întuneric aici, lumina e slabă și sunt

plante artificiale prin colțuri. Mese pătrate, cu fețe de masă roșii, în carouri. Separeuri și mese, iar în față e o femeie care are cu zece ani mai mult decât mine.

– Orice masă e bună, draga mea.

Ea așteaptă cu un meniu în mână. Studiez camera întunecată, încercând să-l zăresc. Apoi îmi dau seama că am trecut de două ori pe lângă el, pentru că deja s-a așezat, cu spatele la mine, într-un separeu undeva în spate. Față în față cu o femeie.

– Aici e bine, mulțumesc.

Mă așez la cea mai apropiată masă, una mică pentru două persoane, în mijlocul restaurantului. Chiar nu e deloc discretă, dar nu mă poate vedea. Cât timp îmi țin capul aplecat, chiar dacă pleacă el primul, nu va ști niciodată că am fost aici.

– Vă mai las să studiați meniul?

Îl pune în fața mea.

Mă uit spre meniu.

– O să iau o salată caprese. Și un pahar de pinot, vă rog.

Dispare. Câteva secunde mai târziu, am un pahar de vin în față. S-a aburit de cât de rece e și iau o înghițitură mică, fără să-mi dezlipesc privirea de la separeul din spate. Gabriel gesticulează – este bronzat, semn că are un hobby care presupune să stea frecvent la soare –, iar în fața lui stă o femeie micuță, cu părul blond strâns în coadă. Tânără. Frumoasă, genul care e popular. Îl privește foarte serioasă.

E probabil o întâlnire cu un coleg profesor. Poate e nouă – asta explică pielea suficient de tânără și fără riduri. Sau ar putea fi o prietenă de familie. Poate chiar o întâlnire de afaceri de vreun fel, având în vedere că îl privește atât de intens. Avocată, contabilă sau...

El o face din nou.

Își dă capul pe spate, izbucnește într-un hohot de râs puternic, iar ea zâmbește, clar mulțumită că a obținut o asemenea reacție.

Iau o înghițitură zdravănă din vin și las gustul dulce-acrișor să-mi cuprindă limba.

Se preface foarte bine.

Mi-aș dori să fiu mai bună la asta. Abia mi-am recăpătat capacitatea de a mânca, de a face altceva decât să mă chinui cu rutina zilnică. Mi-ar plăcea să savurez din nou cu adevărat mâncarea, să-mi comand un aperitiv și un desert, în loc de un singur fel din care știu că nici nu voi mânca prea mult. Pe de altă parte, nu merit să mă bucur de nimic după ce am făcut ce am făcut. Ce *nu am* făcut. Expir cu putere, apoi tresar când o mână apare brusc în fața mea.

— Oh, îmi cer scuze. Am crezut că m-ați văzut.

Chelnerița. Mi-a adus salata.

— Vă mai servesc și cu altceva?

Dau din cap.

— Nu. Mulțumesc.

Ignor salata, îmi scot noul carnețel și scriu mai multe notițe. Poate că, dacă le revizuiesc mai târziu, voi găsi un tipar. Voi recunoaște *ceva*, vreo urmă de indiciu care îmi va permite să văd adevărul aflat sub masca pe care o poartă.

În cele din urmă, gust puțin din salată. Studiez stropii de ulei și oțet balsamic, mănânc o bucată de brânză, ronțăi o felie de roșie. Cel puțin consum legume. Un fel de a spune. Dar în tot acest timp ascult – prind fragmente din conversația lor, deși nu suficient pentru a o înțelege. Ceva despre un prieten comun, cred. O problemă a ei de serviciu, care ar putea avea legătură

tot cu predatul. Și apoi el spune „spațiu de depozitare" și îmi ciulesc urechile. Mă uit în direcția lor, dar blonda observă că îi privesc insistent. Așa că schițez un zâmbet discret și mă chinui să-mi mut privirea, ca și când aș fi doar o clientă singură, care observă decorul restaurantului și pe ceilalți clienți.

Sunt mai precaută după aceea, nedorind să mai întâlnesc din nou privirea femeii. Apoi, un cuplu ocupă o masă aflată între a mea și a lor. Discuția noului cuplu distruge orice șansă de a mai trage cu urechea. În afară de momentul în care aud râsul energic al femeii din separeul din colț. Risc o privire rapidă, doar de o fracțiune de secundă, însă am o nouă revelație.

Poate că este iubita lui.

Mintea mi se agață de această idee. Poate că el și soția lui urmau să divorțeze. Poate că e cu adevărat *fericit* că ea e moartă...

Dar nu. Chiar dacă ar fi fost încântat să scape de ea, și-a pierdut și fetița.

Pe scumpa și frumoasa lui Rose.

Chiar și eu a trebuit să închid pagina de Google când mi-a apărut poza. Chipul dulce și inocent, care nu avea să îmbătrânească niciodată, era prea greu de suportat pentru oricine. Poate doar pentru un monstru. Ceea ce Gabriel Wright nu era. Văzusem pustiirea de pe fața lui, în acea seară. Lumea i se spulberase în mii de cioburi. *Se preface* că e fericit. Doar a ajuns să stăpânească arta de a-și camufla sentimentele. Starea lui mizerabilă se ascunde sub masca pe care o poartă. În curând o voi vedea.

Stau singură aici și împrăștii bucățile de salată cu furculița prin farfurie ca să pară că am mâncat mai mult. Îmi dau seama că e prima dată când sunt într-un restaurant de la... ei bine, de când am fost cu *tine*. Trei sute

de dolari cheltuiți pe o cină și abia ne-am adresat două vorbe unul altuia, în acea seară.

Mă copleșesc emoțiile. Las bani pe masă și îmi strâng lucrurile, plecând înaintea lor, înainte ca Gabriel să mă poată vedea. Și înainte să izbucnesc în hohote de plâns, atrăgând atenția nedorită a tuturor celor din jurul meu. Pentru că simt că asta se va întâmpla. Simt emoțiile care se învârt ca o tornadă ce își adună forțele, gata să apară unde te aștepți mai puțin.

Nici nu mă mai obosesc să aștept să iasă. Știu unde locuiește, unde muncește și singurul loc pe care-l frecventează mereu atunci când se deplasează între cele două destinații – acel spațiu de depozitare care Dumnezeu știe ce secrete ascunde. În schimb, o iau spre est, ignorând picăturile reci de ploaie care au început să cadă. O stație de metrou îmi apare brusc în față și cobor sub oraș, urcând în primul tren pe care-l văd. Merg un număr nesfârșit de stații, apoi ies din nou la suprafață, urcând scările spre stradă.

Cartierul Financiar.

Se pare că am mers destul de departe spre centru. Mă plimb aiurea, fără o destinație clară. Dar în momentul când văd indicatorul spre Maiden Lane, îmi aduc aminte că acolo este Biroul pentru abateri profesionale. Încă am în poșetă hârtia semnată de dr. Alexander, așa că aș putea să fac ceva util pe ziua de azi.

Sigla de pe ușa din față este intimidantă, literele fiind mai mari decât e necesar. *Abateri profesionale.* E versiunea la vârstă adultă a senzației pe care o aveam când treceam pe lângă biroul directorului, atunci când eram copil. Totuși, trag adânc aer în piept și intru.

— Bună. Trebuie să depun un document pentru un caz. A venit cu un plic de retur, dar eram prin zonă și m-am gândit să-l aduc personal.

— Sigur, spune funcționara. Aveți numărul cazului?

Dau din cap afirmativ.

— E pe prima pagină a documentului.

Ia formularul și îl scanează.

— Oh. Interesant. Chiar la acest dosar lucram mai devreme astăzi. Am avut o cerere FOIA în legătură cu el.

Îmi încrunt sprâncenele.

— O cerere FOIA?

Ea dă din cap aprobator.

— Cineva a cerut o copie cu întregul dosar al cazului în baza Legii privind libertatea de informare.

— Cine?

Funcționara se schimbă la față. Își strânge buzele de parcă și-ar fi dat seama că a spus ceva ce nu trebuia.

— Scuze. Nu ar fi trebuit să menționez asta.

— Dar cine ar cere o copie a dosarului meu?

Ea ridică din umeri.

— Poate fi oricine. Cazurile încheiate cu acuzații devin publice.

— A fost cineva din presă?

Nimeni nu m-a mai deranjat de când nu au mai apărut titluri cu povestea despre Connor. Au trecut luni bune de atunci.

— Trebuie să completați formularul online pentru a obține acea informație.

Ea dă din cap.

— Îmi pare rău dacă v-am supărat.

Oftez.

— Bine. Mulțumesc. Mai trebuie să fac altceva pentru a depune acel document?

— Nu. Mă ocup eu.

— Mulțumesc.

Ies din nou pe stradă, simțindu-mă și mai posomorâtă decât eram atunci când am intrat. Stau cu umerii aplecați și îmi simt picioarele grele, de parcă pantofii ar fi făcuți din beton, dar continui să merg. Ce altceva am de făcut? Merg câțiva kilometri, fără să fiu cu adevărat atentă încotro mă îndrept, până ajung într-o fundătură. Îmi apar brusc în față niște porți de fier. Un cimitir. Pare un loc destul de potrivit pentru a-mi încheia ziua. Merg mai departe, găsesc intrarea, iarba uscată foșnindu-mi sub pași. Încep să citesc pietrele funerare pe lângă care trec.

Philip Morrow. 1931–1976. Iubit tată, soț și fiu.

Matilda Holtz. 1876–1945. Prea iubită pentru a fi vreodată uitată.

Julia Einhard. 1954–1960. Îngerul nostru din cer.

Înghit un nod din gât și simt un gust sărat. *Julia avea doar șase ani.*

Fiica lui Gabriel nu va ajunge niciodată la șase ani.

Închid ochii. Ce fac? Locul meu nu e aici. Și mă simt brusc epuizată. Prin urmare, mă întorc să ies din cimitir. O construcție micuță din cărămidă se află la ieșire și mă opresc, gândindu-mă la ele...

La soția lui Gabriel.

La fiica lui.

— Scuzați-mă, strig prin geam.

O îngrijitoare își ridică privirea de la un formular pe care îl completează și se uită la mine peste ochelari.

— Pot să vă ajut?

— Da. Se poate...

Ezit. Poate e prea mult. Poate nu e treaba mea. Dar până acum nu am fost prea bună la a păstra niște limite *sănătoase*, așa că de ce să încep acum?

— Există vreo modalitate să aflu dacă cineva e îngropat aici? Recent, am pierdut niște prietene, dar nu sunt sigură dacă au fost înmormântate aici sau în altă parte. Aș vrea să le aduc flori.

Minciuna îmi iese cu ușurință din gură.

— Bineînțeles. Care este numele lor?

— Numele de familie e Wright. Ellen și Rose. Cred că au fost înmormântate anul trecut.

— Hmmm...

Caută în computer.

— Nu e niciun Wright înmormântat aici în ultimii cinci ani.

— Oh. Bine.

Sunt dezamăgită. Ar fi fost dureros să le văd mormintele. Am scăpat prea ușor azi.

— Îmi pare rău, draga mea. Mult noroc să le găsești. Adesea, să vedem mormântul cuiva ne poate aduce liniște.

Dau din cap mulțumind și mă întorc. Din păcate, pentru mine nu există liniște.

CAPITOLUL 6
Atunci

I se albiseră din nou încheieturile.

Strângea cu putere un scaun. Strângea mânerul frigiderului cu putere. Strângea cârjele cu putere. Nu conta. În ultimele patru săptămâni, de când se accidentase, Connor strângea totul cu putere în mână. Îi spusesem asta odată, însă doar se enervase. Strigase că *schilozii* trebuie să se apuce bine de ceva, să nu cadă. Dar nici măcar nu stătea în picioare acum. Stătea pe banca de penalizare, dincolo de bariera din plexiglas, privind cum echipa lui se antrena, în timp ce strângea cu putere crosa de hochei pe care o ţinea pe genunchi.

Era furios şi tensionat, speriat că nu va mai putea reveni niciodată pe gheaţă. Înţelegeam asta. Dar starea constantă de stres nu era sănătoasă pentru recuperarea lui. Aşa că am încercat să reduc presiunea fără să atrag atenţia asupra faptului că aceasta exista.

— Hei.

M-am aşezat pe locul de lângă el şi i-am descleştat degetele de pe crosa de hochei. Ducându-i mâna spre gură, l-am forţat să o deschidă şi i-am sărutat palma.

— Cum ţi-a fost ziua?

Connor s-a încruntat şi a făcut semn spre gheaţă.

— Franklin devine din ce în ce mai bun. Puştiul e mai rapid şi mai agil decât mine.

Brimley Franklin ocupa acum locul de mijlocaș, poziția pe care o avusese soțul meu. La douăzeci și trei de ani, tânjea după o șansă să joace și era nerăbdător să își facă un nume. Mi-am împletit degetele cu ale lui Connor.

– Nu se compară cu tine.

– Nu mă lua de sus.

Și-a smucit mâna din a mea și s-a ridicat brusc în picioare.

– Hai să plecăm de aici. Trebuie să-mi iau geanta din vestiar și apoi să trec pe la clinica pentru gestionarea durerii, înainte să mergem acasă. Am uitat ceva ieri acolo.

– A, OK.

A ieșit furios înainte să termin de vorbit. Medicul echipei a venit spre mine în timp ce stăteam afară, în fața vestiarului, așteptându-l pe Connor.

– Hei, Meredith. Ce mai faci?

– Bine. Dumneavoastră, dr. Gallo?

– Mâine e marea zi, nu? Fitz începe fizioterapia?

Am dat din cap afirmativ.

– Da, așa e. Sunt foarte entuziasmată. A fost o lună grea. Lui Connor nu-i place să stea degeaba. Nu poate vedea progresul pe care îl face vindecarea interioară. Sper ca fizioterapia să-i arate că există o luminiță la capătul tunelului.

M-a bătut pe umăr.

– Nu-ți face griji. Va reuși. E normal să fie anxios. Nu ar fi jucătorul care a fost dacă nu s-ar arăta nerăbdător.

Am dat din cap. Dar nu anxietatea mă îngrijora. Ci furia. Noaptea trecută, Connor aruncase cu un pahar în perete atunci când îl întrebasem dacă era necesar să

participe la toate antrenamentele și la toate meciurile din deplasare. Întrebarea mea fusese nevinovată. Nu știam regulile sau la ce îl obliga contractul. Totuși, se făcuse roșu în față și i se umflaseră venele de pe gât.

Soțul meu și cu mine eram împreună de mult timp. De-a lungul anilor, îi văzusem toate reacțiile de furie, dar niciodată nu fusese îndreptată spre mine. În ultima vreme, ceva în furia lui era diferit. Totuși, nu am îndrăznit să-i spun asta doctorului Gallo. Nu am spus-o nimănui.

În timpul călătoriei cu mașina spre clinica de gestionare a durerii, eu și Connor am făcut conversație de complezență. I-am spus că avusesem doi pacienți noi astăzi, recomandări din partea altor pacienți pe care îi tratasem. Dar și asta a părut să-l supere.

— Ce o să faci cu toți pacienții ăștia când o să ai un bebeluș?

Având în vedere că trebuia *să faci sex* ca să rămâi însărcinată, ceva pentru care soțul meu își pierduse interesul de la accidentare, nu mi se păruse o problemă presantă.

— Am vorbit deja despre asta. Voi angaja pe cineva.

— Nu vreau ca o bonă să stea cu copilul nostru tot timpul.

M-am uitat la el și apoi înapoi la drum.

— Mă gândeam să angajez pe cineva la cabinet. Un alt psihiatru. Poate cu jumătate de normă.

Lui Connor i s-a încordat maxilarul.

— Norocul tău că ai un viitor atât de promițător.

Nu am mușcat momeala. În ultima vreme, în orice spuneam sau făceam găsea un motiv pentru care să se certe. În schimb, m-am întins peste consola centrală și

mi-am pus mâna peste pumnul strâns pe care îl ţinea în poală.

— Viitorul meu arată promiţător pentru că e alături de *tine*.

Mi-a ignorat comentariul şi a arătat cu degetul înainte spre clinică.

— Nu e niciun loc liber. Blochează pe cineva şi pune avariile. Intru eu repede.

După ce am oprit, am deschis portiera maşinii să pot ieşi şi să-l ajut pe Connor să coboare. A clătinat din cap şi a făcut un semn spre uşă.

— Închide-o. Nu am nevoie de ajutor. Nu stau mult.

Din momentul în care a intrat, s-a eliberat chiar locul din faţa clădirii. Aşa că am parcat paralel cu bordura, să nu încurc traficul. Când am terminat, a început să sune un telefon mobil, dar nu era al meu. Connor îşi lăsase telefonul în suportul pentru pahare. Pe ecran a apărut *Centrul de fizioterapie Elite*, aşa că am răspuns.

— Alo?

— Bună ziua. Pot vorbi cu domnul Fitzgerald, vă rog?

— Păi... Nu e disponibil acum. Sunt soţia lui, Meredith. Pot să vă ajut cu ceva?

— Poate. Suntem de la *Centrul de fizioterapie Elite*. Domnul Fitzgerald are o programare mâine la nouă. Speram să o putem muta la unsprezece. Unul dintre terapeuţii noştri a avut o urgenţă şi va lipsi câteva zile, aşa că încercăm să rezolvăm cu toate programările.

M-am uitat spre uşa clinicii. Niciun semn de la Connor încă.

– Puteți să așteptați două minute? Vreau să îl întreb. Are și antrenament și știu că nu îi place să lipsească. Durează câteva momente.

– Bineînțeles. Nicio problemă.

Am coborât din mașină și am intrat în clinică. Connor nu era pe hol, așa că m-am dus la recepție. Recepționera vorbea la telefon, dar a acoperit receptorul.

– Aștept să mi se facă legătura. Pot să vă ajut?

– Da. Soțul meu e pe aici pe undeva, Connor Fitzgerald. Tocmai a intrat.

I-am arătat telefonul lui mobil.

– Are un apel telefonic important. Puteți să-l anunțați?

– Pot să văd un act de identitate, vă rog?

– Sigur.

Am căutat în geantă și i-am arătat femeii permisul de conducere.

– Scuze, a spus ea. E o persoană importantă, așa că am vrut să mă asigur că nu sunteți vreo fană. Am zâmbit.

– *Sunt* fană. Cea mai mare fană a lui.

Femeia a făcut un semn cu degetul spre ușa din spatele ei.

– Aștept să mi se facă legătura cu un reprezentant al unei companii de asigurări la care e imposibil să ajungi. Domnul Fitzgerald a intrat în spate să discute cu medicul. E ultima ușă pe dreapta, dacă nu vă deranjează să mergeți singură. Tocmai închidem, așa că nu e nimeni altcineva pe acolo.

– Mulțumesc.

Pe holul lung erau vreo șase uși, toate închise. Lumina se revărsa pe podea din ultima cameră de la

capăt. Pe măsură ce mă apropiam, vocea lui Connor se auzea din spatele uşii, pe un ton ridicat şi furios.

— Scuteşte-mă. Am 1,93 metri şi 110 kg. Nu iau aceeaşi doză ca majoritatea pacienţilor tăi.

— Nu doza mă îngrijorează, a răspuns o voce de bărbat. Ci de cât timp le iei. Ar fi trebuit să te dezobişnuieşti până acum sau cel puţin să scazi treptat doza. Nu ar trebui să ai asemenea dureri după patru săptămâni de recuperare. Iar dacă ai, trebuie să ne gândim că ar putea fi altceva în neregulă.

M-am oprit la câţiva metri de uşă, ţinându-mi respiraţia, să ascult conversaţia.

— Păi, da. *Aşa că dă-mi odată reţeta aia nenorocită*. Încep fizioterapia mâine şi trebuie să pot să-mi lucrez genunchiul.

Un suspin puternic.

— E ultima dată, Connor. Vorbesc serios.

Inima a început să-mi bată mai tare. Se pare că nu eram singura îngrijorată de faptul că soţul meu înghiţea oxicodona ca pe bomboane.

Am aşteptat un minut înainte să mă apropii de uşă. Când am băgat capul înăuntru, Connor s-a încruntat.

— Ce cauţi aici?

— Ai un apel de la centrul de fizioterapie. Părea important.

I-am înmânat telefonul.

După ce am ajuns acasă, a dispărut la duş cât timp am pregătit cina. Când a ieşit, puiul era în cuptor, iar eu eram în living făcând puţină ordine.

Connor s-a uitat în jur, mijindu-şi ochii.

— Unde mi-e geanta?

Spre deosebire de majoritatea jucătorilor, soțul meu nu-și lăsa echipamentul de hochei în vestiar, după antrenamente. Căra o geantă mare după el în fiecare zi. În timpul sezonului, stătea aproape de ușa noastră de intrare ori de câte ori era acasă. Dar când intrasem mai devreme, cârja lui se agățase de cureaua de umăr a genții și aproape că îl făcuse să se împiedice.

— Am pus-o în dulap.

— De ce?

— S-a încurcat în cârje atunci când am intrat. M-am gândit că nu o vei folosi o vreme, așa că de ce să nu o iau din drum?

S-a îndreptat spre dulap, cu ajutorul cârjelor, și a smucit ușa. A scos geanta și a aruncat-o lângă ușa de la intrare. Geanta a căzut cu un zgomot puternic.

— Acolo îi e locul.

Mi-am ridicat mâinile.

— Bine. Doar încercam să te ajut.

— Nu am nevoie de niciun nenorocit de ajutor, a mormăit el și s-a întors, dispărând în dormitorul nostru, trântind ușa atât de tare, încât s-au zguduit pereții.

Din nou, am încercat să ignor asta, în ciuda senzației de frustrare din stomac. În adâncul sufletului, știam că nu era cu adevărat supărat pe mine, deși începeam să mă satur să fiu ținta nervilor lui. Când cina a fost gata, am aranjat masa. Connor a apărut abia după ce începusem să mănânc singură.

A rămas în picioare, sprijinit de spătarul scaunului din fața mea, cu capul plecat.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să mă iau de tine.

Am rupt o bucată de pâine și am înmuiat-o în sosul din farfurie.

— Ai făcut asta destul de des în ultima vreme, Connor.

Și-a trecut mâna prin păr.

— Știu. Sunt un nemernic. Doar că mă simt atât de inutil și nu știu ce o să fac dacă nu o să pot juca din nou. Din cauza asta simt toată această furie în interior. Dar nu ar trebui să o descarc pe tine. Nu e o scuză să mă port urât cu tine. Chiar îmi pare rău, iubito. Te-ai purtat extraordinar. Mă voi strădui să fiu mai bun. Promit.

Am dat din cap.

— Sunt îngrijorată pentru tine, Connor. Schimbările de dispoziție și furia sunt efectele secundare ale abuzului de opioide.

A urmat un moment de tăcere.

Apoi, a fost ca și când aș fi acționat un comutator. S-a crispat la față de furie.

— Abuz de opioide? Schimbările de dispoziție nu sunt un efect secundar al nenorocitelor de calmante, *doamnă doctor*. Sunt un efect secundar al faptului că mi se termină cariera la douăzeci și nouă de ani. Bineînțeles că sunt al naibii de furios.

Connor a clătinat din cap.

— Nu mă aștept să înțelegi, având în vedere ascensiunea carierei tale și faptul că trebuie să angajezi pe cineva ca să ai un copil.

— Nu e corect.

S-a îndreptat spre ușă cu ajutorul cârjelor.

— Da, exact, comentariul meu nu e cel corect.

M-am ridicat în picioare.

— Connor, așteaptă. Nu fugi. Hai să vorbim.

— De ce, ca să mă psihanalizezi ca pe un pacient? Nu, mulțumesc.

A smucit ușa de la intrare și a ieșit sărind într-un picior.

– Nu mă aștepta. Unul dintre noi trebuie să lucreze de dimineață.

Am oftat în timp ce ușa se trântea. *Cam atât despre promisiunea lui de a se purta mai bine.*

CAPITOLUL 7
Acum

Încă o lună singură. Noua mea normalitate, cum o numește terapeutul meu.

Mă descurc, cred. Dar mă descurc bine? Suficient de bine cât să-l păcălesc pe dr. Alexander. Cel puțin așa cred. Dar noua mea normalitate are rutina ei. Să merg dimineața să-mi iau cafea. Să-l aștept pe Gabriel, pentru că, în ciuda a ceea ce i-am spus doctorului Alexander, mi-e imposibil să nu-l mai urmăresc. Gabriel merge aproape zilnic la spațiul de depozitare. Și astăzi, ca în fiecare zi în ultimul timp, trec pe lângă el, fac dreapta după câteva clădiri, pe aleea micuță, beau din cafea și scriu în carnețel, analizând secretul fericirii lui Gabriel.

După douăzeci de minute petrecute la spațiul de depozitare, se va îndrepta spre facultate, iar eu mă voi apuca de noua mea preocupare – să-i găsesc familia. Să găsesc locul unde este îngropată. Am vizitat zece cimitire în ultima lună. Uneori, întreb vreun angajat și primesc un răspuns negativ rapid. Alteori, hoinăresc ore întregi, căutând pietre funerare noi, din granit lucios, locuri unde iarba încă nu a crescut prea mult. Aș putea să caut online; există acum baze de date cu locurile de veci. Dar nu o fac și nici măcar nu știu de ce. În schimb, rătăcesc prin lumea celor morți, citind ce scrie pe fiecare piatră funerară, până când sunt sigură că le-am studiat pe toate. Am un sentiment ciudat de liniște să mă aflu

printre morți. Adesea, simt că acolo e locul meu, dar cumva sunt prinsă în lumea celor vii.

Îmi verific ceasul, apoi iau o ultimă înghițitură de cafea stând pe alee. Astăzi întârzie. Nu stă niciodată atât de mult la spațiul de depozitare. Nici mai mult, nici mai puțin de douăzeci de minute și acum s-au făcut deja patruzeci. În timp ce aștept, îmi scot carnețelul. Am notat deja toate lucrurile obișnuite:

A mers pe strada 23 la ora 9 a.m.

Standul obișnuit de cafea. Aceeași comandă ca ieri. O cafea mică și o brioșă cu porumb.

Astăzi din nou nu și-a luat țigări.

Oare s-a lăsat de fumat? Poate cele pe care le-a cumpărat când l-am văzut eu erau pentru altcineva?

S-a oprit la spațiul de depozitare.

Dau pagina și încep să scriu lista de cumpărături de care am nevoie. Mi-a revenit pofta de mâncare. Presupun că ar fi trebuit să-mi revină de mult, cu toți kilometrii pe care îi parcurg zilnic pe jos.

Brânză.

Castraveți.

Migdale.

Nu reprezintă chiar niște mese echilibrate, dar cel puțin nu mai trăiesc doar cu cafea și vin, deși ambele încă ocupă un loc important în dietă.

Mai arunc o privire la ceas – s-au făcut patruzeci și cinci de minute. Poate l-am ratat? Poate mi-am verificat telefonul și am citit mesajul de la fratele meu tocmai când Gabriel a trecut pe lângă mine. Sau poate pentru prima dată a mers direct acasă. Dar nu e o vacanță sau pauză între semestre. Are cursuri astăzi.

Oftez. *Încă zece minute.* Mai aștept zece minute, apoi îmi văd de drum. Am găsit un cimitir nou de vizitat,

unul cu parcele încă disponibile, ce pot fi achiziționate –, poate de aceea nu i-am găsit încă familia. Pentru că nu se așteptau să moară. Nu aveau un loc de veci în apropiere unde să fie înmormântate. Sau poate le-a incinerat?

Deși ideea de a incinera un copil pare greșită. Nu sunt sigură dacă am auzit vreodată de așa ceva. Rod capătul pixului și răsfoiesc paginile carnețelului până la unele dintre primele notițe pe care le-am făcut.

Ellen și Rose Wright. Numele lor sunt subliniate de două ori. Ellen fusese și ea profesoară, dar la liceul local – preda engleză. Un lucru pe care îl aveau în comun. De asemenea, primăvara, antrena echipa de fotbal feminin. Absolventă a Universității din Virginia, dar originară din Rhode Island. Singura fotografie a lui Rose pe care o publicaseră ziarele era alături de mama ei în timp ce se ofereau voluntare la o cantină a săracilor de Ziua Recunoștinței. Bineînțeles. *Bineînțeles* că erau persoane cumsecade.

Închid carnețelul brusc și îl strecor înapoi în poșetă. Ridic paharul de cafea de pe jos, deși acum e murdar de noroi de pe alee, o mâzgă maronie care se scurge pe fund. E timpul să plec. Probabil l-am ratat sau a luat-o în altă direcție sau poate s-a dus direct acasă. Îmi aranjez geanta pe umăr, mă îndrept rapid spre trotuar și o iau la stânga, înapoi spre metrou.

Nici măcar nu-l văd înainte să se întâmple.

O coliziune frontală – nu foarte diferită de cea dintre *tine*, soția și copilul său – și nu am timp să reacționez. Nu am timp să o opresc. Mă lovesc de el, îmi pierd echilibrul și apoi cad...

– Hei, fii atentă.

Un braț puternic mă apucă de cot. Sunt oprită brusc din căderea spre betonul rece, iar eu îmi ridic privirea îngrozită, având în același timp un sentiment de

nerăbdare. Privirile ni se întâlnesc și nu mă pot abține să nu clipesc.

Buzele lui Gabriel Wright se arcuiesc trădând curiozitate.

– Ești bine?

– Nu. Adică... adică da.

Încă nu mă pot abține să nu clipesc. Dar cel puțin intră în funcțiune mecanismul de autoprotecție și îmi întorc capul spre pământ, ascunzându-mi fața.

– Scuze. Nu te-am văzut...

– Ce făceai pe aleea aia?

Vocea lui este veselă, jucăușă.

Sunt conștientă că mi se încălzesc obrajii urmărindu-i privirea îndreptată în josul aleii întunecate dintre două clădiri din cărămidă, văzând-o așa cum e posibil să o perceapă el – insalubră, umedă și probabil plină de șobolani. A fost ascunzătoarea mea timp de câteva săptămâni și nu mi-a trecut niciodată prin minte să iau în considerare aceste aspecte. Eram atât de concentrată asupra lui. Și acum, ei bine, iată-l.

– Sunt în întârziere... dar ești bine? mă întreabă, văzând că nu-i răspund.

Pare sincer îngrijorat.

– Sunt bine. Mulțumesc.

La fel de repede cum s-a întâmplat, a plecat. Mă apucă un tremurat nervos până când dispare după următorul colț. Închid ochii – știu traseul pe care o va lua. Pe unde va traversa strada, unde se va opri pentru o cafea rapidă, dacă mai are nevoie de o doză de cofeină. Clădirea în care va intra, sala de curs în care ține prelegeri. Inima îmi bate cu putere și mă forțez să trag adânc aer în piept de câteva ori.

Inspiră.

Expiră.

Încet.

Regulat.

Nu m-a recunoscut.

Normal că nu. Singura ocazie pe care ar fi avut-o să mă vadă a fost în ziua aceea la spital. Iar o femeie oarecare era ultima lui grijă când întreaga familie îi murise. Am fost mereu atentă când îl urmăream. Nu m-a observat niciodată. Dar acum, după ce m-am lovit efectiv de el, își va aminti de mine.

Simt un fior pe șira spinării. Deși pentru el, probabil, a părut o întâlnire întâmplătoare, cu o persoană complet necunoscută, pentru mine a fost total diferit. Până la urmă, știu că își comandă frecvent salată la prânz, probabil s-a lăsat de fumat și îi lipsește ultimul nasture de la pardesiu. Și le știu fețele celor trei femei cu care ia adesea prânzul sau o cină intimă...

Fir-ar.

Încă tremur. Întregul corp îmi vibrează de nevoia să alerg pe stradă, să-l ajung din urmă, dar nu pot. M-a văzut. Trebuie să-i pun capăt. Aici și acum. Nu-l mai pot urmări. Nu pot să caut mormintele soției și copilului lui, nu pot să stau afară sub stejarul mare de la Columbia, așteptând să se întoarcă acasă în fiecare seară. Ceea ce pot să fac... e să merg acasă. Mă întorc și o iau înapoi pe drumul pe care am venit, abandonându-mi toate planurile. La jumătatea străzii, firele de păr de pe brațe mi se ridică, recunoscând sunetul înaintea mea. *Zgomot de pași.* Mă răsucesc pe loc, așteptându-mă să-l văd pe Gabriel în spatele meu, așteptându-mă să alerge după mine, dându-și seama cine sunt. Cine ești *tu*.

Dar nu e nimeni acolo. Probabil a fost ecoul propriilor pași. Deși aș fi putut jura altceva. Mă uit încă o dată spre trotuar. Doar dacă nu s-a ascuns pe o altă alee,

totul e în capul meu – ca în *Inima care-și spune taina* de Poe, numai că urmăritorul îl aude pe urmăritorul lui imaginar.

Mă duc acasă. Direct acasă, nu mă opresc să-mi iau nici măcar o salată, o chiflă sau încă o cafea. Sunt prea speriată să mănânc. Trebuie să mă ascund. Dar când ajung, îmi dau seama că mi-am pierdut cheia de la apartament. Nu cheia *mea*, de fapt. *A soțului meu*. Simt o strângere de inimă. Cea la care este atașat brelocul pe care l-am făcut pe comandă. Pe care ți l-am dat în seara în care ne-am hotărât să ne întemeiem o familie. Cea care îmi amintește de speranțe, visuri și de bărbatul care erai... înainte. O folosesc de atunci... Din fericire, încă o am pe a mea împreună cu cheile de la birou, pe undeva pe la fundul genții. Un set inutil de chei pe care le port în continuare cu mine. Cel puțin astăzi au o utilitate. Le scot cu mâna încă tremurândă.

În casă, mă ghemuiesc în patul pentru musafiri – nu am dormit încă singură în camera noastră. Mai miroase a Connor. Stau întinsă pe cuvertură, privind tavanul ore întregi, până când alarma telefonului îmi atrage atenția că, dacă nu mă mobilizez, voi rata întâlnirea cu dr. Alexander din această seară.

Iar apoi va trebui să raporteze consiliului medicilor.

Iar eu nu voi mai ieși niciodată din încurcătură asta.

Deși poate că nici nu-mi pasă. Nu am nevoie de bani. Apartamentul nostru e achitat, iar pentru mâncare și strictul necesar pot fura din magazine. Îți dai seama? Nu, de fapt, nu pot. Poate aș preda dacă mi-ar fi revocată licența definitiv. Aș putea lucra la Columbia. Mi-aș vopsi părul blond platinat – Gabriel pare să aibă o preferință pentru această culoare. Apoi am putea să luăm prânzul și să râdem împreună mâncând salată.

Dumnezeule, îmi pierd mințile.

Până la urmă, nevoia de a merge la toaletă e cea care mă face să mă ridic în picioare. Și, din moment ce sunt în picioare, la fel de bine aș putea să mă încalț. Să mă spăl pe față. Să-mi pun haina pe mine. E literalmente un proces forțat, pas cu pas, pentru a ieși din casă când vine momentul să plec la programare. Iau metroul două stații, număr treptele de la stația de metrou în timp ce le urc, mă strecor prin furnicarul de oameni. Sunt epuizată, psihic și fizic, până când ajung. Prea multe frământări, prea mult stres generează toxine periculoase în cortexul prefrontal. Le-am explicat asta pacienților cu paranoia de sute de ori. Deși nu eu sunt doctorul astăzi.

— Meredith, o plăcere, ca de obicei. Intră, intră.

Salutul obișnuit al doctorului Alexander. Dar zâmbetul său politicos obișnuit pălește când mă privește. Își ridică brusc sprâncenele.

— Ce se întâmplă azi? Pari...

Caută un cuvânt care să nu mă ofenseze.

Nu judec niciodată un pacient după felul în care arată sau nu fac presupuneri despre starea lui mintală. Mai bine îmi spun ei direct. Dar el a greșit, iar eu îl las să se chinuie să-și găsească cuvintele potrivite.

— Un pic deconectată? reușește el, în cele din urmă.

— Sunt.

Și pentru că nu mai am nimic de pierdut, sunt sinceră cu el pentru prima dată de la începutul sesiunilor noastre.

— Încă îl mai urmăresc pe Gabriel. V-am mințit.

Îi povestesc despre spațiul de depozitare la care merge Gabriel zilnic. Despre mesele intime cu diverse femei. Căutarea mea pentru a găsi mormintele familiei

lui. Felul în care zâmbește Gabriel, felul în care râde, cum ne-am ciocnit azi, pe alee.

– Trebuie doar să văd, îi spun.

– Să vezi ce?

– Durerea. Suferința. Știu că e acolo pe undeva. Sub zâmbetul lui.

Ochii lui hoinăresc pe fața mea.

– Nu crezi că e posibil să fie fericit? Că s-a vindecat? Așa cum am discutat?

– Cum ar putea să se fi vindecat? Și ce e în spațiul acela de depozitare? De ce ar merge cineva la un spațiu de depozitare în fiecare zi? Nu poți ține animale vii acolo. Așadar, de ce?

Îmi termin propoziția și trebuie să mă opresc un moment să-mi trag sufletul.

– Meredith, aș vrea să ne gândim ce importanță are asta. El nu e treaba ta. Ce face cu timpul lui nu e treaba ta. Deci, de ce contează motivul pentru care merge acolo sau ce e înăuntru?

Deschid gura, formulând rapid un răspuns.

– *Pentru că...*

Dar chiar dacă până și în mintea mea sună neconvingător, totuși o spun.

– Trebuie să știu. Trebuie să aflu.

– Să afli ce?

Oftez exasperată.

– *Nu știu.*

Așteaptă, îmi dă timp să mă gândesc, să-mi continui răspunsul. Când nu o fac, se foiește pe scaun.

– Fă-mi puțin pe plac. Ce-ar fi dacă domnul Wright *este* fericit și își continuă viața? Cum te-ai simți?

– M-aș bucura pentru el, bineînțeles. Dar nu este posibil ca el să...

Dr. Alexander ridică o mână.

– Un moment, te rog. Hai să ducem raționamentul ăsta până la capăt. Dacă domnul Wright ar putea merge mai departe, nu te-ar ajuta și *pe tine* să mergi mai departe?

– Cred...

– Simți că meriți să mergi mai departe, Meredith?

Bineînțeles că nu. Cum aș putea? Dar înțeleg unde bate. Crede că refuz să accept că Gabriel e fericit ca o formă de autopedepsire.

După o lungă tăcere, zâmbește.

– O să-mi răspund singur la întrebare. *Chiar* meriți să fii fericită și cred că e un subiect pe care trebuie să-l discutăm mai mult în viitor. Deocamdată, poate analizăm puțin consecințele acțiunilor tale. Cum te-ai simțit azi când aproape ai fost descoperită?

– M-am speriat de moarte. Dar și...

Mai fusese și altceva. Nu mă recunoscuse, iar asta m-a bucurat, deși o parte din mine fusese dezamăgită. Nu-i spun asta lui dr. Alexander.

– A fost ca adrenalina pe care o ai la jocurile de noroc, spun în cele din urmă. Ca și când ar fi putut să se întâmple orice.

– Hmm...

Era răspunsul greșit. Nu era ceea ce ar spune o persoană stabilă psihic. Știu asta. Dar e adevărul.

– Sunt îngrijorat că, dacă nu te concentrezi pe mai multe aspecte în viața ta, te implici în jocuri riscante. Sigur, nu e ca și când ai bea sau te-ai droga, dar nu e cu nimic mai puțin periculos. Vrei să fii prinsă, Meredith? Să ai și mai multe probleme decât cele pe care le ai deja?

— Bineînțeles că nu.

— Ești sigură?

Îmi țin privirea în pământ. Nu fac asta, nu-i așa? Nu vreau să fiu prinsă, nu? Mii de gânduri îmi năvălesc în minte. Niciunul nu are vreun sens. Am mai multe întrebări decât răspunsuri. Dar nu vreau să-l întreb nimic pe doctorul Alexander.

Până la urmă, își schimbă poziția pe scaun.

— Meredith?

Privirile ni se întâlnesc.

— Da?

Își înclină capul.

— Ai spus că ai căutat mormintele familiei lui Gabriel?

Dau din cap afirmativ.

— De ce?

Mă uit în altă parte, dând din cap.

— Nu sunt sigură.

— Îmi imaginez că ar fi foarte tulburător să le găsești. Să citești pe piatra funerară puținii ani pe care i-a trăit o fetiță?

Ochii mi se umezesc doar gândindu-mă la asta.

— Sigur.

— Acesta e motivul, Meredith? Vrei să te pedepsești și mai mult? Nu sunt magician. Nu știu ce se întâmplă în capul tău fără să-mi împărtășești. Dar sunt îngrijorat că acțiunile tale sunt foarte autodistructive.

Lacrimile îmi curg pe obraji. Dr. Alexander ia o cutie de șervețele și se apleacă. Scot câteva și îmi șterg fața trăgându-mi nasul.

— Mulțumesc.

După o lungă tăcere, dr. Alexander își drege vocea.

— Ai un program zilnic?

— Păi, da. Adică... un fel de.

— Povestește-mi despre asta. Ce faci în fiecare dimineață?

Oftez și îi povestesc cum îmi încep ziua. Programul meu care se învârte în jurul lui Gabriel.

— În regulă, mâine, în loc să-l urmărești, vreau să vii aici. Vreau să stai în hol și să scrii în jurnal. Fă asta în fiecare zi pentru următoarea săptămână. Trebuie să ieși din acest tipar.

Dau din cap afirmativ și trag aer adânc în piept.

— Bine.

Pot să fac asta. Pot să-mi iau o cafea și să vin *aici* în schimb. Va fi mai bine decât să-l urmăresc pe Gabriel. Decât să risc să fiu descoperită. Să risc să pierd și mai mult decât am făcut-o deja.

— M-am înscris la sală, spun, ca și când asta ar fi un fel de cale de salvare.

— Bine. Vino aici și scrie în jurnal. Du-te acolo și aleargă pe bandă ca să parcurgi distanța pe care ai fi făcut-o urmărindu-l. Hai să spargem cercul vicios, să creăm o nouă rutină.

Îi întâlnesc privirea și zâmbesc forțat. Încerc să par încrezătoare, ca și când asta mi-a dat o speranță. Dar încă nu pot scăpa de această senzație. Dorința de a vedea. Dorința de a vedea durerea lui Gabriel Wright. Pe care eu i-am provocat-o.

CAPITOLUL 8
Atunci

– Cred că sunt ale tale.

O pungă a alunecat pe masa din bucătărie, oprindu-se fix în fața mea.

O singură privire la bonul îndoit și capsat pe partea din față a ambalajului alb a fost suficientă să-mi dau seama de ce soțul meu își arăta colții. *Anticoncepționale.*

Am închis ochii.

Connor se întorsese aseară dintr-o călătorie cu echipa pentru un meci în Cincinnati. Așteptam momentul potrivit să-i vorbesc despre faptul că voiam să iau din nou anticoncepționale. Din păcate, momentul nu apăruse vreodată.

M-am lovit de privirea lui glacială.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre asta până acum. Dar m-am gândit...

Connor m-a întrerupt.

– Că soțul tău e defect? Nu are un material bun pentru a fi tată?

– Nu, nu e deloc asta.

M-am ridicat și am ocolit masa.

Când am încercat să-mi pun mâinile pe pieptul lui, a făcut doi pași înapoi, dincolo de raza mea de acțiune.

– Sigur că nu e asta.

— Ești deja suficient de stresat. Nu pare să fie momentul potrivit să adăugăm la toate astea o sarcină și un nou-născut.

— E drăguț din partea ta să hotărăști asta pentru noi.

M-am încruntat.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să discutăm înainte să-mi reînnoiesc rețeta. Doar că aseară mi-a venit menstruația, iar intervalul de timp pentru a începe o nouă folie e mic, așa că am luat decizia.

Am dat-o în bară, ar fi trebuit să mă opresc aici – scuze și explicații. Dar mi-a venit brusc o idee, iar întrebarea mi-a ieșit pe gură înainte să mă pot opri.

— De ce ai fost la farmacia de unde mi-ai luat pastilele?

Lui Connor i s-a încordat maxilarul.

— Fizioterapeutul mi-a prescris o cremă pentru inflamația genunchiului. Ți-am spus că am renunțat la calmante de luna trecută.

— Îmi pare rău. N-am vrut să insinuez...

— Da, sigur.

A dat din cap și și-a smuls jacheta de pe spătarul scaunului, îndreptându-se furios spre ușa de la intrare.

— Bucură-te de pastile.

— Unde te duci?

— Oriunde, dar nu aici.

Chiar dacă îl văzusem cum deschide ușa brusc și o trântește în urma lui, tot am tresărit când s-a izbit. Eram atât de tensionată în acea perioadă. Inima îmi bătea mereu cu putere și mă simțeam permanent dezechilibrată. Singurul moment în care mă relaxam era la serviciu, când puteam să mă las absorbită de problemele altora.

Am privit mult timp spre ușa închisă, nu pentru că m-aș fi așteptat să revină Connor. Nu ar fi făcut-o. Tocmai îi dădusem un nou pretext să petreacă ore întregi la bar, bând în neștire. Cel puțin astăzi avea un motiv întemeiat să fie supărat. În ultima vreme, se certa cu mine din orice fleac atunci când ajungeam acasă, apoi dispărea ore întregi, venind acasă mirosind ca o fabrică de bere. Uneori, dacă eram încă trează când se întorcea, mă prefăceam că dorm. Alcoolul îl făcea emotiv, se întorcea supărat și-și cerea scuze. Apoi voia sex de împăcare. Dar excesele lui aveau adesea *un alt* efect – inabilitatea de a menține o erecție. Ceea ce îl făcea să devină din nou furios. Ajunsesem într-un cerc vicios pe care voiam să-l evit.

Simțeam un gol în stomac atunci când mă gândeam cum mi se schimbase căsnicia în doar câteva luni. Soțul meu iubitor și grijuliu devenise o persoană pe care nu o recunoșteam. Lucrurile se înrăutățeau pe zi ce trecea. Chiar putea să mă învinovățească fiindcă nu voiam să rămân însărcinată acum? Sigur, eram o echipă și ar fi trebuit să vorbesc cu el. Dar, până la urmă, era decizia mea ce să fac cu propriul meu corp. Ca să nu mai vorbim că, practic, aș fi crescut singură copilul dacă lucrurile continuau așa cum erau. Nu puteam lăsa un copil cu un bărbat alcoolic, cu probleme de gestionare a furiei. Poate că am greșit să nu discut aceste aspecte cu el, dar era responsabil pentru crearea ambianței care mă făcea să simt că nu puteam.

În loc să-mi mai plâng de milă, mi-am clătit cana de cafea și m-am hotărât să fac un duș. Poate aș fi plecat să fac o plimbare dacă nu se întorcea Connor curând. M-aș fi dus la librăria mea preferată. Mi-aș fi luat și un *latte* scump. Pe la jumătatea holului spre baie, m-a oprit o bătaie la ușă.

Poate Connor și-a uitat cheile?

Poate că s-a întors să discutăm, în loc să-și înece necazurile în băutură?

Poate că mai e speranță pentru noi, la urma urmei...

Dar când am deschis ușa, mi-a căzut fața.

— Și eu mă bucur să te văd, m-a apostrofat Irina. Doamne. Voi doi vă potriviți perfect.

Mi-am încruntat sprâncenele.

— Care voi doi?

— Tu și Connor.

Ea a făcut semn cu degetul peste umăr.

— L-am văzut adineauri în hol. L-am salutat, dar nici nu m-a auzit. Părea că i s-au înecat corăbiile.

Numai că nu i se înecaseră corăbiile, ci chiar el se înecase. Iar eu eram vinovata.

Am oftat.

— Ne-am certat.

Irina și-a frecat burta și a ridicat din umeri. Urma să nască în orice moment.

— Păi se mai întâmplă. M-am supărat aseară pe Ivan pentru că nu m-a avertizat că acel tiramisu adus de el acasă era acru. Trebuie să adaug că l-am scos din gunoi ca să-l gust. Zilele astea mă cert din orice.

Am chicotit și m-am dat într-o parte.

— Intră. Cred că ești exact ce am nevoie acum.

Ea a ridicat un deget.

— Nu te grăbi. Ai Nutella?

— Cred că da. Lui Connor îi place cu pâine prăjită.

— Bine. Atunci voi binevoi să te onorez cu prezența mea.

Am mers cu Irina în bucătărie. Am găsit Nutella într-un dulap și am scos o bucată de pâine din sertar.

– Nu e nevoie de pâine, a făcut Irina un semn cu mâna. Doar o lingură, te rog.

Am zâmbit.

– Sigur.

A luat o lingură de Nutella și a început să vorbească având gura plină.

– Deci, ce se întâmplă cu tine și domnul Morocănos?

Am oftat.

– Am făcut o prostie.

Ea a ridicat din umeri.

– Și ce dacă? E bărbat. Sunt sigură că și el face prostii tot timpul. E mult mai ieftin când greșim noi. Dacă Ivan intră în bucluc, primesc bijuterii. Dacă greșesc eu, el primește o felație. Doar pune o pernă pe podea pentru genunchi și spune-i, în „microfon", că-ți pare rău.

Dacă ar fi fost atât de simplu. Am dat din cap.

– Chiar avem mari probleme în ultimul timp. Connor pare că e furios tot timpul.

– Bineînțeles că e. E îngrozit că nu va mai putea juca niciodată. Hocheiul e tot ce știu băieții ăștia de când aveau trei ani. Îți aduci aminte când Ivan a trebuit să se opereze acum câțiva ani? A primit o lovitură în gât cu șase luni înainte de nuntă.

– A avut o intervenție la coloană, nu?

Ea a dat din cap.

– Ne-am certat atât de mult, încât am anulat nunta de două ori. Nu am spus nimănui niciodată cât de rău a fost.

— Serios?

Ea a mai luat o lingură de Nutella.

— Identitatea lor e atât de legată de joc, încât trec printr-o criză existenţială. Îmi aduc aminte că am sugerat să amânăm nunta să se poată concentra pe recuperare. Ivan a crezut că am amânat-o pentru că s-ar putea să nu mai vreau să mă căsătoresc cu el, fiindcă exista posibilitatea să nu mai joace niciodată. Din orice spuneam sau făceam ajungea la concluzia că nu mai voiam să fiu cu el. Nu puteam să-l fac să creadă altceva, din cauză că nu mai avea încredere în el însuşi.

Asta suna *foarte familiar*.

— Dar, evident, lucrurile s-au îmbunătăţit?

Irina a dat din cap.

— A durat ceva. Ivan a trecut printr-o perioadă foarte întunecată pentru câteva luni. Nu eram sigură că vom reuşi. Dar, cu timpul, lucrurile s-au îmbunătăţit. Mi-ar plăcea să spun că a fost ceva ce am spus sau făcut eu. Însă a trebuit să-şi găsească forţa în el însuşi.

A întins mâna peste masă şi m-a bătut uşor pe mână.

— Connor îşi va găsi calea. Şi voi doi veţi fi din nou cuplul care îi face pe toţi ceilalţi să se întrebe dacă au relaţii cu adevărat fericite. Crede-mă. El va rezolva asta.

Voiam să cred că avea dreptate. Dar ceva îmi spunea că problemele lui Connor erau mai mult decât o criză de identitate sau neîncredere în forţele proprii.

A doua zi după-amiază, am avut o pauză de o oră între pacienţi, aşa că am ieşit să iau puţin aer şi să cumpăr ceva pentru prânz.

— Nu aveau pâine de secară.

Am scos sandvișul pentru asistenta mea, Sarah, din punga de hârtie maro și i l-am pus pe birou.

– Și ți-am luat în schimb cu cereale.

– Mulțumesc.

A zâmbit și a făcut un semn spre ușa biroului meu.

– Te așteaptă cineva la ușă.

– Doamna Trenka a ajuns așa devreme?

– Nu. Te așteaptă un anumit jucător foarte sexy de hochei.

Și-a luat căștile și le-a introdus în urechi.

– O să ascult muzică în timp ce mănânc. *Foarte tare*. Deci, nu voi auzi nimic.

Bine, atunci nu ne vei auzi certându-ne. Connor și cu mine nu mai vorbiserăm de aseară, când venise acasă beat și recalcitrant, încă supărat din cauza contraceptivelor. Era leșinat pe canapea când plecasem de dimineață la serviciu.

Parfumul florilor m-a izbit imediat ce am deschis ușa biroului. Dar imaginea era cu adevărat șocantă. Connor stătea la biroul meu, cu mâinile în jurul celui mai mare buchet de hortensii pe care îl văzusem vreodată. S-a ridicat, iar inima mi s-a strâns. Bărbatul meu frumos părea devastat, tristețea și durerea fiind întipărite în riduri adânci, care nu fuseseră acolo doar cu câteva luni în urmă.

Amândoi spuseserăm lucruri urâte aseară, dar nimic din toate astea nu mai era important în acel moment. M-am dus la el, cuprinzându-i obrajii în mâini, dorindu-mi să fac orice pentru a-i alina durerea. Mi-au dat lacrimile.

– Îmi pare atât de rău.

– Și mie îmi pare rău.

– Nu trebuia niciodată să iau din nou anticoncepționale fără să discut cu tine.

A dat din cap.

– Ai procedat corect. Nu sunt în stare să fiu tată acum. Sunt un dezastru, Mer.

– Nu, nu ești. Trebuie doar să ai încredere în tine. În inima mea știu că te vei întoarce pe gheață, dar chiar dacă nu se va întâmpla asta, vom rezolva situația. Împreună.

Connor s-a uitat în jos pentru o lungă perioadă de timp. Când ni s-au întâlnit din nou privirile, a înghițit cu greutate.

– Ai avut dreptate. Calmantele înrăutățeau lucrurile. Nu am renunțat să le iau când am zis că am făcut-o, acum câteva săptămâni. Dar acum gata. Mai aveam câteva și le-am aruncat în chiuvetă în dimineața asta. Și o să încerc să beau mai puțin.

Lacrimile îmi șiroiau pe față.

– Devii din ce în ce mai puternic în fiecare zi. Trebuie să ai încredere în tine, Connor. Poți să faci asta. Știu că poți.

A dat din cap.

– *Noi* putem să facem asta. O vom face împreună.

M-am simțit ușurată când mi-am pus brațele în jurul gâtului lui, strângându-l în brațe cât de tare puteam. Am rămas așa o lungă perioadă de timp. După ce ne-am desprins, în sfârșit, am împărțit masa mea de prânz și ne-am bucurat unul de compania celuilalt, pentru prima dată după o veșnicie. A plecat doar pentru că mi-a sosit următorul pacient.

Restul după-amiezii, totul mi s-a părut un pic mai ușor, un pic mai luminos. După două luni în care îmi fusese teamă să merg acasă, acum – după plecarea

ultimului pacient – de-abia aşteptam să termin programul şi să-mi văd soţul.

– Mai avem ceva de discutat?

Mi-am pus haina în timp ce vorbeam cu Sarah în sala de aşteptare.

A zâmbit.

– Cineva se grăbeşte.

– Connor pregăteşte cina.

– Distracţie plăcută. Doar termin scrisoarea către o companie de asigurări şi plec şi eu.

– Bine. Seară plăcută şi ţie, Sarah.

– Ah, stai. Ai lăsat reţeta pentru domnul Mankin? Pleacă în Florida să aibă grijă de mama lui timp de o lună, deoarece trebuie să se opereze. Are nevoie de o reţetă pe hârtie pentru a o ridica de acolo când i se termină medicamentele, în câteva săptămâni. Nenorociţii de la asigurări nu-l lasă să o ia atât de devreme. Nu sunt sigură dacă ai văzut mesajul meu. A sunat mai devreme să spună că o va lua mâine la prima oră.

– Fir-ar! Da, am văzut mesajul. Dar am uitat complet. Mersi că mi-ai amintit. I-o scriu chiar acum, în caz că ajunge înaintea mea.

Mi-am pus geanta pe biroul lui Sarah şi m-am întors în biroul meu să-mi iau carnetul de reţete. Am deschis sertarul din dreapta sus, locul unde îl ţineam mereu, şi nu era acolo. Am căutat printre nişte hârtii. Nu l-am găsit, drept care am verificat şi sertarele celelalte.

– Sarah? am strigat. Mi-ai văzut carnetul de reţete?

– Ultima dată când l-am văzut, era în sertarul din dreapta sus.

L-am tras mai mult de data asta şi am căutat din nou. Niciun rezultat. Sarah a intrat în biroul meu.

– L-ai găsit?

– Nu.

– Poate s-a terminat?

O senzație de rău augur m-a cuprins când mi-am amintit că soțul meu fusese la o aruncătură de băț de mine, cu doar câteva ore mai devreme.

– Hmm... Da, s-ar putea.

CAPITOLUL 9
Acum

A doua zi din noul an. Mesajele de *An Nou fericit!* înlocuiesc luminițele strălucitoare de Crăciun și menorele din vitrine. Trec pe lângă o sală de sport ale cărei ferestre proclamă *Un nou an, un nou tu!*

De data asta, au dreptate.

A fost o lună bună. Ies în fiecare zi din casă. Merg la sală. Chiar observ că încep să mi se tonifieze mușchii când mă uit în oglindă – cine s-ar fi gândit? Nu eu. Dar cu căștile pe urechi și muzica ritmată care mă motivează, m-am concentrat pentru prima dată în totalitate asupra mea.

Îmi pun mănușile primite de la fratele meu, de Crăciun – am petrecut sărbătorile cu el și cu familia lui, cu cele două fetițe adorabile ale sale. E adevărat că ele mi-au adus aminte de o altă fetiță pe care nu am cunoscut-o niciodată. Nu a fost ușor. Familia lui veselă mi-a amintit de toate visurile de odinioară, de toate lucrurile pe care le-a pierdut Gabriel Wright. Dar am scris despre asta, m-am antrenat pe bandă și cumva am reușit să mi le scot din cap. Și m-am bucurat pentru fratele meu. Sărbătorile nu au fost întotdeauna ușoare pentru noi, ținând cont că ne-am pierdut părinții, din cauza diverselor lor afecțiuni, când aveam în jur de douăzeci de ani. Per total, cred că m-am descurcat destul de bine. M-am luptat cu dorința de a reveni la

vechile obiceiuri și de a-l aștepta pe Gabriel. Sunt mai bine acum.

La câteva blocuri mai încolo, îmi dau seama că mă aflu în preajma cabinetului meu, așa că mă hotărăsc să trec pe acolo. E prima dată când măcar încerc să o fac de când mi-am strâns bagajele, cu luni în urmă. De fapt, am evitat complet această clădire până acum. Dar mi se va încheia în curând perioada de suspendare, treizeci și șapte de zile și numărătoarea continuă, și mă voi întoarce la muncă, la cabinetul meu. Un pas mai aproape de normalitate.

Cotesc la dreapta și văd clădirea. Inima îmi bate cu putere pe măsură ce mă apropii, dar de data aceasta este un sentiment pozitiv. Emoție, mai mult decât anxietate. Un nou început, nu teama de trecut. Cel puțin până ajung la clădirea cu numărul 988 și îmi văd chipul pe un afiș pus în stația de autobuz din față.

Inima mi se oprește în loc.

Ce naiba?

O poză cu fața mea în prim-plan este lipită cu bandă adezivă pe panoul din sticlă al stației de autobuz. Sub ea se zăresc niște cuvinte scrise, dar sunt atât de neliniștită și speriată, încât durează un minut să-mi pot concentra privirea suficient pentru a citi.

TRAFICANȚII DE DROGURI NU SUNT ÎNTOTDEAUNA INFRACTORII DE PE STRADĂ

Dr. Meredith McCall prescrie medicamente persoanelor cunoscute ca dependente.

Sprijiniți proiectul de lege S0178, care prevede suspendarea permanentă a medicilor care fac trafic de droguri.

Dedesubt se află o siglă cu doi pumni și *MAAD*[2] *New York – Mame împotriva medicilor abuzivi*. Cercetez strada cu privirea. Mă simt ca și când toată lumea s-ar holba la mine – ca și când ar ști ce am făcut. Mă aștept să văd oameni furioși, oameni care mă arată cu degetul. Dar sunt singura care acordă vreo atenție afișului. Întind mâna și îl rup, pe sticlă rămânând doar urmele din colțurile paginii lipite cu bandă adezivă. Apoi o iau la fugă.

Alerg, alerg până când simt că îmi ard plămânii, iar picioarele îmi tremură atât de tare, încât încep să-mi fac griji că o să cad. Mă prăbușesc pe treptele unei case din cărămidă, mă aplec, îmi pun capul între genunchi și trag aer în piept.

– Ești bine? mă întreabă o femeie.

Dau din cap aprobator.

Ea zâmbește.

– Și eu le spun tuturor că sunt bine. Doar amintește-ți, orice ar fi, că până la urmă va trece.

Mă îndoiesc. Sunt lucruri în viață de care nu merităm să fugim.

Săptămâna următoare, dr. Alexander își pune picior peste picior.

– Un An Nou fericit!

– Mulțumesc. E și ziua mea de naștere.

– A, da? Ei bine, la mulți ani!

Își aranjează cravata.

– Ai vreun plan?

– Eu...

2 MAAD – Mothers Against Abusive Doctors, în lb. engl. (n. red.).

Mă opresc. Voiam să inventez ceva, să-l fac să se simtă confortabil. Ceva ce s-a transformat într-un obicei. Fac asta des cu fratele meu. Îi spun că iau prânzul cu o prietenă sau merg la un muzeu sau... sau ceva de genul ăsta. Dar nu trebuie să îi alung temerile terapeutului meu. În plus, m-am simțit mai bine de când am început să fiu sinceră cu el.

— Nu, nu chiar. De fapt, mă simt foarte singură acum.

— Spune-mi mai multe.

Mă așez pe canapea și îmi încrucișez picioarele, privind o pictură abstractă de pe perete.

— Ei bine, vreau să zic, îl am pe fratele meu, dar el are viața lui. Soție, copii și un loc de muncă. Și locuiește în Connecticut, deci e aproape, dar nu prea. Nu am mulți prieteni. Am pierdut legătura cu aceia pe care îi aveam în colegiu, în anii grei de facultate de medicină. După aceea, am fost ocupată cu rezidențiatul și, ei bine... o mare parte din viață i-am dedicat-o lui Connor. Prietenele mele erau soțiile colegilor lui de echipă sau oameni cu care petreceam timp în cuplu. Și cu tot ce s-a întâmplat, cei mai mulți au dispărut. Sau poate că nu am putut să dau ochii cu ei. Nici nu mai știu. Eram destul de apropiată de Irina, soția celui mai bun prieten al lui Connor din echipă. Dar are trei copii sub cinci ani și nu a putut...

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite.

— Nu sunt sigură că e vina Irinei în totalitate că nu am mai vorbit. Doar ne-am distanțat. Mai schimb câteva cuvinte cu niște doamne de la cursul de yoga pe care l-am început luna trecută, dar e atât de greu ca adult... să faci trecerea de la un simplu salut la „Vrei să ieșim la o cafea?"

Dr. Alexander dă din cap înțelegător, dar nu spune nimic.

Și eu fac același lucru atunci când vreau ca un pacient să continue. Tăcerea este adesea mai eficientă decât cuvintele. Oamenii simt nevoia să umple spațiul gol.

– Mă simt singură și acasă.

Trag adânc aer în piept și fac un efort să vorbesc.

– M-am gândit să încep o relație. Sunt singură de aproape doi ani... E destul de mult timp, nu?

Dr. Alexander își deschide larg palmele.

– Doar tu poți decide cât e de mult, Meredith.

Îmi scapă un chicotit.

– Și eu le spun același lucru pacienților mei.

Îmi mușc buza și mă gândesc. Bineînțeles, există aplicații pentru asta... pentru întâlniri. Poate am să încerc una. Pare că îți oferă o relativă anonimitate. Ceva ce poți încerca, apoi ștergi și te prefaci că nu s-a întâmplat niciodată. Dar cuvintele îmi amintesc de altceva ce urmează să se întâmple.

– Îmi voi relua activitatea luna viitoare. Nu pot să cred că a trecut deja aproape un an.

– Cum te simți în legătură cu asta?

– Bine. Cred. Adică va trebui să îmi reconstruiesc cabinetul. Dr. Gerald Rodgers – poate ați auzit de el? –, deși a ieșit la pensie, mi-a ținut locul. E minunat, dar are peste șaptezeci de ani și un stil diferit față de al meu. Faptul că a preluat cabinetul, secondat de titlurile din presă, a avut ca efect pierderea a jumătate dintre pacienți. Sunt puțin îngrijorată din această cauză, dar va trebui să muncesc din greu pentru a-l reclădi. Dumnezeu știe că am suficient timp în ultima perioadă. Apoi mai e și grija legată de apariția mai multor afișe sau a ceva... mai rău.

El ridică din sprâncene.

– Afişe?

– Există un grup, cam ca *Mame împotriva condusului în stare de ebrietate*, şi acesta îi urmăreşte pe medicii care abuzează de dreptul de a prescrie reţete. Am trecut pe lângă cabinetul meu săptămâna trecută şi am găsit un afiş cu poza mea, lipit în staţia de autobuz. Iar acum ceva timp, cineva a solicitat o copie a dosarului meu de la Biroul pentru abateri profesionale. Se pare că au voie să facă asta conform Legii privind libertatea de informare. Iniţial, am crezut că ar putea fi cineva din presă care încearcă să scrie un articol. Dar acum cred că ar putea fi ei.

Dr. Alexander clipeşte de câteva ori.

– Îmi pare rău să aud asta.

Ridic din umeri.

– E vina mea.

– Totuşi. Nu trebuie să fi fost uşor.

– Nu, nu a fost. Dar nu voi lăsa asta să mă doboare. Mă simţeam bine înainte de această întâmplare. Am rupt afişul pe care l-am găsit. Totuşi, trec pe lângă clădire în fiecare zi de atunci, să văd dacă a mai apărut altul. Din fericire, nu s-a întâmplat asta.

Dr. Alexander zâmbeşte.

– Atunci, nu mă voi concentra pe acest aspect. Spune-mi, cum te simţi în legătură cu reluarea activităţii profesionale? Crezi că eşti pregătită?

– Da.

Şi chiar sunt. Absolut. Dar m-am schimbat, iar modul în care îmi văd pacienţii s-a schimbat. Îi spun asta, adăugând:

– Voi fi un psihiatru diferit după experienţa prin care am trecut.

— Experiențele noastre de viață pot fi extrem de valoroase pentru a fi empatici cu pacienții noștri.

Dau din cap aprobator, dar mintea mea e în altă parte – cabinetul meu se menține cu greu pe linia de plutire. Umerii mi se lasă în jos. Am muncit atât de mult să-l construiesc, nu doar să-l fac să aibă succes, ci să ajung în punctul în care să prospere.

Din nou, îmi răsare în minte gândul de a cunoaște pe cineva. Aș putea să o iau de la capăt? Să încerc să am o relație? Îmi înghit un nod din gât.

Dr. Alexander mă bombardează cu mai multe întrebări – despre viața de zi cu zi, despre jurnalul meu, despre obiectivele pe care le am pentru anul care vine. În cele din urmă, spune:

— Se pare că ședința aproape s-a încheiat. Mai e ceva ce ai vrea să discutăm?

Dau din cap, doar pe jumătate atentă. Cealaltă jumătate se gândește încă la aplicațiile de întâlniri. Ar fi posibil să iubesc pe cineva la fel de mult cum l-am iubit pe Connor? Pe acel Connor cu care m-am căsătorit și cu care plănuiam să am o familie, nu pe Connor care a distrus o familie.

— Ți-ai schimbat noile obiceiuri în ultima vreme?

Întrebarea mă readuce la realitate. Mă întreabă dacă l-am urmărit din nou pe Gabriel. Ceea ce nu am făcut. Am fost cuminte. A trecut o lună. Nu că tentația nu și-ar fi arătat colții. Încă mă întreb. Mă gândesc aproape zilnic la el. La faptul că e *fericit*...

— Nu, au rămas cam aceleași.

Fac eforturi să zâmbesc.

— Mă gândesc că, dacă nu e distrus...

Las propoziția neterminată.

– Dar va fi bine să mă reîntorc la muncă în curând.

– Excelent.

Dr. Alexander dă din cap și mai notează ceva în carnețel.

Plec după câteva minute, rătăcind pe străzi fără vlagă. Nu mi-am adus haine pentru sală, drept care nu pot merge acolo să-mi mai ocup timpul cu ceva. Magazinele sunt în plină campanie de reduceri *după* Crăciun, iar eu privesc o vitrină drăguță, gândindu-mă să intru. Dar nu am nevoie de nimic. Ar fi doar o modalitate de a-mi omorî timpul. Așa că mă îndrept spre casă. Aproape de intrarea în clădire, privirea mi se oprește asupra unui cuplu care se sărută; sunt pierduți unul în îmbrățișarea celuilalt. Bărbatul îi cuprinde femeii obrajii în palme; ea își trece degetele prin părul lui închis la culoare. *Pasiune.*

Simt o undă de invidie în timp ce urc cu liftul spre apartamentul meu. Dar când ajung la ușă și o găsesc ușor întredeschisă, mă cuprinde un sentiment foarte diferit. *Frică.* Rămân imobilizată, paralizată fizic, în timp ce mintea mea creează un milion de scenarii diferite.

Un bărbat cu mască are un cuțit.

Un pacient – pe care l-am tratat la spitalul de psihiatrie acum câțiva ani – a evadat. Mă învinovățește că l-am internat și vrea să se răzbune.

Un hoț.

Mai rău, un violator.

Mi-am pierdut cheile nu cu mult timp în urmă. Dacă le-a găsit cineva și m-a urmărit până acasă?

Ar trebui să fug, să scap cât de repede pot. Să mă întorc însoțită de un polițist.

Dar nu mă pot mișca. Literalmente *nu mă pot mișca*. Respir sacadat și simt că mi se învârte capul, totuși picioarele îmi sunt paralizate.

Așa că fac singurul lucru pe care pot să-l fac, și anume să ascult. Îmi țin respirația, așteptând să aud pași sau vreun zgomot, poate al canapelei sfâșiate de o persoană dezaxată, înarmată cu un cuțit. Dar singurul lucru pe care îl aud este propriul puls care îmi bubuie în urechi.

În cele din urmă, nu mai suport. Mă aplec și împing ușa, suficient cât să văd înăuntru. E întuneric, deși las mereu lumina de pe hol aprinsă și e suficient să disting că nu e nimeni acolo și nimic nu pare nelalocul lui. Înghit cu greutate și bag capul pe ușă.

– Bună? E cineva aici?

Liniște.

Strig mai tare a doua oară.

– *Bună? E cineva aici?*

Un zgomot mă face să tresar, îmi simt inima în gât. Dar e doar vecinul meu care își descuie ușa.

– Meredith? E totul în regulă?

Domnul Hank trebuie să aibă optzeci de ani, însă acum pare Superman care vine să mă salveze.

Oftez cu putere.

– Ușa mea era descuiată când am ajuns acasă. Mi-e teamă că ar putea fi cineva înăuntru.

Dispare o clipă și se întoarce cu o bâtă de baseball.

– Stai în apartamentul meu. Mă duc să arunc o privire.

– O, nu vă pot lăsa să faceți asta.

– Insist.

Pășește pe hol și face semn către ușa lui deschisă.

— Acum, intră.

— M-aș simți mai bine dacă aș veni cu dumneavoastră.

El ridică din umeri.

— Bine, dar stai la câțiva pași în spatele meu. Pentru că dacă dau cu bâta, nu vreau să te lovesc în cap.

Dau din cap aprobator.

— Așa voi face. Mulțumesc.

Domnul Hank ridică bâta până la nivelul umărului și intră pe vârfuri în apartamentul meu. Amândoi ne uităm prin living și bucătărie înainte de a ne aventura pe hol. Toate ușile sunt închise, așa cum le las eu în mod obișnuit. Domnul Hank le deschide pe fiecare, verificând dulapurile în timp ce eu mă uit sub paturi. După ce verificăm toate camerele, lasă bâta jos.

— Uneori, când învârt cheia în broască, spune el, nu se încuie. Deci cred că e încuiată, dar nu e. Trebuie să încerc mânerul și să verific.

— Nu am avut problema asta niciodată.

— Atunci, poate că erai doar grăbită și ai uitat să o încui. Se întâmplă.

Am fost cu capul în nori în ultima vreme. Așa că presupun că ambele variante sunt posibile. Totuși, nu mă simt în întregime liniștită doar pentru că nu era nimeni înăuntru. Însă dau din cap și zâmbesc.

— Probabil asta e. Vă mulțumesc pentru că m-ați ajutat.

— Nicio problemă. Oricând. Doar bate la ușă dacă ai nevoie de ceva.

— Vă rămân recunoscătoare. Mulțumesc din nou, domnule Hank.

După ce pleacă, mai dau o tură prin apartament. Biroul este ultima cameră în care mă uit. Nimic nu pare

ieşit din comun la început, dar în timp ce închid uşa, observ că sertarul biroului meu nu e închis complet. Mă duc şi îl deschid, caut printre obiectele dinăuntru, fac un inventar în minte. Nu pare să lipsească nimic. Cel puţin din câte îmi amintesc.

În prag, mai arunc o privire înapoi în cameră, spre birou, înainte să sting lumina şi să închid uşa. Apoi, mă îndrept direct spre frigider. Cu siguranţă, am nevoie de vin ca să scap de tensiunea din ceafă. Beau primul pahar în timp ce încă stau cu uşa frigiderului deschisă şi privesc spre broasca de la uşa de la intrare.

Încerc să revin la momentul plecării din această dimineaţă. În timp ce mă îmbrăcam, aveam televizorul pornit şi ascultam ştirile. Meteorologul spunea că existau şanse de ploaie. Eram încălţată cu nişte pantofi gri-maroniu decupaţi la vârf şi m-am gândit pentru o clipă să îi schimb cu balerini, să nu mă ud la picioare. Dar apoi m-am uitat pe fereastră şi nu era niciun nor pe cerul albastru, aşa că nu i-am mai schimbat. După aceea, am oprit televizorul, am pus telecomanda pe noptieră şi am intrat în bucătărie să îmi iau geanta de pe scaun. Pe masa rotundă din hol se află un bol colorat din sticlă de Murano – pe care l-am cumpărat împreună cu Connor, în luna noastră de miere din Italia. Acolo îmi arunc cheile imediat ce intru, în fiecare zi. Îmi aduc aminte că le-am scos de acolo şi am simţit un nod în gât când am văzut brelocul nou pe care îl cumpărasem pentru a-l înlocui pe cel pierdut. Când am ieşit din apartament, pe hol era întuneric. Becul e ars de cel puţin o săptămână. Dar, cel mai important, îmi aduc aminte că am tras uşa după mine şi am ridicat mâna în care ţineam cheia.

Am încuiat uşa.

Dau pe gât restul de vin.

Oare îmi aduc aminte că am încuiat uşa într-o cu totul altă zi?

Nu cred. Singurul moment în care pare că am mintea limpede în ultima vreme este dimineaţa, iar amintirile se derulează în cap ca un videoclip, fără întrerupere.

Îmi aduc aminte că am învârtit cheia.

Îmi aduc aminte zgomotul.

Ceea ce înseamnă...

Înghit cu greutate. *Mai am nevoie de vin, asta înseamnă.*

Îmi umplu din nou paharul şi închid în cele din urmă uşa frigiderului. Am turnat atât de mult vin, încât trebuie să sorb o gură pentru a nu vărsa nimic în timp ce merg. După ce iau o jumătate de înghiţitură, merg spre uşă cu paharul în mână. Cheile mele sunt în bol, ca întotdeauna. Las paharul jos şi le scot, aşa cum îmi aduc aminte că am făcut în această dimineaţă. Inima îmi bubuie când învârt clanţa şi uşa se deschide scârţâind. Îmi scot capul pe uşă – mă uit mai întâi în stânga, apoi în dreapta. Dar nenorocitul de bec de pe hol e încă ars, iar acum îmi e prea frică să mai ies. Trântesc uşa şi o încui, sprijinindu-mi capul de metalul rece, până când respiraţia îmi revine la normal.

Nu e de mirare că termin al doilea pahar de vin mai repede decât pe primul, dându-l pe gât ca pe un medicament necesar pentru sănătate. Probabil că am nevoie în ultima vreme, cel puţin pentru sănătatea mea mintală. Chiar trebuie să mă relaxez, aşa că mă străduiesc să merg în living şi să aprind televizorul. Dar mă aşez la capătul din stânga al canapelei, opusul locului meu obişnuit. Îmi oferă o vedere clară spre uşa de la intrare, permiţându-mi să privesc atent clanţa – aşteptând ca cineva să încerce din nou să o rotească.

În timp ce beau din al treilea pahar de vin, schimb canalele. Începe *Roata Norocului*, drept care îmi fac de

lucru privind concurenții, în timp ce continui să beau. În cele din urmă, umerii mi se relaxează și nu mă mai gândesc obsesiv la ușă. Chiar îmi conving sinele chercherchelit că domnul Hank are dreptate. O zi se confundă cu alta. Plec din apartament pe pilot automat. Îmi amintesc sunetul zăngănitor al încuietorii din *altă* zi. După ce mă ridic să îmi torn al patrulea pahar de vin, revin și mă așez pe locul meu obișnuit. Nu mai văd ușa și nu-mi pasă. Mă afund între perne și îmi ridic picioarele pe măsuța de cafea. Acum mintea îmi zboară – la ce am vorbit cu dr. Alexander mai devreme. Cât de singură am fost în ultima vreme. Dacă aș avea pe cineva în viața mea, poate ar fi fost cu mine în seara asta când am ajuns acasă și nu ar fi trebuit să apelez la vecinul meu octogenar să mă apere.

Îmi umplu din nou paharul, astup sticla de merlot care este aproape goală și mă îndrept spre dormitor cu paharul de vin în mână. Sunt obosită fizic, dar mintea îmi e încă prea surescitată de evenimentele serii pentru a mă putea liniști. Îmi iau telefonul, răsfoiesc ofertele, apoi merg la magazinul de aplicații și caut *întâlniri*. Îmi pun degetul pe prima aplicație care apare, analizând. Îmi frec picioarele unul de altul, dându-mi seama că nu le-am epilat de cel puțin o săptămână. Asperitatea firelor de păr mă enervează – Dumnezeule, cum aș putea să ies la întâlniri când sunt un asemenea dezastru? Și ce ar ieși din asta? O singură privire rătăcind prin cameră îmi dezvăluie relicvele căsniciei. Poza noastră de nuntă e încă pe comodă. Geanta de hochei a lui Connor, pe care am mutat-o, în sfârșit, din hol, încă mai cade din dulap când deschid ușa. Nici nu știu de ce mai păstrez toate amintirile – da, mi-am iubit soțul, dar acum mai mult îl urăsc. Urăsc ceea ce i-a făcut familiei Wright, ceea ce ne-a făcut nouă. Cu câteva săptămâni în urmă, dr. Alexander mă întrebase dacă mai păstrez amintiri

din căsnicia mea. Când am recunoscut că am câteva și i-am spus cât de des mă gândeam să scap de ele, a încercat să afle de ce nu am dus deja la bun sfârșit acest gând și mi-a sugerat că poate mă pedepsesc singură păstrând aceste obiecte care îmi trezesc în mod constant amintiri. Atunci, nu am crezut că este așa, dar stând aici și privindu-le, cu siguranță îmi provoacă durere să le văd. Poate că doctorul cel bun nu a fost chiar departe de adevăr.

Vibrează o alertă pe telefon – este doar o actualizare CNN, dar asta îmi reamintește de magazinul de aplicații.

Aplicația de întâlniri.

Nu mai stau pe gânduri și apăs să o descarc. Îmi țin respirația în timp ce acel cerculeț se încarcă încet, apoi o deschid. Intru în aplicație, creându-mi un profil cu informații succinte. Doar vreau să dau o căutare. Doar vreau să știu cum e să te uiți la profilul altui bărbat. Să testez terenul, să văd dacă merită să-mi pierd timpul cu așa ceva. Dar aplicația îmi solicită o poză de-a mea. Nu sunt sigură că sunt pregătită să merg atât de departe, să mă expun în totalitate. Totuși, nu mă lasă să continui fără să încarc ceva. Încep să caut printre pozele mele vechi și găsesc una pe care mi-a făcut-o Irina când eram la un meci în Canada, ca și când ar fi fost într-o altă viață. Ninge, vântul îmi suflă părul, acoperindu-mi aproape toată fața, cu excepția unui zâmbet larg, pictat cu roșu. Par fericită. Ceea ce acum este, desigur, o minciună. Și cu toate astea, o încarc pentru că sunt destul de sigură că nimeni nu mă va recunoaște.

Setez filtrele de căutare – între treizeci și patruzeci de ani. Bărbat. Aplicația caută automat persoane în raza a doi kilometri de mine și ezit... de ce ar face asta dacă nu ar fi doar o aplicație pentru relații pasagere? Dar las setările așa și trec peste detaliile care nu contează pentru mine – culoarea ochilor, a părului, etnia –, apoi

apare brusc o listă de bărbați. Imagini însoțite de scurte descrieri. Simt un junghi în piept în timp ce le studiez. Mă opresc, mai arunc o privire la fotografia noastră de nuntă.

Dar au trecut douăzeci și două de luni, aproape doi ani.

Mă frec cu mâna liberă pe față și îmi dau seama că tremur. Doamne, de ce e atât de greu?

Continui să caut. Și caut. Trec la pagina URMĂTOARE pentru a vedea mai multe profiluri. Doar încerc să normalizez asta în mintea mea – să mă obișnuiesc cu ideea de a lua în calcul să ies cu cineva. Deschid profilul unui bărbat care arată acceptabil, ignorând faptul că seamănă puțin cu *tine*, și îi răsfoiesc pozele până dau peste una care mă lasă cu gura căscată – o poză cu el și cu o blondă care probabil este fotomodel în timpul liber. *Căutăm un al treilea*, scrie acolo. Sunt lipiți unul de celălalt, posteriorul ei practic ieșind de sub o fustă argintie strălucitoare. Ies de pe profil cât de repede pot. Nu mă *opun* la genul acela de lucruri pentru alții, doar... doar că eu nu asta caut.

Inspir adânc și continui să caut, studiind cu atenție câteva profiluri. Chiar apăs pe inimioară o dată sau de două ori, salvând profilurile, să pot reveni mai târziu. Sau poate aplicația îl anunță pe bărbatul respectiv că i-am accesat profilul și rămâne la latitudinea lui? Nu sunt sigură. Doar știu că toată lumea face asta în ultimul timp. Pentru a întâlni alți oameni.

Îmi termin vinul, mă ridic suficient cât să-mi aplic o mască facială spumantă de curățare și să-mi mai umplu un pahar. Trece o oră, apoi două, poate mai mult, și îmi rotesc încheieturile, încercând să le dezmorțesc. Mi se închid pleoapele de oboseală. M-am uitat la sute de bărbați, dar niciunul nu pare potrivit. Nu e niciunul pe care să vreau să-l întâlnesc.

Un suspin adânc îmi scapă din piept, străbătându-mi întregul corp.

Mă uit din nou la fotografia noastră de nuntă.

Doamne, te iubesc atât de mult.

Doamne, te urăsc atât de mult.

Am din nou inima sfâșiată. Sau poate că nu a încetat să fie așa din noaptea în care mi-a sunat telefonul. Noaptea în care *tu* ne-ai distrus viața. Dar gata. *Am terminat*. Mă chinui să mă ridic în picioare și merg clătinându-mă spre fotografie, aruncând o ultimă privire lungă, înainte să o așez cu fața în jos.

Așa. E un început. Pași mici...

CAPITOLUL 10
Atunci

Niciodată nu primești vești bune când îți sună telefonul la două dimineața. Mi-am căutat telefonul pe întuneric.

– Alo?

– Sunteți doamna Fitzgerald?

Mi-a sărit inima din piept.

– Da?

– Sunt dr. Bruner de la Spitalul NewYork Presbyterian.

M-am răsucit să mă uit pe partea cealaltă a patului. Partea lui Connor. Era încă goală. Nu venise acasă după cearta de aseară. Deja aveam o presimțire, totuși am privit fix spre locul gol unde ar fi trebuit să fie el.

– Ce s-a întâmplat?

– Doamnă Fitzgerald, îmi pare foarte rău să vă spun asta, dar a avut loc un accident. Soțul dumneavoastră, Connor, a fost implicat într-un accident de mașină.

Am înghițit cu greutate.

– E bine?

Doctorul a păstrat tăcerea pentru un moment îndelungat.

– Este foarte grav. Ar trebui să veniți imediat la spital.

Nu-mi amintesc să fi închis telefonul. Sau să mă fi îmbrăcat. Sau să fi oprit un taxi. Măcar i-am spus la revedere doctorului? Trebuie să-mi fi ridicat brațul pentru a atrage atenția taximetristului. Dar nu-mi amintesc nici măcar această mișcare simplă. E ca și cum, după ce vorbisem cu doctorul, ar fi existat o gaură în timp, iar acum, dintr-odată, intram în spital.

URGENȚĂ

Litere mari, roșii, de tipar. Majuscule.

Într-o parte, aștepta o ambulanță; doi bărbați în uniformă se sprijineau de ea bând cafea. Unul râdea de ceva ce spunea celălalt. O zi ca oricare alta. Pentru ei.

Am oprit lângă ușile mari glisante, iar eu m-am grăbit să ies din taxi.

— Hei, doamnă!

Deja deschisesem portiera și aveam un picior afară pe trotuar în clipa când m-a strigat șoferul.

— Trebuie să plătești nenorocita de cursă.

Am clătinat din cap.

— Ah. Scuze. Desigur.

Mi-am vârât mâna în poșetă și am apucat două bancnote de douăzeci fără să mă uit la aparat, întinzându-i-le șoferului.

— Mulțumesc.

M-am grăbit spre recepție. O femeie stătea în spatele unui geam din plexiglas, vorbind la telefonul mobil. Eram sigură că m-a văzut, totuși și-a menținut privirea în jos, în timp ce zâmbea și râdea, continuându-și conversația.

M-am aplecat spre fanta pentru documente și i-am vorbit prin ea.

— Mă scuzați?

S-a încruntat și i s-a adresat persoanei cu care vorbea la telefon.

— Te sun eu înapoi, Iubi.

Nu am avut răbdare să aștept să închidă.

— M-a sunat cineva. Un doctor. Soțul meu a fost implicat într-un accident. A fost adus aici.

— Numele?

— Connor Fitzgerald.

A făcut un gest spre scaunele din spatele meu.

— Luați loc și voi întreba medicii.

Dar nu puteam să stau jos. Am început să mă plimb de colo până colo. Numărându-mi pașii în gând pentru a-mi distrage atenția de la cuvintele: *Este foarte grav. Ar trebui să veniți la spital imediat.*

Treizeci și doi.

Treizeci și trei.

Treizeci și patru.

În cele din urmă, cineva a deschis ușa la câțiva metri de ghișeul recepției. Femeia s-a uitat direct spre mine.

— Doamna Fitzgerald?

M-am repezit spre ea.

— Da.

— Veniți cu mine, vă rog.

Am tras aer adânc în piept și am urmat-o. Zona de tratament era un spațiu larg, pătrat, cu camere de examinare având geamuri din sticlă, asemenea unor capsule, aliniate de-a lungul celor patru pereți. Pacienții zăceau în paturi, iar doctorii și asistentele stăteau de vorbă lângă regiunea centrală, a asistentelor medicale. Se presupunea că aceasta era secția de urgență, dar nimeni nu se agita, de parcă n-ar fi existat nicio urgență.

Când am ajuns la ultima cameră din stânga, femeia şi-a întins mâna.

Mă aşteptam să-mi văd soţul întins într-un pat. Dar în schimb, acolo stăteau trei bărbaţi în picioare, un doctor în halat alb şi doi bărbaţi în costume gri. Targa din apropierea lor mi-a atras atenţia. Jumătatea superioară era toată de un roşu închis, pătată cu foarte mult sânge.

Doctorul mi-a urmărit direcţia privirii şi a tras o pătură să acopere acea parte. Deşi încă puteam vedea petele roşii prin aşternuturile uzate. A întins o mână.

— Doamna Fitzgerald?

— Da.

— Sunt dr. Bruner. Am vorbit cu dumneavoastră mai devreme la telefon.

Am dat din cap. Cel puţin cred că am făcut asta.

— Unde e Connor?

A avut un schimb rapid de priviri cu cei doi bărbaţi şi a arătat spre un scaun.

— De ce nu luaţi loc?

— Nu vreau să stau jos. Unde e soţul meu?

Unul dintre cei doi bărbaţi în costume şi-a întins mâna.

— Doamnă Fitzgerald, sunt detectivul Green. Soţul dumneavoastră a fost implicat într-un accident foarte grav. Am ajuns la faţa locului când domnul Fitzgerald era descarcerat din vehicul.

Descarcerat? Nervii mei nu mai puteau rezista.

— Îmi poate spune cineva, vă rog, unde e Connor?

Doctorul a făcut un pas înainte. M-a luat de mână.

— Domnul Fitzgerald a suferit leziuni foarte grave la cap în timpul accidentului. Nu a răspuns la stimuli

când a fost adus cu ambulanța. Îmi pare foarte rău să vă spun că nu am putut să-l resuscităm. Soțul dumneavoastră a murit, doamnă Fitzgerald.

Camera a început să se învârtească.

– Cum?

Doctorul mi-a pus mâna pe spate.

– Am putea să anunțăm pe cineva?

– Să anunțați pe cineva?

A dat din cap.

– Să fie lângă dumneavoastră. Nu ar trebui să fiți singură acum.

Am simțit că mi se face greață. Mi-am dus mâna la burtă.

– Trebuie să mă așez.

Detectivul mai scund a apucat scaunul de lângă el. Picioarele metalice au alunecat pe linoleum în timp ce îl trăgea spre mine.

– Vă pot aduce puțină apă?

Doctorul m-a ajutat să mă așez.

– Vă aduc eu.

A dat din cap către bărbații în costume înainte să iasă și să închidă, în urma lui, ușa glisantă, din sticlă.

Mi-am privit mâinile, frecându-mi cu degetul mare vârful fiecărui deget.

Nu le simțeam. Nu puteam să-mi simt vârful degetelor.

M-am uitat cum degetul mare le atingea pe fiecare, dar nu simțeam nimic.

Chiar era adevărat?

Poate visez.

De ce nu plâng?

Un doctor tocmai mi-a spus că soțul meu e mort. Ar trebui să plâng. Isteric. Să gâfâi încercând să respir.

M-am uitat la cei doi bărbați care mă priveau în tăcere.

— Visez?

Mi-am ridicat mâna dreaptă și le-am arătat cum degetul mare îmi atingea toate celelalte vârfuri ale degetelor.

— Nu simt nimic.

Detectivul Green s-a așezat pe vine în fața mea.

— Probabil sunteți în stare de șoc, doamnă Fitzgerald. Se întâmplă.

Dar eu eram psihiatru. Nu aș ști dacă aș fi în stare de șoc?

Poate.

Poate nu. Detectivul și-a dres glasul.

— Vă simțiți suficient de bine să-mi răspundeți la câteva întrebări, doamnă Fitzgerald?

Am dat din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— În timpul accidentului, adică?

Am dat din cap.

— Încercăm încă să punem cap la cap totul. Dar se pare că domnul Fitzgerald mergea cu viteză mare și a trecut pe roșu. A lovit doi pietoni, a pierdut controlul mașinii și s-a izbit frontal într-o clădire din apropiere.

Am făcut ochii mari și am simțit un gol în stomac.

— A lovit doi pietoni?

Chipul detectivului era posomorât în timp ce dădea din cap afirmativ.

— Mă tem că da.

— Sunt bine?

Detectivul Green s-a uitat la celălalt bărbat înainte să infirme printr-o mișcare a capului.

— Din păcate, nu sunt. Ne puteți spune ceva despre seara asta? De unde venea domnul Fitzgerald la momentul accidentului?

Am dat din cap.

— Nu știu. Ne-am certat mai devreme. A plecat.

— Pe la ce oră?

— Nu sunt sigură. Începea să se însereze. M-am uitat pe fereastra apartamentului nostru să văd încotro o ia. Soarele apunea. Îmi aduc aminte că cerul era colorat în nuanțe portocalii.

— Deci, în jur de cinci și jumătate sau șase?

Am ridicat din umeri.

— Poate.

— Domnul Fitzgerald avea obiceiul să bea?

— Era beat?

— Nu suntem siguri. Va mai dura un pic până vor veni rezultatele toxicologice. Însă un martor ocular a raportat că mașina lui a derapat înainte de accident. Dar droguri? Domnul Fitzgerald avea antecedente de consum de droguri?

— Droguri? Nu. E sportiv profesionist.

M-am gândit imediat la droguri ilegale – heroină, cocaină, genul de chestii pe care le foloseau dependenții. Dar atunci mi-am dat seama că nu toate drogurile care afectează capacitatea unei persoane de a conduce trebuie cumpărate de pe stradă. Unele persoane apelează la farmacie pentru a-și hrăni dependența.

Mi-am acoperit gura cu mâna și m-am ridicat.

— Am nevoie la baie. O să vomit.

Detectivul a strigat după o asistentă, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că stăteam în fața unei chiuvete și cineva mi-a pus în mâini un bol din plastic roz, în formă de rinichi. Femeia a fost destul de amabilă să-mi țină părul la spate cât timp mi-am golit stomacul. După aceea, m-am stropit cu apă pe față și m-a condus înapoi la camera din sticlă. Polițiștii nu mai erau acolo. În schimb, se aflau de cealaltă parte a salonului asistentelor, împreună cu dr. Bruner. Cei trei l-au condus pe un bărbat cu barbă într-o capsulă identică din sticlă, iar doctorul a închis ușa glisantă. Și-a ridicat privirea și ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă peste încăpere, înainte să se întoarcă spre acel bărbat.

Asistenta care mă ajutase la baie stătea în pragul camerei de tratament.

— Trebuie să merg să verific un pacient, a spus ea. Sunteți bine?

Am făcut semn spre locul unde stătea dr. Bruner.

— Este familia celorlalte persoane care au fost implicate în accident?

Asistentei i s-a schimbat brusc expresia feței.

— Fetița avea doar cinci ani.

Pentru prima dată, lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. Era o imagine îngrozitoare, totuși nu-mi puteam desprinde privirea.

Doctorul s-a îndreptat spre un scaun.

Bărbatul a clătinat din cap.

O scenă familiară, care probabil se întâmplase de o mie de ori aici.

Un eveniment obișnuit.

Chiar normal.

Dar nu pentru noi. Nu pentru familiile distruse.

Detectivul Green a dat mâna cu bărbatul.

Dr. Bruner și-a pus o mână pe umărul bărbatului și-a plecat capul în timp ce vorbea.

Ochii bărbatului s-au mărit de groază.

S-a prăbușit, căzând în genunchi.

Sughițând.

Tremurând.

Un vaiet puternic a răsunat prin sticlă.

Zguduindu-l pe bărbat.

Și zguduindu-mă și pe mine.

CAPITOLUL 11
Atunci

— Domnul Dumnezeu este plin de îndurare şi milostiv; Dumnezeul nostru este plin de bunătate.

M-am uitat lung la preot, gândindu-mă la cuvintele Psalmului 116, chiar dacă el trecuse deja la ritualul de tămâiere a sicriului, legănând un lanţ cu o cădelniţă ornamentată.

Domnul Dumnezeu este plin de îndurare şi milostiv? Fetiţa avea doar cinci ani.

Plin de bunătate? Pentru cine, mai exact? Pentru soţul meu? Care nu merită asta?

Ar fi trebuit să o înfrunt mai tare pe mama lui Connor, să nu îi organizeze această slujbă funerară fastuoasă. Era o lipsă de respect faţă de familia pe care o distrusese. Nici măcar nu ştiam de ce veniseră atâţia oameni – coechipieri, antrenori, prieteni, rude –, după ce ştirile explodaseră cu o seară în urmă, cu rezultatele finale ale testului toxicologic. Soţul meu condusese sub influenţa alcoolului. Mă gândeam că prietenii lui se vor împrăştia ca furnicile, dar n-a fost aşa. Biserica era plină. Până la ultimul rând, iar unii stăteau în picioare.

Voiam doar să fiu singură.

Să plâng.

Să strig.

Să oscilez între a *te* urî pentru ceea ce ai făcut *tu* și a mă urî pe mine pentru că nu am găsit o modalitate să te opresc.

Știam că aveai probleme.

Știam.

S-a întâmplat sub ochii mei.

Slujba de înmormântare s-a terminat în cele din urmă. Ceremonia de la cimitir care a urmat s-a scurs ca prin ceață. Mai multe lacrimi. Mai multe vorbe goale din partea preotului despre cât de măreț e Dumnezeu. După ce s-a terminat, tot ce am putut face a fost să mă mișc mecanic până la una dintre limuzinele care așteptau. Fratele meu, Jake, m-a urmat.

L-a abordat pe șoferul care stătea lângă mașină în timp ce eu urcam.

– Îmi faci o favoare? Este loc suficient în celelalte două mașini pentru toți ceilalți. Stai în fața portierei și spune-le oamenilor că mașina e plină. Sora mea are nevoie de liniște.

Și-a întins mâna și am știut fără nicio îndoială că avea o bancnotă ascunsă în palmă. Așa era fratele meu – lăsa bacșișuri mari ca să obțină ce își dorea. La fel ca tatăl nostru. *Tatăl nostru*. Gândul la el mi-a îngreunat inima. Era prima dată în viața mea când eram bucuroasă că ambii mei părinți nu mai erau printre noi. Nu trebuiau să fie dezonorați public de ceea ce făcuse soțul meu. Ceea ce *eu* aș fi putut să opresc.

Jake a urcat în mașină și a închis portiera în urma lui.

Și-a descheiat sacoul costumului în timp ce se așeza pe locul din fața mea.

– Păreai epuizată.

Am zâmbit trist.

— Eram deja epuizată înainte să ies din casă azi dimineață.

— Am stat astăzi în biserică încercând să mă gândesc la ceva ce aș putea să-ți spun să te fac să te simți mai bine, dar singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că mătușa Francine părea foarte surprinsă să mă vadă.

— De ce ar fi fost surprinsă să te vadă?

Jake și-a folosit degetele pentru a-și ridica ambele sprâncene ca Spock.

— Ce *naiba* și-a făcut la față?

Mi-am acoperit gura și am început să râd pentru prima dată în ultimele zile.

— O, Doamne. Chiar așa arată. Injecții nereușite cu Botox, presupun.

Jake a zâmbit și și-a îndreptat degetul spre fața mea.

— Iat-o. Micuța mea Merry Berry. Știam eu că e pe acolo pe undeva.

Doar fratele meu mă putea face să zâmbesc într-un moment ca acesta. Deși nu a durat mult. Povara a revenit imediat. Am dat din cap oftând.

— Simt că trăiesc într-un coșmar. Și vreau doar să mă trezesc.

— Nici nu-mi pot imagina. Erați atât de fericiți. Odată, când am ieșit toți patru la cină, Raylene a strigat la mine atunci când am ajuns acasă. Era supărată că nu o priveam așa cum te privea Connor pe tine.

Am clătinat din cap, încruntându-mi sprâncenele.

— Ultimele câteva luni nu au fost tocmai grozave.

— Serios? Ai reușit să mă păcălești.

Se pare că îi păcălisem pe toți, inclusiv *pe mine*.

Jake s-a aplecat și m-a luat de mână.

— Vino să stai cu noi. Raylene a pregătit deja camera de oaspeți. Nici măcar nu trebuie să ne întoarcem la tine acasă pentru recepția aia stupidă. Îi putem spune șoferului să ne ducă direct în Connecticut.

— Mi-aș dori să pot. Dar vine toată familia lui Connor și probabil jumătate din echipa lui. Nu pot să nu fiu acolo.

— Dar mâine? Pot să merg cu mașina la serviciu, în loc să iau trenul, și să te iau după aceea?

— Cred că vreau să stau singură acasă câteva zile. Cred că am nevoie de un timp pentru mine.

Jake s-a încruntat, dar a dat din cap.

— Poate în weekend, atunci?

— Sigur. Poate.

— Acum nu e momentul, dar trebuie să discutăm anumite aspecte. Deci, chiar dacă refuzi să vii să stai la noi în Connecticut, ceea ce presimt că se va întâmpla, măcar trebuie să ieșim la prânz împreună în curând.

Am ezitat, mintea mea făcând eforturi să străpungă negura durerii pentru a înțelege ce voia să spună.

— Despre ce fel de aspecte trebuie să vorbim?

— Cred că ar trebui să facem niște planuri, în caz că te dă în judecată familia.

Mi-am dus mâna la gât, simțind cum începe să mă strângă brusc.

— Nici măcar nu m-am gândit la un proces.

— Și nici nu trebuie. De asta sunt eu aici.

Fratele meu era avocat specializat în drept succesoral la o firmă mare din Manhattan, iar în acel moment, asta îmi oferea puțină alinare.

– Când vom deschide succesiunea, s-ar putea să existe bunuri pe care le putem proteja de executare silită, în funcție de cum sunt înregistrate, a spus el. Așa că ar trebui să trecem în revistă modul de deținere a bunurilor și toate detaliile despre pensia și asigurarea de viață ale lui Connor.

Clatin din cap.

– Nu mă pot gândi la așa ceva acum.

– Vom vedea dacă te simți în stare peste câteva zile. Dacă nu, te vom pune să semnezi niște documente, să pot gestiona totul în numele tău. Vreau să te ajut, Mer.

Mi-a strâns mâna și a așteptat până când mi-am ridicat privirea pentru a o întâlni pe a lui.

– Nu știu cum să fac să te simți mai bine, să-ți iau durerea prin care treci. Lasă-mă cel puțin să mă ocup de aceste aspecte.

Am tras aer în piept și am dat din cap.

– Bine. Mulțumesc.

Drumul înapoi spre apartament a fost rapid. Din moment ce toate limuzinele au părăsit cimitirul în același timp, nu am avut nici măcar un moment pentru mine când am ajuns. Părinții lui Connor, o mătușă și un unchi deja așteptau afară, la fel și duba de la firma de catering de unde mama lui comandase toată mâncarea.

În următoarele două ore, zeci de oameni au venit și au plecat. Un șir nesfârșit de condoleanțe se revărsau asupra mea și, de fiecare dată când cineva își exprima regretul pentru pierderea mea, simțeam că-mi venea să le urlu că ar trebui să fie devastați pentru pierderea familiei Wright, nu pentru a mea. Din fericire, vinul m-a împiedicat să fac asta. Dar atunci când mama lui Connor a început să povestească despre cum fiul ei făcuse voluntariat la o cantină socială în timpul facultății, am

fost recunoscătoare că a sunat din nou soneria, pentru că ajunsesem la limita suportabilității.

Am deschis ușa și am dat cu ochii de doi bărbați care îmi păreau familiari, dar nu eram sigură de unde îi cunoșteam. Mi se întâmplase de mai multe ori astăzi, mai ales pentru că nu cunoșteam mulți oameni din personalul administrativ al echipei, iar câțiva veniseră să-și exprime condoleanțele.

— Dr. McCall?

— Da?

Bărbatul mai înalt s-a prezentat.

— Sunt detectivul Green.

Apoi a indicat spre celălalt bărbat.

— Iar acesta este detectivul Owens. Ne-am întâlnit la spital, în noaptea accidentului.

Dumnezeule. Cum am putut să nu le recunosc figurile? Bărbații aceștia au fost lângă mine în cel mai urât moment din viața mea.

— A, exact. Bună ziua. Apreciez că ați venit.

Am arătat în spatele meu.

— Ați dori... să intrați? Avem o grămadă de mâncare.

Detectivul Green s-a uitat peste umărul meu, în apartamentul plin de lume, înainte să mă refuze cu o mișcare a capului.

— Nu, mulțumim. Ne pare rău că vă deranjăm acum, casa fiind plină de musafiri, dar avem câteva întrebări la care chiar trebuie să primim răspunsuri.

A făcut semn din cap spre hol.

— Poate ați putea să ieșiți afară să vorbiți cu noi câteva momente, să avem puțină intimitate? Nu o să dureze mult.

— Păi... sigur.

Am ieșit pe hol și am tras ușa după mine. Mi-am încrucișat brațele peste piept și am dat din cap.

— Cu ce vă pot ajuta?

Detectivul Green a scos un carnețel mic și un pix din buzunarul interior al sacoului.

— Avem câteva întrebări legate de accidentarea lui Connor. Cea pe care a suferit-o pe gheață acum câteva luni.

— Bine...

— S-a întâmplat pe întâi februarie, corect?

— Da.

— Și cum mergea recuperarea?

— Încet, dar era de așteptat. Connor începuse fizioterapia cu aproximativ trei săptămâni înainte de...

Am simțit ca și când aș fi primit un pumn în stomac și a trebuit să fac o pauză.

— Înainte de accident.

— Și înainte de fizioterapie? Mergea la dr. Martin, la Clinica pentru gestionarea durerii, din West Side, corect?

Am clipit de câteva ori. Detectivul Green spusese că avea câteva întrebări, dar de ce le mai punea dacă deja știa răspunsurile? M-a luat prin surprindere și mi-a dat o senzație neplăcută.

— Da, a mers acolo cam patru săptămâni după operație.

— Domnul Fitzgerald a băut în noaptea accidentului? Când era cu dumneavoastră, vreau să zic?

Am clătinat din cap.

— Nu băuse nimic înainte să plece.

— Și v-ați certat în acea seară?

Mi-am încruntat sprâncenele.

– De unde știți?

– Ne-ați spus asta la spital, în noaptea accidentului.

– A, da.

Am făcut eforturi să zâmbesc.

– Îmi pare rău. Ultimele zile au fost învăluite într-un fel de ceață.

– Este de înțeles.

A dat din cap.

– Pot să vă întreb de ce v-ați certat?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, motivul banal care declanșase un șir de evenimente ce aveau să ruineze atâtea vieți.

– Din cauza gunoiului. L-am certat pentru că, atunci când am ajuns acasă de la cabinet, coșul de gunoi din bucătărie era plin.

A dat din cap din nou.

– Revenind la clinica pentru gestionarea durerii, dr. Martin i-a prescris soțului dumneavoastră un calmant, nu-i așa?

– Da. Oxicodonă.

– Și când a încetat dr. Martin să i-l prescrie?

– Nu sunt sigură de data exactă. Dar Connor a terminat ultimul flacon cu o zi înainte să înceapă fizioterapia.

Detectivul Green a făcut semn spre mine cu pixul.

– Și atunci ați început dumneavoastră să-i prescrieți dumneavoastră rețetele soțului? După ce dr. Martin a încetat?

Inima mi-a tresărit.

— Cum? Nu i-am prescris lui Connor nicio rețetă.

— Nu i-ați prescris domnului Fitzgerald rețete pentru oxicodonă?

— Bineînțeles că nu.

Gâtul mi se strângea ca o menghină, sufocându-mă.

— Niciodată.

Detectivii s-au privit reciproc.

— Poate s-a strecurat o greșeală în informațiile pe care le-am primit, a spus detectivul Owens.

Era prima dată când vorbea. M-am uitat la cei doi bărbați, încercând să înțeleg ce se întâmpla.

— Cu siguranță.

— Dr. McCall, încă ceva, a spus detectivul Green. Când merg la doctor, nu-mi mai dă o rețetă pe hârtie. O trimite electronic. Deci, de ce mai au medicii carnete tradiționale de rețete în zilele noastre?

— Pentru situația în care un pacient călătorește în alt stat. Fiecare stat își utilizează propriul sistem electronic. Este obligatoriu să folosești sistemul din New York, cu excepția anumitor cazuri speciale, cum ar fi atunci când o rețetă este completată într-un alt stat.

— Și soțul dumneavoastră călătorea încă alături de echipă după accidentare, nu-i așa?

— Da.

— Așa că rețetele dumneavoastră pe hârtie, completate când era plecat din oraș pentru un meci, nu ar fi putut fi urmărite prea ușor, nu?

— Îmi închipui că nu, dar repet: nu i-am prescris niciodată lui Connor vreo rețetă.

Detectivul Green și-a închis carnețelul.

— Vom investiga asta. Vă mulțumim pentru timpul acordat, dr. McCall. Încă o dată, ne pare rău că v-am întrerupt.

Când am intrat înapoi în apartament, m-am dus direct în birou. Îl împărțeam cu Connor, însă el nu-l folosea aproape niciodată, decât cel mult pentru câte un apel ocazional cu agentul lui. Inima îmi bubuia când m-am așezat pe scaun și am privit spre sertarul în care îmi țineam rețetarele. Mai era doar unul acasă de când luasem unul la birou să-i scriu rețeta domnului Mankin, atunci când terminasem carnetul de acolo. O parte din mine nu voia să deschidă sertarul. Nu voia să afle. Deși, în adâncul sufletului, deja știam, nu-i așa?

Ținându-mi ochii închiși, am întins mâna spre mâner. Ce a spus preotul astăzi?

„Domnul Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv; Dumnezeul nostru este plin de bunătate."

Te rog, Doamne, aș putea folosi o fărâmă din acea bunătate chiar acum. Fă să fie acolo. Măcar atât.

Am tras aer adânc în piept și am deschis sertarul.

Am simțit cum mi s-a oprit inima.

Gol.

CAPITOLUL 12
Acum

Nimic nu e cum trebuie.

Rearanjez câteva ghivece cu plante suculente pe pervaz. Ridic jaluzelele, lăsând soarele vesel de afară să inunde încăperea. Când mă întorc, *te* văd, aşteptându-mă la biroul meu – acelaşi birou pe care m-ai ajutat să-l mut aici, o sută cincizeci de kilograme de nuc solid. Imaginea e atât de reală, încât am impresia că nu poate fi în imaginaţia mea. Îmi zâmbeşti larg, mijindu-ţi ochii şi se observă şi cicatricea din sprânceană, de când pucul... Clipesc şi apoi dispari. Pur şi simplu. Îmi scutur capul şi fac eforturi să revin la curăţenie.

Tocurile fac zgomot în timp ce mă deplasez prin încăpere. Iau rapid o fotografie înrămată. O arunc peste grămada tot mai mare de obiecte care trebuie să dispară. Respir accelerat şi sacadat, dar mai am doar şapte minute înainte ca primul meu pacient din acest an să intre în încăpere şi să se aşeze pe canapeaua albastru-verzui, pentru a-şi deschide sufletul. E copleşitor, dar totul *va fi* bine odată ce îmi voi relua activitatea.

Trebuie să fie.

În cele din urmă, am eliminat tot ce-mi amintea de *tine* – cu excepţia biroului.

Patru minute.

Împing cutia în colţ, în spatele ficusului care cumva a supravieţuit absenţei mele. Gerry, înlocuitorul meu temporar, a reuşit să-l ţină în viaţă.

Spre deosebire de cabinet.

Nu, cabinetul meu nu e mort, doar... în declin. Respir adânc în timp ce uşa de la intrare se deschide scârţâind şi se închide cu zgomot. Se aude vocea înăbuşită a asistentei mele, Sarah, care salută pacienta – o pacientă pe care, din fericire, o tratez de ani buni. Unul dintre primii mei pacienţi. Unul dintre puţinii pacienţi care mi-au rămas alături.

Mă afund în scaunul de la birou. Cei mai mulţi dintre cei rămaşi probabil nu ştiu ce s-a întâmplat – pacienţii, adică. Am reuşit cumva să nu-mi apară poza în ziare sau la ştiri. Mi-am ascuns faţa când intram şi ieşeam din apartament, când intram şi ieşeam de la şedinţele de terapie. A ajutat şi faptul că fotografiile cu jucători de hochei faimoşi intrând într-o casă funerară aduceau, probabil, mai mulţi bani decât faţa parţial acoperită a unei femei pe care presa nu o observase niciodată până atunci. Numele meu a apărut în articole, dar nu acela sub care mă cunosc pacienţii. Întotdeauna mi-am desfăşurat activitatea folosindu-mi numele de domnişoară, ceva ce ţie nu-ţi plăcea, dar acum mă bucur că am făcut-o. A fost plasa mea de siguranţă.

O aud pe Sarah spunând ceva despre o asigurare nouă şi nişte documente, iar eu închid ochii, recunoscătoare pentru alte câteva minute. Mi se pare că aştept ziua asta de luni întregi, uzându-mi tălpile pantofilor pentru a trece timpul rămas până la revenire, pentru a avea un scop în viaţă. Dar acum că am ajuns aici, ce se întâmplă dacă nu mai pot face asta?

Ce se întâmplă dacă, după tot ce s-a petrecut, nu sunt în stare să schimb ceva?

Scot telefonul pentru a-mi distrage atenția, degetul alunecându-mi automat către e-mail, unde e o confirmare în așteptare:

Anunțul dumneavoastră a fost aprobat și va fi activ încă paisprezece zile...

Șterg e-mailul, dezgustată. Acum facem anunțuri pentru cabinet – ca și când aș fi o avocată de mâna a doua care aleargă după accidente –, iar înainte, toți clienții mei veneau în urma recomandărilor. Ar trebui să fiu recunoscătoare că Sarah știe să facă aceste lucruri pentru mine, în loc să fiu amărâtă că trebuie să o fac.

– *Vei ajunge din nou acolo*, m-a asigurat ea săptămâna trecută când am venit la birou și mi-am exprimat îngrijorarea în legătură cu reclamele. *Dar acum ai cu patruzeci la sută mai puțini pacienți. Trebuie să faci ceva.*

Așa că am fost de acord. Acum plasăm reclame și oferim reduceri pentru persoanele care plătesc din propriul buzunar și tot felul de lucruri la care aș fi strâmbat din nas nu cu mult timp în urmă.

Dar este vorba despre supraviețuire.

A cabinetului și a mea.

Într-o zi, va fi altfel. Într-o zi, oamenii vor veni pentru că au auzit lucruri bune despre mine.

Deschid o altă pictogramă, uitându-mă spre ușă – probabil mai am încă un minut sau două înainte ca pacienta să termine de actualizat formularele medicale. Un val de emoții și entuziasm îmi trimite fiori pe șira spinării atunci când aplicația de întâlniri îmi spune că am *Mesaje noi.*

Două.

Unul de la un bărbat cu cinci ani mai tânăr decât mine, cu părul roșcat deschis, ochii albaștri și un zâmbet

jucăuș. Îl cheamă Phil și, deși în mod normal nu sunt atrasă de acest tip de înfățișare, zâmbetul lui are ceva aparte – îmi dă senzația că în spatele său e ceva mai mult decât se vede. E pură fantezie, desigur. Am flirtat cu el și mi-a propus să ieșim la o cafea. Nu intenționez să accept prea curând. Dar îi scriu rapid un mesaj, pentru că simt că-mi face bine. Îmi fac curaj. Mă ajută să mă obișnuiesc cu ideea de a avea un partener în viitor. În plus, am o senzație de siguranță, aproape de anonimitate. Pot să spun orice, să greșesc sau să mă hotărăsc să nu mai răspund, fără a suferi repercusiuni reale, deoarece nu mi-am folosit numele de familie pentru a-mi crea profilul, iar din fotografia mea de profil nu se vede decât un zâmbet discret.

Îmi înclin capul, rozând capătul unui pix, și deschid al doilea mesaj. Acesta este de la un bărbat cu care nu am conversat încă. Deși probabil ne-am plăcut amândoi profilurile, altfel nu mi-ar fi putut trimite un mesaj. E atrăgător. Brunet, ochi închiși la culoare și un zâmbet cu gropițe care mă face să cred că e un aventurier. Citesc introducerea lui. Primul paragraf este plin de complimente, spunându-mi că îi place zâmbetul meu și toate lucrurile care i-au atras atenția la profilul meu. E un început bun. În al doilea paragraf intră în detalii despre el – este avocat, are treizeci și opt de ani, locuiește în centrul orașului. Dar lucrurile o iau razna când ajunge la hobbyuri. *„Sunt un mare iubitor de hochei, am jucat în facultate, dar ceva mi-a lipsit să ajung într-o ligă importantă."*

Șterg.

Și dintr-odată, zâmbetul îmi dispare de pe față și încep să mă gândesc din nou la *tine* și să mă întreb dacă sunt pregătită să am o relație cu altcineva.

O bătaie în ușă îmi întrerupe șirul gândurilor. Sarah bagă capul în cabinet zâmbind.

— Prima pacientă a sosit. Mai ai câteva minute. Încă mai completează niște formulare.

Trag aer adânc în piept.

— Excelent. Mersi.

Intră în încăpere.

— Și ți-a sosit acest pachet. Îmi pare rău că l-am deschis. Am crezut că e hârtia pe care am comandat-o ieri de pe Amazon.

Nu am comandat nimic pentru birou. Cel puțin, nu din câte îmi amintesc. Dar, în ultima vreme, memoria îmi joacă feste. Iau cutia deschisă. Înăuntru e o carte.

You, de Caroline Kepnes. Am auzit de ea, dar nu am citit-o.

— Nu am comandat asta, Sarah.

— Serios? Am observat că în adresă este greșit numărul apartamentului. Dar a venit pe numele tău. Ridică din umeri.

— Probabil Amazon a făcut o greșeală. Dar ai văzut serialul? A fost făcut un serial după carte.

— Nu.

A zâmbit.

— E foarte bun. De-a dreptul terifiant, dar convingător. E despre un tip care hărțuiește femei.

Clipesc de câteva ori, uitându-mă la etichetă. Numele meu e clar acolo, chiar dacă numărul apartamentului e greșit.

— E despre un hărțuitor?

— Da. Ar trebui să o citești. Însă nu noaptea, când ești singură. O să te sperii de moarte. Se întâmplă crime sângeroase și chestii din astea.

O arunc brusc înapoi în cutie.

— Trimite-o înapoi. Nu vreau să o citesc.

— A, bine. Sarah zâmbește forțat. Nu e nicio problemă. O voi trimite pe doamna Amsterdam înăuntru imediat ce termină.

— Mulțumesc.

Asistenta mea închide ușa biroului și mă simt foarte tulburată. Îmi este trimisă o carte despre un hărțuitor? E o coincidență foarte stranie. Totuși, o conștiință încărcată are acest efect, te face să vezi conexiuni care nu există cu adevărat. De câte ori le-am spus asta pacienților mei? E un memento nu tocmai subtil că jocul pe care îl fac e periculos.

Câteva minute mai târziu, se aude din nou o bătaie în ușă. De data asta, Sarah o conduce pe prima mea pacientă înăuntru. Sunt cuprinsă de panică, dar în momentul când doamna Amsterdam îmi zâmbește, o întâmpin spunându-i că și mie mi-a fost dor de ea și o asigur că m-am întors definitiv. După aceea, ceva mi se activează în creier. Cuvintele îmi ies automat din gură, iar mâna mea ia notițe într-un carnețel. Îmi povestește despre soțul, câinele și nora ei. E ca și când aș merge cu bicicleta, și m-am urcat direct, începând să pedalez de parcă nimic nu s-ar fi schimbat vreodată.

Chiar dacă totul *s-a* schimbat.

Destul de curând, se aude sunetul subtil al cronometrului de pe masă. Îmi verific ceasul, fiind convinsă că nu trecuse o oră. Surprinzător, trecuse. Închei conversația cu doamna Amsterdam și discutăm despre medicamente – are nevoie de altceva pentru anxietate – apoi o conduc la ușă.

— Cum a fost?

Sarah mă întâmpină cu o ceașcă de cafea proaspătă și un zâmbet încurajator. Îi răspund cu un zâmbet, întrebându-mă dacă nu am putea fi prietene. Ar afecta asta relația noastră profesională? Suntem *prietenoase*...

— Bine, zic eu. Sunt ușurată că prima pacientă a fost cineva cunoscut. Cred că m-a ajutat să mă reacomodez.

— Mă bucur.

Scoate ceva din buzunarul din spate și ridică obiectul respectiv, dar nu mi-l înmânează.

— Îmi pare rău să-ți spun că a trecut pe aici cineva.

Mă uit peste cartea de vizită pe care o ține în mână și observ imediat sigla. *Doi pumni*. Mă încrunt.

— A venit cineva de la *Mame împotriva medicilor abuzivi*? La birou?

Sarah aprobă din cap.

— O cheamă Mary Ellis. Arăta destul de înspăimântător. Agitată, cu un tic nervos facial și unghiile roase atât de adânc, încât abia dacă mai avea pat unghial. Mâna îi tremura când a întins cartea de vizită.

— Ce voia?

— Voia să îți vorbească în timp ce aveai sesiunea de terapie cu doamna Amsterdam. Când i-am spus că ești ocupată, mi-a povestit despre grupul ei și ce reprezintă acesta. Apoi a întrebat dacă poate face o programare pentru a sta de vorbă cu tine. I-am spus că îmi poate lăsa un mesaj și, dacă ești interesată să discuți cu ea, o vom suna.

Simt că mi se face rău. Mai întâi primesc o carte care m-a tulburat și acum asta.

— A lăsat vreun mesaj?

Sarah dă aprobator din cap.

— A zis să-ți transmit că au murit peste șaisprezece mii de oameni din cauza supradozei cu opioide prescrise anul trecut, o mie o sută dintre ei fiind copii. I-am arătat ușa și i-am spus că acesta este un cabinet și că nu

este binevenită să revină aici. Dacă o va mai face, se va considera încălcarea proprietății.

Deși știu că Sarah a avut intenții bune, nu sunt sigură că a fost înțelept să amenințe un grup căruia îi place să-mi afișeze poza prin oraș ca și când ar fi fotografia unui infractor. Ar fi poate mai inteligent să încui, să mă întorc acasă și să mă reorientez spre o carieră în care nu mi se cere să fiu un factor de echilibru. Totuși, îmi țin în frâu sentimentul de frică și dau din cap aprobator.

— Mulțumesc. Îmi pare rău că a trebuit să te ocupi de asta, Sarah.

Ea ridică din umeri.

— Nu mă deranjează deloc. Îmi pare rău că ei te hărțuiesc.

Dorind să schimbăm subiectul, mă chinui să zâmbesc.

— Deci... cum arată restul zilei?

Ea se luminează la față.

— Nu mai e niciun loc liber! Tocmai a apărut o programare în ultimul moment, așa că ai doi pacienți noi astăzi.

Ocolește în grabă biroul, arătându-mi cu degetul în program numele pacienților noi.

— Le-am programat câte o ședință de nouăzeci de minute, așa cum ai cerut. A, și nu uita, trebuie să plec înainte de ora cinci, pentru lecția de violoncel a lui Charlie. Dar...

Sarah face o grimasă.

— Fir-ar. Asta înseamnă că ultimul pacient nou nu va ajunge decât la cinci și un sfert, adică după ce plec. Știi ce, mai rămân puțin peste program. Nu mi-ar plăcea să fii singură când va veni un străin. Poate ajunge

mai devreme – de obicei așa fac – și o să ies pe furiș, în timpul sesiunii.

Sarah a făcut deja atât de multe pentru ca activitatea cabinetului meu să continue.

– Nu, ar trebui să pleci. Du-l pe Charlie la lecție. O să fiu bine. O să pun anunțul afară și... ridic din umeri. O să fie bine.

– Ești sigură?

– Sunt sigură.

– Bine, atunci. Anunță-mă dacă te răzgândești.

Ușa de la intrare scârțâie când intră cineva, iar eu mă întorc la biroul meu pentru a-mi termina notițele despre doamna Amsterdam înainte ca următorul pacient să se așeze pe canapea. Soluția este să mă mențin ocupată. Nu mă pot gândi la cartea care a ajuns *din întâmplare* astăzi sau la grupul care îmi vrea capul. Dacă îmi permit să mă gândesc la astfel de lucruri, *eu voi fi* cea care se va ghemui pe canapea sugându-și degetul.

Câteva ore mai târziu, lumina soarelui pătrunde dinspre fereastra laterală sub un unghi din ce în ce mai oblic. Strălucirea aurie a după-amiezii târzii începe să se estompeze, lăsând loc înserării. Penultimul pacient își ia rămas-bun cu un gest al mâinii, iar eu sorb o gură de ceai din plante – un înlocuitor pentru cafeaua de după-amiază, la recomandarea doctorului Alexander.

Încă o programare. Una lungă, totuși, pentru că e un alt pacient nou.

Trag aer adânc și întind mâna după lista de programări, parcurgând-o cu privirea până la capăt, până când găsesc numele noului pacient pe care l-a adăugat Sarah.

Dar nu poate fi corect.

Pentru că numele scris de mână în partea de jos a listei de pe hârtie este...

Gabriel Wright.

Clipesc și mă șterg la ochi, ca și când aș îndepărta o iluzie. Dar nu, literele sunt încă acolo, scrise cu cerneală neagră, cu scrisul de mână familiar al lui Sarah. În mintea mea se produce un scurtcircuit și rămâne un vid. Și atunci îmi dau seama ce este – o coincidență. Trebuie să fie. Nu e chiar *el*.

Wright e un nume de familie comun. Am avut o colegă la facultatea de medicină pe care o chema Bianca Wright și până în clasa a treia l-am avut coleg pe Bobby Wright, înainte să se mute. În New York, probabil sunt sute de persoane cu numele de familie Wright. Acesta e doar unul pe care îl cheamă și Gabriel.

Da, e clar o coincidență.

Deși una șocantă.

Totuși, o coincidență.

Îmi înșfac laptopul din sertarul biroului. Sarah probabil a făcut o evaluare inițială când l-a programat. Niște informații de bază, cum ar fi data nașterii, adresa și numărul asigurării, sunt salvate în sistemul nostru informatic. Asta mă va liniști. Tastez și mă loghez în cont, găsesc pictograma programului, dau click în acel sistem... În timp ce aștept să se deschidă, îmi fac vânt cu hârtia, dându-mi seama că am transpirat din cauza anxietății.

Nu are cum să fie el. Nu are cum.

Deschid fișa noului pacient, navighez la fila cu informațiile personale și simt fiori pe șira spinării în momentul când citesc adresa introdusă.

Nu e nicio coincidență.

Gabriel Wright, bărbatul pe care l-am urmărit până de curând, și-a făcut o programare. Clatin din cap... nu se poate. Pur și simplu... nu se poate.

Dar apoi se aude o bătaie în ușă.

O voce gravă strigă:

— Bună ziua? E cineva aici?

Nu mă mișc. Sunt paralizată de frică. Nici măcar nu respir. Secunde lungi trec până când se aude din nou o bătaie. De data aceasta, urmată de scârțâitul ușii deschizându-se...

Se ivește un chip familiar, afișând un zâmbet larg.

— Îmi cer scuze, nu am văzut pe nimeni afară. Sper că sunt în locul potrivit. Am o programare la dr. McCall.

Îmi ia un moment să-mi recapăt vocea.

— D-da, eu sunt.

— Excelent.

El deschide ușa și mă privește direct în ochi.

— Eu sunt Gabriel Wright.

CAPITOLUL 13
Atunci

— Chiar cred că e o idee proastă, Meredith. Dacă nu te aperi în niciun fel, comitetul o să presupună automat că ești vinovată de neglijență. Iar pedeapsa o să fie pe măsură.

Nu era prima dată când auzeam cuvintele astea din gura avocatului meu. Știam că avea intenții bune. Martin Hastings lucra la firma fratelui meu. Voia doar ceea ce credea el că era mai bine pentru mine.

— Dar *am fost* neglijentă, Martin. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la ce se întâmpla cu propriul meu soț.

— Posibil. Dar acuzațiile sunt că ai prescris o cantitate excesivă de medicamente semnând *douăzeci și două* de rețete pentru soțul tău. Tu nu ai semnat nimic. E o mare diferență între a nu-ți păzi carnetul de rețete din casă sau din biroul privat și a-i face pe cei din comitet să creadă că le-ai semnat pe toate.

Am oftat. Pentru comitet poate exista o diferență, dar rezultatul final era același. Au murit oameni pentru că mi-am băgat capul în nisip, refuzând să văd ce se întâmpla cu adevărat cu Connor.

— Trebuie să termin cu asta, Martin.

A tras aer adânc în piept și a dat din cap aprobator.

— Recunoașterea vinovăției de malpraxis medical este un motiv pentru revocarea permanentă a licenței. Măcar îmi permiți să vorbesc neoficial în numele tău cu

membrii comitetului? Să le explic ce s-a întâmplat cu adevărat? Cel puțin aș vrea să încerc să negociez decizia disciplinară pe care o vor lua.

— Poți să faci asta astăzi, cât suntem aici?

Trecuse jumătate de an de la accidentul lui Connor. Eram sigură că, în general, oamenii se temeau să intre în Biroul pentru Abateri Profesionale al Departamentului de Sănătate, dar eu numărasem zilele pe calendar, așteptând acest moment. Trebuia să merg mai departe. Și nu puteam face asta până nu îmi asumam responsabilitatea pentru acțiunile mele – sau mai degrabă, inacțiunile mele, în acest caz.

— Da. Mai lasă-mă o oră. Mă duc să văd ce pot face înainte să începem audierea oficială.

Uram să mai aștept chiar și un minut, dar măcar atât puteam să fac, să țin cont de recomandarea lui Martin. Dumnezeu știe că nu ascultasem de niciunul dintre celelalte sfaturi ale lui. Am dat din cap.

— Sigur. Mulțumesc.

— Foarte bine.

Mi-a indicat o bancă în holul din fața sălii de audieri.

— Ia loc. Revin cât de repede pot.

Dar nu puteam să stau jos. După ce Martin a dispărut în spatele ușii închise, am început să mă plimb. Mergând încoace și încolo, am retrăit pentru a suta oară cum am ajuns aici.

Domnul Mankin. Pacientul meu care se pregătea să plece în Florida să-și viziteze mama și avea nevoie de o rețetă pe hârtie pentru a o lua cu el. Dar când am deschis sertarul biroului de la cabinet, carnetul meu de rețete dispăruse. Chiar în după-amiaza aceea în care Connor fusese singur în biroul meu.

Ce făcusem în privința asta?

Am ignorat.

Am mers acasă și am luat unul dintre celelalte două carnete de rețete pe care le țineam în biroul de acasă.

Problemă rezolvată.

Dar ar fi trebuit să știu.

Ar fi trebuit să fac ceva în privința asta.

Nu să-mi bag sub preș îngrijorările.

Furia lui Connor? Înainte de accidentare, nu ridicase niciodată vocea la mine așa cum a făcut-o după ce a început să ia pastilele prescrise de medicul de la clinica de gestionare a durerii. Nici nu avusese vreodată probleme cu somnul. Sau vreo incapacitate de a se așeza confortabil să se relaxeze când ajungea acasă.

Efectele abuzului de oxicodonă: Schimbări de dispoziție. Furie. Insomnii. Agitație.

Ce am făcut în privința asta?

M-am prefăcut că nu văd.

Am găsit câte o justificare pentru fiecare ieșire pe care o avea. Am ignorat orice alt semnal de alarmă ca să nu-l supăr pe Connor.

Dar în adâncul sufletului știam. Nu-i așa?

Știam.

Poate că nu sunt vinovată pentru prescrierea în sine a rețetei, dar mi-am băgat capul în nisip. Am dat greș.

Ca soție.

Ca doctor.

Am continuat să mă plimb încolo și încoace. Și să mă plimb. Și să mă plimb. Avocatul meu spusese că

revine în mai puțin de o oră, însă au trecut mai degrabă două până când ușa s-a deschis din nou.

Martin a închis ușa în urma lui și și-a dezumflat obrajii plini cu aer.

— Vor un an.

— Un an de suspendare?

A dat din cap aprobator.

— Am încercat tot ce am putut. Nu vor să dea înapoi.

Încet, asimilez informația. Un an fără pacienți. Va fi dificil. Dar oare nu scăpam prea ușor comparativ cu familia Wright? Un an probabil va trece repede. Voi profesa din nou la cabinet în cel mai scurt timp. Dar ele unde vor fi?

Tot moarte.

Tot îngropate la doi metri sub pământ.

Am înghițit cu greutate.

— Bine.

— Vor, de asemenea, să mergi la un terapeut pe perioada suspendării și încă un an după ce te reîntorci la practica medicală. Chiar dacă te trag la răspundere, recunosc și că ai trecut prin multe, că ai suferit o pierdere importantă. Vor să se asigure că sănătatea ta mintală e suficient de puternică atunci când vei putea din nou să tratezi pacienți.

Am dat din cap.

— Mi se pare corect.

Avocatul meu a tras aer adânc în piept.

— Bine, atunci. Trebuie doar să intrăm, să accepți oficial conduita profesională neglijentă și apoi plecăm. Nu vei mai putea să practici medicina și să primești pacienți începând de azi. Îți vor acorda paisprezece zile

pentru gestionarea aspectelor legate de cabinet – ceea ce înseamnă să le spui angajaților să contacteze pacienții și să anuleze programările sau să facă aranjamente pentru ca un alt psihiatru să te înlocuiască pe perioada suspendării. După aceea, nu vei mai putea avea nicio implicare în ceea ce privește cabinetul. Îți recomand să nu iei contact cu niciun angajat și să nu intri în birou din niciun motiv, pentru a elimina orice suspiciune. Cel mai bine ar fi să rupi legătura complet.

— Bine.

Am dat din cap aprobator.

— De asemenea, trebuie să te avertizez că există un grup care te-ar putea hărțui, odată ce această decizie devine publică. S-a întâmplat cu un alt doctor pe care l-am reprezentat acum câțiva ani. Au organizat un protest în fața cabinetului său. Îi iau în vizor pe doctorii care intră în belele din cauză că vând rețete sau prescriu medicamente în exces. Femeia care a inițiat această mișcare și-a pierdut fiul când acesta a adormit la volan și a ieșit de pe șosea. Era dependent de oxicodonă. Doctorul lui îi prescrisese undeva la patruzeci de rețete. Asta e o situație foarte diferită, deci nu ar trebui să-ți facă probleme. Dar m-am gândit că ar trebui să știi.

Oh, Dumnezeule.

Am încercat să-mi lărgesc gulerul bluzei, simțindu-mă brusc claustrofobă.

— Putem să intrăm odată și să terminăm cu asta? Chiar am nevoie de aer proaspăt.

— Sigur.

După mai puțin de cincisprezece minute, ieșeam deja în stradă. M-am aplecat, ținându-mi mâinile pe coapse și gâfâind ca după o cursă.

— Ești bine? m-a întrebat Martin.

Am dat din cap și am închis ochii.

– Voi fi, acum că am scăpat de asta.

Martin a așteptat un minut sau două în liniște.

– Te duci acasă? Vrei să-ți chem un taxi?

M-am îndreptat de spate.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mai merg undeva. Cred că o s-o iau pe jos.

Și-a pus o mână pe umărul meu.

– Îmi pare rău că lucrurile nu au ieșit mai bine. Dar acesta este doar finalul unui capitol din viața ta, Meredith. Nu e sfârșitul cărții.

I-am mulțumit și am dat din cap. Dar mai aveam încă un lucru de făcut înainte să pot încheia acest capitol infernal. Și eram nerăbdătoare să rezolv inclusiv acest aspect cât mai repede. Dar nu i-am împărtășit planurile lui Martin, pentru că dacă fratele meu afla ce urma să fac, și-ar fi ieșit din minți.

Pe neașteptate, o jumătate de oră mai târziu, telefonul mobil mi-a vibrat exact când am ajuns la destinație. M-am oprit o clipă să citesc numele care apărea pe ecran. *Jake*. Nu avea cum să știe ce făceam, așa că m-am gândit că Martin tocmai se întorsese la birou și îi povestise. Totuși, era o sincronizare ciudată. Am așteptat până când telefonul nu a mai sunat și a intrat mesageria vocală – nevrând să-l mint pe fratele meu cu privire la locul unde eram sau la ceea ce făceam –, înainte să deschid ușa și să merg la recepția Secției șaptesprezece.

– Bună ziua. Detectivul Green este aici?

Agentul m-a măsurat rapid din cap până în picioare.

– Numele?

– Meredith Fitzgerald.

– Vă așteaptă?

Am dat din cap.

— Nu, nu mă așteaptă.

A făcut un gest spre o sală de așteptare din spatele meu.

— Așteptați acolo. Mă duc să văd dacă e disponibil.

Câțiva minute mai târziu, detectivul Green a ieșit pe o ușă laterală.

— Dr. McCall?

S-a uitat în spatele meu.

— Nu vă însoțește niciun avocat astăzi?

Singura dată când venisem aici – sau la vreo secție de poliție – fusese la câteva zile după înmormântarea lui Connor. Detectivul Green îmi ceruse să intru și să răspund la mai multe întrebări. Fratele meu, Jake, a insistat să mă însoțească.

Am dat din cap.

— Nu, nu am nevoie de unul.

A făcut semn în spatele lui.

— Haideți pe aici.

L-am urmat pe un hol lung, oprindu-mă la aceeași ușă unde fusesem cu luni în urmă. Mi-a făcut semn să intru prima.

— Doriți o cafea sau altceva?

— Nu, mulțumesc.

— Vă rog, luați loc.

Detectivul Green a ocupat scaunul din fața mea.

— Cu ce vă pot ajuta astăzi, dr. McCall?

Am vrut să-mi încrucișez mâinile pe masă, dar îmi tremurau. În schimb, mi-am ținut degetele sub coapse, pe scaun.

– Cu aproximativ o săptămână înainte de accident, eu și soțul meu ne-am certat. A apărut a doua zi la birou și mi-a adus flori. În aceeași seară, am observat că un carnet de rețete din sertar dispăruse.

Detectivul Green s-a rezemat de spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele pe piept.

– Bine...

Era prima dată când auzea povestea adevărată. Fratele meu nu mă lăsase să răspund la majoritatea întrebărilor pe care le avea detectivul pe atunci – invocând fie Amendamentul al cincilea, fie privilegiul conjugal. Pe vremea aceea, eram într-o stare de confuzie și aș fi sărit de pe un pod dacă Jake mi-ar fi spus asta.

– M-am convins pe mine însămi că probabil folosisem ultima pagină a carnetului. Dar privind retrospectiv, lucru care acum îmi e mult mai clar, mi-aș fi amintit că am rupt-o pe ultima.

Am făcut o pauză.

– În după-amiaza înmormântării lui Connor, după ce ați venit la mine acasă, am căutat în sertarul biroului de acasă. Aveam acolo un alt carnet de rețete. Și acela dispăruse.

A dat din cap.

– Altceva?

– Spuneam adevărul când v-am zis că nu am prescris oxicodonă. Dar ar fi trebuit să iau atitudine.

Detectivul Green și-a frecat barba.

– De ce acum? Ce v-a făcut să veniți și să-mi spuneți toate astea astăzi, după atâtea luni?

L-am privit drept în ochi.

– Nu mai puteam trăi în minciună. Nici măcar cu mine însămi. Astăzi mi-am asumat responsabilitatea

în fața consiliului medical statal și sunt aici să accept și restul.

Mi-a cântărit cuvintele un moment, apoi s-a aplecat spre mine.

— Apreciez asta. Dar ca parte a investigației noastre, i-am intervievat pe kinetoterapeutul și pe chirurgul soțului dumneavoastră. Amândoi au spus că domnul Fitzgerald avea ambii genunchi foarte afectați din cauza suprasolicitării și accidentărilor constante de-a lungul anilor. Prin urmare, și dacă i-ați fi prescris analgezice soțului dumneavoastră, era discutabil dacă acest lucru ieșea din limitele unui regim acceptabil de tratament. În plus, poate că ați fost neglijentă să vă lăsați carnetul de rețete neîncuiat, însă a demonstra că acțiunile dumneavoastră au fost *criminale* e o sarcină mult mai grea. De asemenea, din câte am înțeles, deși este dezaprobat, nu este ilegal ca medicii să prescrie medicamente membrilor familiei. De aceea nu am dus lucrurile mai departe în ceea ce vă privește. Până la urmă, soțul dumneavoastră a fost cel care a luat decizia să ia prea multe pastile, să bea și să se urce la volan în seara aceea.

Detectivul Green a dat din cap.

— Și asta e vina lui. Nu a dumneavoastră.

— Dar... dacă aș fi luat atitudine, poate că accidentul nu s-ar fi întâmplat niciodată.

A dat din cap.

— Posibil. Dar nu e un caz penal.

Câteva minute mai târziu, detectivul Green m-a condus înapoi la recepție. S-a oprit înainte să deschidă ușa din față.

— Vă pot da un sfat, dr. McCall?

Am dat din cap.

– Trebuie să găsiți o cale să renunțați la sentimentul de vină, altfel o să vă roadă pe dinăuntru.

– Cum să fac asta?

A zâmbit fără entuziasm.

– Sunt doar un polițist prost. Dumneavoastră sunteți doctorul. Sunt sigur că veți găsi o cale.

CAPITOLUL 14
Acum

Simt cum pieptul mi se strânge, gata să explodeze, în timp ce aştept să mă recunoască. Momentul când va face ochii mari şi îşi va da seama cine sunt – soţia ucigaşului familiei sale sau doar femeia cu care s-a ciocnit ieşind de pe alee.

Dar el zâmbeşte relaxat şi stă liniştit pe canapeaua mea, în timp ce eu îl privesc cu gura căscată.

— Bună seara.

Dă din cap.

— Încântat de cunoştinţă.

— Gabriel... Wright?

Reuşesc să adopt cumva un ton calm, specific unui terapeut, sperând să-mi schimb expresia facială de la şocul iniţial şi să-i insuflu încredere. Transmiterea încrederii este o parte esenţială a interacţiunii mele cu pacienţii, mai ales în timpul primei şedinţe. Ei vin timizi şi nesiguri pe ei, retraşi. Totuşi, Gabriel nu pare să aibă astfel de probleme. Are o postură relaxată şi ochii lui închişi la culoare analizează încăperea înainte să se oprească asupra mea. Pare mai degrabă un client care aşteaptă la un restaurant, nu un pacient aflat pe canapeaua din cabinetul meu.

Relaxat. Calm. Sigur pe el.

Îmi dreg vocea, mă frământ în spatele biroului, în timp ce gândurile îmi zboară aiurea. Telefonul mobil se

află într-un colț, iar eu mă întind să-l pun într-un sertar și îmi vine o idee – aș putea simula o urgență.

Să simulez că primesc un apel.

Să-mi cer scuze, să-i promit că reprogramăm.

Să îi spun lui Sarah să-l trimită în altă parte, la un alt terapeut, de preferință în celălalt capăt al orașului. Atunci, problema ar dispărea, iar eu m-aș putea concentra din nou pe activitatea cabinetului, *nu* să-l urmăresc pe el.

– Îmi cer scuze, aveți nevoie de un minut? Am intrat pur și simplu.

Gabriel se scuză zâmbind.

– Nu mă deranjează. Pot să ies.

– Nu, nu... bineînțeles că nu.

Adună-te, Meredith.

Reușesc să-mi mișc picioarele și să mă îndrept spre scaunul din fața lui. Privind spre carnețelul pe care îl am în față, trag aer adânc în piept și îi fac semn spre canapea.

– Bun-venit, domnule Wright. Vă rog să luați loc.

El se așază.

– Vă rog să-mi spuneți Gabriel.

– Bineînțeles. Gabriel. Cum te simți astăzi?

Ridic privirea și aștept să răspundă, dându-mi seama că îmi țin respirația. Dar nu sunt doar emoțiile. Chiar *vreau* să știu cum se simte. Oare viața lui a reintrat în normal? Da, din exterior așa pare. L-am văzut râzând, ieșind cu mai multe femei și făcând tot felul de lucruri care par normale. Dar nu se poate *simți* normal în interior. Nu după ce am permis să i se întâmple asta familiei lui.

Aceasta este, poate, oportunitatea perfectă.

Poate voi afla adevărul...

— Sunt bine, spune el. Doar... cred că am nevoie să văd pe cineva.

Îi procesez pentru un moment cuvintele, încercând să-mi dau seama cum să formulez următoarea întrebare.

— Pot să te întreb cum m-ai găsit?

Dau din cap.

— Vreau să spun, cum ai auzit de cabinetul meu. Ți l-a recomandat cineva?

— Da, mi-a fost recomandat.

— Minunat.

Mă forțez să zâmbesc.

— Și cine ți l-a recomandat? Îmi place să le mulțumesc celor care îmi recomandă cabinetul.

— Johnson & Johnson.

Mijesc ochii.

— Johnson & Johnson?

— Producătorul de Tylenol PM.

Zâmbește jucăuș.

— Scuze, doar glumesc. Am văzut o reclamă pentru cabinetul dumneavoastră, pentru persoanele care au probleme cu somnul, pe site-ul Johnson & Johnson, când căutam cât ar trebui să dureze efectul somniferului Tylenol PM. Mi s-a părut că sună mai bine să spun că mi-a fost recomandat.

— Ah. OK.

Înghit în sec.

— Păi mă bucur că ești aici. Am câteva întrebări de bază pe care le pun la prima întâlnire, apoi putem intra în detalii. Ești de acord?

El dă din cap aprobator, iar eu îl asist în procesul de evaluare inițială a pacientului – verificarea medicului de familie, date demografice, istoricul psihiatric familial, medicație și așa mai departe. Niciun semnal de alarmă. De fapt, niciun aspect relevant, exceptând, evident – ceea ce i-ai făcut *tu*. Ceea ce i-am făcut *noi*. Gabriel vorbește cu ușurință, stând confortabil pe canapea, gesticulând. Menține contactul vizual și simt că încep să mă relaxez, observând că e și mai atrăgător de aproape. Un puf delicat îi umbrește maxilarul sculptat, semn că nu s-a ras de câteva zile. Când vorbește, întregul său corp devine expresiv și zâmbește cu toată fața, nu doar cu buzele pline. Ochii lui mari și căprui îi reflectă toate emoțiile, ca o carte deschisă, transmițând un sentiment aproape eliberator.

Dar nu poate fi liber. Știu asta mai bine ca oricine.

— Ce te aduce astăzi aici?

Mă reîntorc la momentul de față, așteptând, cu pixul pregătit, să iau notițe detaliate. Abia când privesc în jos și îi scriu numele în partea de sus – *Gabriel Wright* – îmi dau seama că nu am luat de pe birou un carnețel de notițe pentru pacienți. Am luat carnețelul *meu* de pe birou. Pe cel care conține deja pagini și pagini pline cu notițe și observații despre el. Orice urmă de calm pe care începusem să o simt dispare, iar mâna începe să-mi tremure. Strâng caietul cât de tare pot, încercând să o opresc.

— Am probleme cu somnul. Am încercat tot – medicamente fără rețetă, am primit chiar și o rețetă pentru Ambien. Are, într-adevăr, efect. Dar îl iau deja de ceva timp.

Trage adânc aer în piept.

— Nu vreau să devin dependent de medicamente. Aș prefera să rezolv cauza problemei.

Sunt cuprinsă de un tremur interior. De teamă. De neliniște. *Știam* că nu putea să treacă peste ce se întâmplase. Poate acesta e motivul pentru care ni s-au intersectat din nou drumurile. Este *menirea* mea să îl ajut. Să-l ajut să meargă mai departe, să treacă peste durere.

Durere pe care eu i-am provocat-o.

O senzație neplăcută îmi zgârie creierul.

Înghit cu greutate. Dar cum s-a întâmplat asta? Sunt milioane de oameni în orașul ăsta – cum se face că ne-am întâlnit întâmplător la aceeași cafenea, în urmă cu câteva luni? Și acum, el să stea chiar în fața mea, în cabinetul meu? Chiar nu știe cine sunt?

Îmi concentrez din nou privirea și îmi dau seama că Gabriel tace de prea mult timp. Așteaptă să spun ceva. Dar ce naiba a spus ultima oară? Ceva despre somn. Medicație. A, da! *Cauza problemei*!

Îmi dreg vocea.

— Și care e cauza problemei?

Pieptul i se ridică în timp ce respiră adânc.

— Scuze, mi-e greu să vorbesc despre asta.

Îmi evită privirea, uitându-se în altă parte și constat că se uită spre un raft din apropiere, plin cu cărți din toate domeniile psihiatriei, alături de câteva albume pe care le schimb din când în când în sala de așteptare. Atunci observ că mi-a scăpat o amintire *cu tine*.

Fotografia noastră de nuntă. Tu, eu, braț la braț, rochie albă și smoching negru, râzând ca și când nu aveam nicio grijă pe lume. Pe vremea aceea chiar nu aveam. Fotografia fusese pe biroul meu, orientată spre perete, departe de privirea pacienților. Dar o mutasem mai devreme, în timp ce îmi strângeam lucrurile, o pusesem deoparte să o împachetez astfel încât să nu se

spargă sticla. Acum e expusă la vedere, privind fix spre pacientul meu...

Poate că Gabriel nu m-a recunoscut pe mine, dar cu siguranță te-ar recunoaște *pe tine* – dacă nu din perioada în care jucai hochei, atunci din fotografiile care au fost afișate peste tot prin ziare și pe rețelele sociale după „accidentul" tău.

Fir-ar.

– Soția și copilul meu au murit anul trecut.

Gabriel își privește mâinile pe care le ține deznădăjduit în poală.

– Au fost uciși de un șofer care era sub influența...

Face un gest cu mâna.

– Sub ce dracu' de influență era. Scuze. Nu am vrut să înjur, doar...

Oftează adânc.

Stau pe scaun, copleșită de tensiune. *Trebuie să mut fotografia aia*. Trebuie să scap de blestemata aia de fotografie. Dar acest moment este important. Gabriel Wright, împărtășindu-mi gândurile. Adevărul lui.

De obicei stau liniștită, răbdătoare. Tăcerea îi încurajează pe oameni să continue să vorbească, să umple spațiul. Dar azi nu pot.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, spun. Spune-mi mai multe. Problemele cu somnul au început când au murit ei? Și, scuză-mă o clipă, te rog. Trebuie să-mi iau un alt pix.

Sunt deja în picioare, îndreptându-mă spre fotografie. Înainte îmi plăcea fotografia aceea. Mă făcea să zâmbesc de fiecare dată când o priveam. Dar acum, chipul zâmbitor al soțului meu nu mi se mai pare fericit. E umbrit de povara a ceea ce ai făcut tu. A ceea ce *eu* ți-am permis să faci. Un suport cu pixuri se află în

apropiere. Întind mâna să iau unul și, în același timp, mă îndrept spre *tine* – sperând, cu sângele pulsându-mi puternic în vene, să pot muta fotografia înainte să observe.

Se aude un zgomot de izbitură puternică în momentul în care rama cade cu fața în jos pe raftul din lemn.

— Sunteți bine? Aveți nevoie de ajutor?

Face un pas spre mine – spre fotografia pe care tocmai m-am prefăcut că am atins-o din greșeală.

Îl refuz cu un gest al mâinii.

— A, nu, mulțumesc. E în regulă. Îmi pare rău că te-am întrerupt. Povestește-mi despre familia ta.

Se lasă pe spătarul canapelei, nehotărât. Ca și când bunele maniere i-ar spune să mă ajute.

Asta îmi place la el.

Așezându-mă din nou pe scaun, îi zâmbesc prietenos.

— Te rog, continuă.

Durează un moment, dar apoi începe să vorbească. Gabriel intră direct în subiect. Îmi povestește lucruri pe care le știu deja – cum soția și copilul lui au fost loviți mortal. Cum au fost uciși pe loc. Dar îmi spune și lucruri pe care nu le știam, că fiica lui avea deficiențe de auz și purta aparat auditiv, iar soția lui provenea dintr-o familie bogată. Ascult captivată, dar atunci când vorbește despre înmormântarea lor, mă întreb dacă va menționa unde au fost înmormântate. Însă nu o face și nici nu am cum să-l întreb. Iau notițe detaliate, știind că le voi reciti de un milion de ori în această seară. Voi încerca să-mi amintesc fiecare expresie facială a lui, fiecare emoție izvorâtă din privirea lui caldă. Dintr-odată, îmi doresc să fi înregistrat sesiunile.

Sunt, de asemenea, profund conştientă că nu mă comport deloc profesionist. Faptul că l-am acceptat ca pacient – ceea ce am făcut deja numai continuând această sesiune – este greşit din punct de vedere moral. Şi încă un lucru pentru care aş putea avea probleme cu consiliul medicilor. Probleme mari. Dar e ca şi când universul ar vrea să-mi îndrept greşelile.

Sau... nu mă pot abţine să nu revin la asta din nou. Sau nu e o coincidenţă că el continuă să tot apară în viaţa mea. Mă frământ gândindu-mă ce alt motiv ar avea să fie aici, în afară de faptul că îşi doreşte cu adevărat ajutor. Doar că eu am început totul urmărindu-*l*.

— Ce credeţi? întreabă Gabriel.

Se lasă o tăcere apăsătoare. Nu am ascultat. Sunt prea pierdută în propriile gânduri ca să aud vreun cuvânt din ce a spus el în ultimele minute.

— Cred că...

Fac apel la terapeutul din mine, mă gândesc la frazele comune pe care le-am repetat pacienţilor mei de-a lungul anilor.

— Probabil te confruntţi cu ceva ce îţi sapă adânc în subconştient.

El îşi înclină capul, privindu-mă, iar eu încep să mă panichez că am spus ceva greşit, că răspunsul meu la orice a zis el este nepotrivit. Dar, în cele din urmă, dă din cap aprobator.

— Da, probabil că ai dreptate. Sora mea crede că nu am trecut niciodată cu adevărat peste pierderea lor, că acum mă loveşte din plin, şi de aceea nu pot să dorm.

Mă gândesc la zâmbete, la râsete, la *fericirea* pe care o văzusem. Fusese doar o faţadă tot timpul.

— Asta e cu siguranţă posibil. Tu ce crezi?

— Nu sunt sigur.

Își trece mâna peste față, un gest care e aproape atipic pentru acest bărbat care de obicei pare atât de sigur pe el, atât de încrezător. E ca o crăpătură în carapacea lui, iar eu vreau să privesc în interior – să înțeleg ce se află dedesubt, pentru a-l putea ajuta.

— Ar fi trebuit să fiu cu ele în seara aceea. Dar nu am fost. Eu...

Urmează o tăcere apăsătoare. Se uită din nou în jos, frângându-și mâinile. Observ o sclipire metalică pe mâna lui, pe degetul inelar – o verighetă. Nu îl văzusem niciodată purtând-o până acum și sunt sigură că mă uitasem cu atenție.

— Mă simt foarte vinovat, încheie el.

În acel moment, se aude cronometrul. Mi-aș dori mai mult ca orice să-l înșfac, să-l opresc și să-i spun lui să continue. Dar nu asta ar face un terapeut. Asta e ce vrea să facă partea mea bolnavă, cea care abia își păstrează profesionalismul. Până la urmă, îmi este pacient.

— Presupun că vom discuta despre vinovăție în următoarea sesiune.

Gabriel zâmbește, iar zâmbetul său este sincer – sau cel puțin așa pare.

Totuși, apare din nou acea senzație neplăcută – *sau poate m-a păcălit tot timpul.*

Sunt, pur și simplu, prea multe incertitudini.

Poate că nu e cu adevărat fericit.

Poate că nu e bine.

Poate că are cu adevărat nevoie de ajutor de specialitate.

Poate că avem mult mai multe în comun decât mi-am imaginat vreodată.

Poate că știe cine sunt.

Sau... *poate că nu.*

— Da, sună bine. Gabriel, mă bucur mult că ai apelat la ajutor. A fost o plăcere să te cunosc.

Mă ridic și îl conduc spre ușă. Vreau să-i spun să sune imediat și să facă o altă programare – cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Dar mă controlez.

— Hei, ne-am...

Ezită stând în pragul ușii și se întoarce și mă studiază încruntându-și sprâncenele.

— Ne-am mai întâlnit?

Răspund repede. *Prea* repede.

— Nu, nu cred.

Inima îmi bate cu putere. Totuși, nu pot să nu simt o oarecare satisfacție ciudată că i-a rămas întipărit în memorie ceva legat de mine.

Gabriel ridică din umeri, trecând pragul ușii.

— Ceva la dumneavoastră îmi este familiar. Sunt sigur că îmi voi aminti.

După ce pleacă, îmi sprijin fruntea de tocul ușii. *Dumnezeule, sper că nu.*

CAPITOLUL 15
Acum

Îmi balansez piciorul în sus și în jos.

E un tic nervos pe care l-am căpătat pe vremea studenției, la facultatea de medicină. Anxietatea dinaintea examenelor. Dar nu am mai făcut asta de ani întregi. Totuși, anxietatea pare să fi atins cote maxime astăzi. Desigur, nu au trecut nici doi ani de când mi-a murit soțul, bărbatul pe care îl consideram dragostea vieții mele. Sufletul meu pereche. Cu toate acestea, piciorul nu mi-a tresărit deloc pe parcursul înmormântării. Nici măcar o dată în timpul interogatoriului poliției. Și nici când am deschis sertarul biroului și am descoperit că lipsește un alt carnet de rețete. Însă, în timp ce urmăresc secundele cum se scurg pe ceas, așteptând a doua ședință cu pacientul meu special, piciorul mi se mișcă mai alert decât ar face-o vreodată pe banda de alergare. Nu știu ce spune asta despre mine ca soție sau ca doctor.

Aș putea totuși să o anulez. Nu e prea târziu. *Ar fi trebuit* să o anulez deja. Dumnezeu știe cât m-am gândit săptămâna asta. Chiar am conceput un e-mail către Sarah, rugând-o să-l trimită pe Gabriel la un alt terapeut. Dar nu am putut să i-l trimit. Nu e oare un gest minor pentru a-l ajuta pe acest om să treacă peste pierderea suferită? *Are nevoie de mine*. Sigur, e neprofesionist. Probabil un motiv pentru a-mi pierde licența medicală. Nu, *cu siguranță* e un motiv. Dacă aș fi prinsă...

Aud ușa scârțâind în anticameră, iar piciorul mi se oprește din trepidat. Vocea lui Gabriel răsună puternic în timp ce-i spune ceva lui Sarah, iar toată anxietatea pe care am simțit-o o săptămână întreagă se transformă instantaneu în altceva – un sentiment de euforie. Cele două emoții nu sunt atât de diferite. Ambele mă fac să simt cum sângele îmi pulsează puternic în urechi. Palmele îmi transpiră și sunt sigură că aș tresări la cel mai mic zgomot. Dar, în același timp, mă simt *vie*. Dumnezeule. Atât de vie. Îmi închipui că e ca și cum ai sări cu parașuta dintr-un avion – adrenalina care te cuprinde când îți ridici brațele în aer și lași vântul și gravitația să te poarte. Doar că nu sunt sigură dacă parașuta mea funcționează.

S-ar putea să mă prăbușesc cu o viteză de două sute de kilometri pe oră și să mă zdrobesc de pământ ca o insectă.

Totuși, în timp ce stau pe marginea avionului, cu picioarele atârnate în gol, așteptând să mă aplec și să mă arunc în gol – *abia aștept* să se întâmple.

Cioc. Cioc.

Sarah deschide ușa cabinetului.

— Pacientul de la ora douăsprezece a ajuns. Mă duc să-mi iau o cafea de la magazinul din colț. Vrei ceva?

— Nu, mulțumesc.

Cine se poate gândi la mâncare când e pe punctul de a sări dintr-un avion?

Ea intră și închide ușa în urma ei. Își arcuiește sprâncenele zâmbind și șoptește:

— Noul tău pacient e chiar sexy. Nu e genul meu în mod normal, dar are un farmec aparte.

Da, cu siguranță.

Îmi dreg vocea.

— Poți să-l trimiți înăuntru când ieși, te rog?

— Sigur.

Câteva secunde mai târziu, Gabriel bate de două ori și își bagă capul pe ușă, zâmbind.

— Se zvonește că sunteți pregătită pentru mine?

Inima îmi bate nebunește de o săptămână, de când a intrat pentru prima dată în cabinetul meu. Acum parcă îmi sare din piept să-mi rupă coastele. Sunt terifiată.

Ar trebui să contramandez ședința chiar acum. Să-i spun că nu mă simt bine. De fapt, nici nu ar trebui să inventez scuze, pentru că mă simt destul de rău.

Dar mă controlez. Deoarece *Gabriel are nevoie de mine*.

Iar o parte din mine are nevoie de el. Are nevoie să-l ajute să se simtă mai bine.

Afișez cel mai studiat zâmbet al meu și îl invit, printr-un gest al mâinii, să ia loc pe canapea.

— Sunt pregătită pentru dumneavoastră. Vă rog, luați loc, domnule Wright.

Zâmbește din nou. De fapt, mai degrabă zâmbește forțat. Un zâmbet strâmb și arogant. Și stârnește ceva în mine. Feminitatea adormită de mult timp. *Ceva scandalos de nepotrivit*.

— Am crezut că am trecut peste asta.

Își înclină capul.

— Sunt Gabriel, nu domnul Wright, vă amintiți?

Flirtează? Sau mi se pare? Nu sunt sigură, dar nu e timp să mă gândesc la asta acum. Dau din cap.

— Bineînțeles, Gabriel. Scuze. Dă-mi voie doar să-mi iau carnețelul.

De data asta am grijă să scot un carnețel nou, nu jurnalul de urmăritoare obsedată pe care l-am folosit

din greşeală săptămâna trecută. Mă aşez faţă în faţă cu el, îmi încrucişez picioarele şi îmi netezesc fusta pe care o port astăzi.

Gabriel îşi lasă privirea în jos, iar eu îi urmăresc mărul lui Adam cum se ridică şi coboară în timp ce înghite. Apoi, ni se întâlnesc privirile.

— Deci... ţi-a fost dor de mine?

E clar că glumeşte. Dar habar n-are *cât de tare.*

— Cum ţi-a fost săptămâna? îl întreb.

Trage adânc aer în piept şi îl expiră.

— Nu a fost rea. Am avut de corectat lucrări, aşa că am fost ocupat. Apropo, când s-a transformat cuvântul *oricum* în *oricumi*, cu un *i*? Toţi studenţii mei spun: *Oricumi...*

Gabriel accentuează ultima literă.

Zâmbesc. Se comportă natural, şi asta mă ajută să mă relaxez puţin. Greşelile gramaticale sunt un subiect sensibil şi pentru mine.

— Cred că de pe vremea când au început să folosească la începutul propoziţiilor *efectiv*. *Efectiv*, habar n-am.

Izbucneşte în râs. E sincer. Dezinhibat. Şi poate un pic sexy.

— Şi asta e pe lista mea, alături de *excelent*. E ca şi când zgârii cu unghiile pe o tablă. Când îi spun unui student că a luat 10, iar el răspunde *excelent*, îmi vine să-i scad nota la 4.

Mă relaxez şi mai mult. Aş putea să stau ore întregi ascultându-l. Dar nu suntem doi prieteni care au ieşit la cafea. El mă plăteşte pentru terapie. Aşa că intru în subiect.

— Cum ai dormit săptămâna asta?

— Nu prea grozav.

Dau din cap.

— Când am discutat data trecută, ai spus că te simți copleșit de un sentiment de vinovăție pe care l-ai reprimat, legat de pierderea suferită. Putem explora puțin? Este vorba despre sentimentul de vinovăție că trebuia să fii cu soția și cu fiica ta în acea zi?

Gabriel se întunecă la față. Își lasă privirea în jos pentru mult timp înainte să vorbească din nou.

— Soția mea și cu mine aveam probleme conjugale.

Oh. Uau. Nu mă așteptam la asta.

— Înțeleg.

— Ne certam tot timpul.

Se încruntă.

— Inclusiv în noaptea în care a murit. De aceea nu eram cu ea atunci și de aceea se plimba cu fiica noastră atât de târziu, noaptea. Ultimul lucru pe care i l-am spus înainte să iasă trântind ușa a fost: *Du-te dracu'.*

Simt că mi se strânge inima. De câte ori a derulat în minte acele ultime momente? Regretul este ca o ancoră care ți se înfășoară în jurul inimii și o trage în jos, împiedicând-o să plutească liber. Înțeleg perfect sentimentul ăsta. Și eu și Connor ne spuseserăm cuvinte urâte înainte să plece pentru totdeauna. Înțeleg greutatea vinovăției la un nivel profund personal. Îl urăsc pe Connor pentru ce a făcut, totuși nu trece o zi fără să-mi spun: *dacă aș fi făcut ceva când mi-am dat seama că-mi lipsea primul carnet de rețete, dacă aș fi încercat să-l ajut, în loc să-mi îngrop capul în nisip.*

Nu știu cum ar trebui să-l ajut pe acest om să scape de sentimentul de vinovăție, când eu însămi nu am reușit să fac asta. Îi ofer un răspuns standard și merg

— Evident, este foarte greu să treci peste această amintire. Dar nu poți să reduci întreaga voastră relație doar la ultimele momente. Pot să te întreb ce a dus la destrămarea ei?

— Am aflat că soția mea mă înșela cu un coleg. Bănuiam de ceva vreme, dar nu voia să recunoască.

Gabriel mă privește direct în ochi.

— Așa că am urmărit-o. Și i-am prins asupra faptului.

Fac ochii mari. *A urmărit-o.*

— Știu.

Ridică din umeri.

— Nu a fost cea mai bună decizie a mea.

Mi-a interpretat greșit reacția, crezând că îl judec, dar de fapt eram șocată doar la gândul că el urmărise pe cineva la fel cum eu îl urmărisem pe el.

— Nu, nu, nu, gesticulez. Nu mă gândeam că ai făcut ceva nepotrivit. Mă gândeam că trebuie să fi fost oribil pentru tine să-i surprinzi.

— A, dă din cap aprobator. Da, a fost.

Îmi studiază fața cu privirea.

— Ești căsătorită?

— Divorțată.

De regulă, nu divulg niciodată pacienților informații personale despre familia mea. Dar întrebarea lui mă ia atât de tare prin surprindere, încât minciuna iese la iveală înainte ca măcar să mă pot gândi că răspunsul potrivit ar fi să nu răspund deloc.

— Te-a înșelat?

Dau din cap.

— Nu.

— Când ai divorțat?

Simt că am luat-o pe un drum cu denivelări, dar nu știu cum să mă opresc.

— Acum vreo optsprezece luni.

Dă din cap.

— Am ieșit la o întâlnire acum câteva săptămâni. M-a invitat la ea după aceea. Am vrut să fac sex cu ea. Dar m-am simțit vinovat. O parte din mine încă simte că sunt căsătorit. Cred că e mai ușor să începi o nouă relație după un divorț, nu-i așa? Soția mea a murit cam în aceeași perioadă în care ai divorțat și tu. Ai fost cu cineva până acum?

— Nu.

Privirea lui Gabriel coboară spre buzele mele pentru o fracțiune de secundă. S-a întâmplat atât de rapid, încât mă întreb dacă nu cumva mi s-a părut. Poate mi-am imaginat. Nu știu. Dar un lucru e clar: trebuie să opresc această discuție înainte ca situația să se agraveze. N-ar fi trebuit să-i răspund deloc la prima întrebare, cu atât mai puțin la cea referitoare la viața mea sexuală. Îmi îndrept spatele și îmi schimb poziția pe scaun, orientând conversația către ceea ce a simțit el când și-a găsit soția cu alt bărbat. Dezbatem acest subiect o bună bucată de timp, iar când conversația se domolește, aproape că simt că e un pacient obișnuit. *Aproape.*

— Ai făcut progrese, spun eu. Primul pas în a trece peste sentimentul de vinovăție este să recunoști că există.

— Știu că există de mult timp. Care e al doilea pas?

— Iertarea. Soția ta era doar un om. A făcut o greșeală. Trebuie să găsești o cale să o ierți înainte să poți merge cu adevărat mai departe.

— Cum să fac asta când ea a murit?

— Uneori ajută să vorbești cu persoana respectivă. Nu trebuie să fie prezentă ca să-i spui ce ai de spus. Ai putea să-i scrii o scrisoare, să-i scrii cât de mult te-a rănit.

Gabriel își trece o mână prin păr.

— Viața e cu adevărat un mare cerc, nu-i așa? Obișnuiam să-i scriu scrisori lui Ellen când am început să ne întâlnim.

Zâmbesc trist.

— Ce drăguț. Acum nimeni nu mai scrie scrisori.

— Așa e, doar dacă nu iei în considerare mesajele pe care le trimiți pe o aplicație de întâlniri atunci când cunoști pe cineva.

O aplicație de întâlniri...

Ca aceea pe care schimbam eu mesaje aseară. Savuram un pahar de vin flirtând cu un necunoscut, în timp ce Gabriel nu putea dormi. N-ar trebui să am voie să zâmbesc până când acest bărbat nu va fi cu adevărat fericit din nou.

Doamne, cum ar putea fi *vreodată* fericit din nou după ce pierdere a suferit?

Sărmana micuța Rose.

Și inima începe să-mi bată din nou nebunește. Parcă fac exerciții cardio. Accelerează. Încetinește. Exersează. Continuă. Repetă. Dar trebuie să-mi păstrez mintea limpede ca să-mi îndeplinesc atribuțiile. Drept care încerc din răsputeri să revin la discuția noastră.

— Ești activ pe vreuna? Pe vreo aplicație de întâlniri, vreau să zic?

Dă din cap afirmativ.

— Da.

— Ai cunoscut pe cineva interesant?

— Încep să cunosc lume. E prima dată când nu cunosc o femeie în stilul clasic. Știi tu, într-un bar, după ceva curaj lichid. M-am simțit ca un dinozaur atunci când am folosit prima dată aplicația.

Zâmbesc.

— Atât de multe s-au schimbat în lumea întâlnirilor în ultimul deceniu.

— Dar tu? mă întreabă el. Ai încercat întâlniri online de la divorț?

Deschid gura să răspund, să vorbesc din nou despre viața mea personală, ceea ce e complet nepotrivit. Din fericire, cronometrul mă salvează de data asta. Nu pot să cred că a trecut deja o oră. Întind mâna și îl opresc.

Gabriel îmi întâlnește privirea și zâmbește.

— Presupun că o luăm de la capăt săptămâna viitoare cu aventurile dinozaurilor în lumea întâlnirilor? Poate facem schimb de povești despre cele mai bizare persoane cu care am stat de vorbă?

— Sigur, spun și mă ridic de pe scaun.

Deși sunt destul de sigură că cea mai bizară femeie cu care stă de vorbă se află chiar acum în fața lui.

CAPITOLUL 16
Acum

— Deci, cum e să te întorci la muncă?

Dr. Alexander se așază vizavi de mine. E prima dată când îl văd după ce am început din nou să primesc pacienți.

— E bine. Am fost puțin nervoasă în prima zi. Dar a fost ca și când aș fi mers din nou pe bicicletă. Sinceră să fiu, e plăcut să vorbesc despre problemele altora pentru un timp. Sunt cam sătulă de ale mele.

El zâmbește.

— Sunt sigur că și pacienții tăi sunt bucuroși că te-ai întors.

Dau din cap aprobator.

Dr. Alexander tace. Îmi întâlnește privirea, apoi se uită spre genunchii mei. Se pare că îmi frâng mâinile și nici măcar nu-mi dau seama. Le relaxez și oftez.

— Vrei să vorbim despre ceva anume astăzi? întreabă el.

Nu m-am hotărât dacă o să-i spun despre Gabriel. Dar acum, că sunt aici, îmi dau seama că am nevoie de vocea rațiunii. Așa că trag adânc aer în piept și expir, consimțind tăcut.

— Am început terapia cu câțiva pacienți noi.

El dă din cap.

— Mi-ai spus că unii dintre pacienții tăi au plecat cât timp ai lipsit. Iar asistenta ta a dat niște anunțuri publicitare pentru a-ți revigora activitatea cabinetului, înainte să te întorci. Este mai stresant decât să continui cu pacienții obișnuiți?

Mă uit în jos mult timp. Sunt atât de tentată să-i spun că într-adevăr asta mă deranjează. Că sunt nervoasă că orice pacient nou care îmi intră pe ușă vrea să-mi vorbească despre pierderea unei persoane dragi. Nu mi s-a întâmplat cu niciunul dintre pacienții mei vechi încă, dar gândul ăsta nu-mi dă pace. Ce se întâmplă dacă o să încep să plâng ascultându-i vorbind despre moartea unui partener? Ar fi atât de ușor să-i spun asta, încât mă îngrijorează. Dr. Alexander nu ar face niciodată diferența. Dar vreau să mă fac bine. Vreau să merg mai departe.

— Unul dintre noii mei pacienți...

Las propoziția neterminată și îmi mușc buza de jos. Nu e ușor de spus. Îmi e rușine. Știu că e greșit ceea ce fac. Și moral, și profesional.

Pentru că fac o pauză lungă și nu-mi continui propoziția, dr. Alexander își imaginează că ezitarea mea are alte motive decât cele reale.

— Putem vorbi despre pacienții tăi și despre problemele lor aici, zice el. Mulți terapeuți merg la terapie și discută despre diverse aspecte care apar în timpul ședințelor de terapie. Este normal ca unele lucruri pe care le auzim să ne afecteze uneori în profesia noastră.

Îmi ridic privirea să o întâlnesc pe a lui. Inima îmi bate cu putere și fac un efort considerabil să spun cu voce tare. Cuvintele îmi ies pe gură ca un șuvoi.

— Unul dintre noii mei pacienți... este Gabriel.

Dr. Alexander se încruntă.

– Gabriel, adică bărbatul pe care l-ai urmărit? Bărbatul a cărui...

Dau din cap.

Spre meritul lui, deși clipește de câteva ori, reușește să pară că nu mă judecă. Cumva își păstrează și tonul calm.

– Spune-mi cum s-a întâmplat asta?

Mă bâlbâi câteva minute, explicând cât de șocată am fost când a intrat în cabinet. Că a fost o surpriză totală. Nu era vina mea. Cum mi-am intrat în rolul de terapeut și i-am făcut anamneza, i-am pus întrebările obișnuite, pentru că nu știam cum să gestionez situația. Cum să acționez.

– Deci, l-ai văzut doar o dată?

Înghit cu greutate și neg numai mișcându-mi capul.

– În regulă. Păi îmi imaginez că ai fost luată prin surprindere când a intrat în cabinet. Pare că ai intrat în panică și ai gestionat situația ca să eviți confruntarea. Dar de ce l-ai primit și a doua oară? Ar fi fost destul de simplu ca asistenta ta să sune și să-i spună că ai prea mulți pacienți sau că ești de părere că ar fi mai bine să meargă la un alt terapeut.

Îmi mut privirea în altă parte, observând, dincolo de fereastră, copacul cu care deja m-am familiarizat. După un timp de gândire, dau din cap.

– La început, nu mi-a venit să cred că era o coincidență faptul că se afla în cabinetul meu. Vreau să spun, care este probabilitatea ca bărbatul pe care soțul meu – pe care noi...

Trag aer adânc în piept.

– Ca Gabriel Wright să intre în biroul meu. Sunt patru mii de psihiatri în statul New York. Am verificat

zilele trecute. Dacă patruzeci și trei la sută din populația statului locuiește în oraș, înseamnă că ar putea fi vreo mie șapte sute de psihiatri. Iar Gabriel a intrat în cabinetul *meu*. În prima zi în care m-am întors la muncă? Chiar dacă facem abstracție de accident, tot este bărbatul pe care l-am urmărit zilnic pentru o perioadă destul de lungă de timp. Chiar am dat peste el la propriu, la un moment dat.

— Pare, într-adevăr, o coincidență incredibilă. Dar presupun că ai exclus orice rea intenție, din moment ce ai spus „*La început*, nu mi-a venit să cred că era o coincidență".

Dau din cap.

— Ar trebui să fie sociopat ca să țină un monolog atât de convingător în timpul unei ședințe de terapie. Gabriel Wright e doar un om distrus căutând ajutor, care se întâmplă să fi văzut una dintre reclamele mele, iar cabinetul meu se întâmplă să fie aproape de casa lui.

— De ce nu l-ai trimis la altcineva?

— Deoarece chiar cred că îl pot ajuta. Nu pot să fac măcar atât, din moment ce e parțial vina mea că i-a fost distrusă viața?

Dr. Alexander își strânge buzele.

— Cauți justificări, Meredith. Trebuie să știi că ai depășit o limită cu asta. Să-l urmărești e una, dar să tratezi un bărbat cu care ai o legătură personală importantă fără ca el să-ți cunoască adevărata identitate... Nu e etic.

Oftez.

— Atunci, probabil că nu ar trebui să vă spun că mă simt și puțin atrasă de el.

Asta a pus capac. L-am făcut pe mereu calmul dr. Alexander să-şi piardă cumpătul. Îşi scoate ochelarii şi se scarpină la baza nasului.

Îmi încrunt sprâncenele.

— V-am dezamăgit.

Dă din cap.

— Sunt îngrijorat pentru tine. Atât din punct de vedere profesional, cât şi ca pacientă.

Îşi pune ochelarii la loc pe nas şi se apleacă spre mine, cu coatele pe genunchi.

— Nu trebuie să-ţi spun că există un motiv pentru care Codul de etică medicală le interzice medicilor să aibă un anumit tip de relaţii cu pacienţii. Pacienţii, în special cei cu probleme de sănătate mintală, ajung la noi într-o stare foarte vulnerabilă. Orice tip de relaţie exterioară care implică emoţii îţi poate afecta judecata. Te joci cu focul, Meredith. Şi asta doar la nivel profesional. Ca medic al tău, sunt serios îngrijorat cu privire la felul în care ţi-ar putea fi afectată sănătatea mintală. Trebuie să fie devastator pentru tine să asculţi cum viaţa acestui om a fost distrusă de faptele soţului tău. De ce te-ai supune la aşa ceva?

Gâtul mi se încleştează ca o menghină, ca şi când ar fi rămas doar un orificiu minuscul prin care să treacă aerul. Fac efortul să înghit de câteva ori, încercând să alung senzaţia de arsură a lacrimilor. Dar e inutil. Se rostogolesc pe obrajii mei ca un şuvoi. Dr. Alexander întinde mâna după cutia de şerveţele şi mi-o oferă.

— Îmi pare rău dacă am fost dur. De obicei, sunt mai reţinut. Dar în calitate de coleg, simt că am o obligaţie să-ţi aduc aminte de consecinţe.

Sughiţ şi îmi şterg ochii.

— Nu e nevoie de scuze. Aveți dreptate. Aveți perfectă dreptate. Și aveam nevoie să aud asta.

Mă opresc pentru un moment, ca să-mi revin.

— M-ați întrebat de ce aș face ceva ce-mi va provoca durere. Pentru că o merit.

Expresia feței dr. Alexander se îmbunează.

— Hai să începem astăzi cu asta...

CAPITOLUL 17
Acum

Timpul mediu de ecran în această săptămână: 4 ore și 16 minute pe zi.

— Dispari, murmur, glisând pe ecranul telefonului ca să nu mai văd notificarea.

Sunt perfect conștientă de cantitatea ridicolă de timp pe care am petrecut-o pe telefon. Și sunt conștientă și că 90% l-am consumat pe această aplicație de întâlniri. Așa mi-am distras atenția de la ședința cu dr. Alexander de săptămâna trecută.

Totuși, cel puțin, îmi ocup timpul cu altceva decât cu Gabriel. Am început să conversez cu cineva nou. Cu cineva pe care chiar îl găsesc interesant. Este un lucru bun. Ar trebui să profit de asta și o fac, tastând un mesaj către Robert, pe care l-am glisat în dreapta acum două zile. Când glisezi în dreapta un tip – și el te glisează în dreapta –, explodează o inimă pe ecran, iar inimioare mici cad pe ecran ca fulgii de nea. Apoi, ai opțiunea să-i scrii. Să luați legătura.

Într-un moment de slăbiciune – sau disperare – sau poate din cauza celor trei pahare de Sauvignon Blanc –, am scris un mesaj și i l-am trimis. El mi-a răspuns imediat. Iar acum nu ne putem opri.

Inima îmi bate mai repede dintr-un alt motiv decât ceva legat de Gabriel Wright. Gândurile mi se învăluie într-o căldură confuză în clipa când o notificare

mă anunță că am primit un mesaj de la Robert. Pentru prima dată de când *tu* mi-ai spus pentru ultima oară că mă iubești și chiar era adevărat, mă simt dorită. Ceea ce îmi dau seama acum că mi-a lipsit.

Tastez încă un mesaj către Robert – adaug un emoticon, apoi îl șterg, pentru că poate e demodat? Oamenii mai folosesc emoticoane?

Nu am mai schimbat mesaje în mod constant cu un bărbat de o veșnicie.

— Scuze, Meredith?

Ușa cabinetului se deschide puțin și apare Sarah.

— Da?

Îmi ridic privirea de la telefon și mă opresc din tastat.

Păstrează tăcerea și pentru moment cred că s-a întâmplat ceva.

— Ce este? o întreb.

— Ah, nimic. Doar că... zâmbești. Nu te-am mai văzut zâmbind de mult timp.

— Zâmbesc?

Durează o clipă, apoi îmi dau seama că *așa este*, zâmbesc cu gura până la urechi – *un zâmbet tâmp*. Aceeași căldură care îmi cuprinde întregul corp.

— Pari fericită.

Sarah deschide ușa mai larg, mai face o jumătate de pas înăuntru.

— Mă bucur să te văd așa.

Mă înroșesc la față. Mă uit spre telefon, apoi îi zâmbesc din nou.

— Promiți că nu spui nimănui?

Ea începe să râdă.

— Cui aș putea să-i spun?

— Nu știu.

Cuvintele îmi ies rapid, ca o avalanșă.

— Mi-am făcut cont pe o aplicație de întâlniri. Conversez cu cineva.

Nu i-am cerut niciodată vreo aprobare lui Sarah. Nici nu m-am gândit vreodată la așa ceva. O plătesc să-și facă treaba, o face bine, în rest schimbăm amabilități potrivite cu relația pe care o avem. Dar ea se luminează la față, iar eu simt o ușurare.

— Oh, asta e minunat! Iubesc aplicațiile astea. Așa l-am cunoscut pe Matthew. De obicei, nu prea vorbesc despre asta. Lumea e plină de prejudecăți vizavi de întâlnirile online. Dar cred că toți fac asta. Doar că nu le place să recunoască.

— Ah.

Mă surprind dând din cap.

— E prima dată pentru mine, dar tipul ăsta e chiar interesant.

— Povestește-mi despre el.

Sarah se așază pe marginea scaunului aflat cel mai aproape de biroul meu și brusc mă simt din nou ca în facultate, când îi povesteam colegei mele de cameră despre *tine*. Numai că tu ai murit, iar eu vorbesc despre un tip pe care nu l-am întâlnit niciodată – cu asistenta mea, culmea. Dar mă simt bine. Trebuie să fac asta, trebuie să merg mai departe.

— Păi nu știu prea multe. Îl cheamă Robert și e doctor...

Sarah scoate un țipăt ascuțit, iar asta mă face să râd – *să râd*. Îi spun tot ce știu, entuziasmată de subiect. Este oncolog și lucrează la o clinică. Îi place ceaiul, detestă cafeaua, dar nu îi port pică pentru asta – și o

mulțime de alte detalii întâmplătoare pe care am reușit să ni le împărtășim în zecile noastre de mesaje.

— Deci, ați stabilit o întâlnire? întreabă Sarah cinci minute mai târziu.

Bucuria de a vorbi despre Robert, despre schimburile de mesaje, îmi dispare instantaneu.

— Nu. Nu încă.

Privesc din nou spre telefon, spre ecranul întunecat, așteptând ca degetul meu să atingă sticla și să-l trezească la viață.

— Vrei asta?

Rămân pe gânduri un moment îndelungat și sunt pe cale să spun da – sunt sigură că da – când se aude un bâzâit din camera alăturată, iar Sarah sare de pe scaun.

— Oh, fir-ar. Am încuiat ușa de la intrare pentru că am luat masa de prânz. Pacientul tău de la ora douăsprezece trebuie să fi ajuns.

Ea dispare în următorul moment, iar eu rămân singură, uitându-mă la telefon. Mă gândesc dacă vreau să mă întâlnesc cu Robert – să văd persoana reală din spatele mesajelor – sau dacă i-am dat doar o dimensiune magică *ideii* în sine. Dacă asta e, poate, suficient pentru moment.

— Rebecca Jordan este aici.

Sarah stă din nou în ușă, dar de data aceasta pare că vrea să-mi împărtășească un secret.

— Este o pacientă nouă.

— Bine.

Îmi înclin capul.

— E vreo problemă?

— Nu.

Ea rânjește.

– Doar am vrut să-ți spun că ar trebui te întâlnești cu el.

Îmi face cu ochiul și dispare.

O secundă mai târziu, intră în cabinet o femeie înaltă și zveltă.

– Domnișoara Jordan?

Mă ridic și traversez camera, întinzându-i mâna.

– Bine ai venit.

Ea îmi zâmbește și nu pot să nu observ că e superbă – nu o frumusețe obișnuită, ci uluitoare. Probabil are o simetrie perfectă. Pometii obrajilor înalți, o linie delicată a maxilarului, buze în formă de inimă. O ușoară roșeață îi colorează fața. E genul de chip pe care îți imaginezi că „îl va descoperi" cineva într-o bună zi, iar în curând o vei vedea pe coperta unei reviste, ca imagine a vreunui brand. De fapt, nu sunt sigură că nu am văzut-o deja în paginile vreunei reviste. Am un sentiment de vagă familiaritate în ceea ce o privește. Părul lung și blond e atât de mătăsos, încât sunt convinsă că folosește un tratament special. Îi ajunge aproape până la fund. Și deși datele din asigurare arată că are douăzeci și trei de ani, pare mai degrabă elevă de liceu.

– Mulțumesc. Sunt un pic emoționată.

Își dă o șuviță de păr după ureche, uitându-se în jurul ei, dar evitându-mi privirea – părând că nu vrea să aibă contact vizual. Sper ca până la finalul ședinței să o pot ajuta să se simtă suficient de confortabil încât să se uite spre mine.

– E normal. Cred că majoritatea pacienților mei se simt stresați la prima întâlnire. Din fericire, până la a doua ședință, de obicei se relaxează. Cred că se va întâmpla și în cazul tău.

O observ o clipă în timp ce își încrucișează picioarele, apoi se răzgândește. Încearcă să se hotărască ce să facă cu mâinile înainte să și le strângă în jurul taliei delicate. Rebecca poartă pantaloni de jogging și un top cu bretele subțiri și probabil și-a lăsat jacheta în cuierul de pe hol. Nu e destul de cald să iasă din casă fără așa ceva. Brusc, îmi dau seama că mi-a atins o coardă sensibilă – un fel de instinct matern de a o proteja. Să-i spun că totul va fi bine. De obicei, reușesc să fiu mai obiectivă.

— Am câteva întrebări pe care le adresez tuturor pacienților la prima programare, apoi putem vorbi despre ce vrei tu. Bine?

Dă din cap rapid, uitându-se oriunde în altă parte decât spre mine. Îmi parcurg lista de întrebări, luând notițe pe măsură ce avansez. Sprijin redus din partea familiei. Este la facultate, dar cu frecvență redusă[3]. Lucrează la o cafenea. Nu are prieteni apropiați, doar o colegă de cameră cu care se înțelege cât de cât. În cele din urmă, ajung la cea mai importantă întrebare:

— Așadar, de ce ai venit astăzi aici?

Rebecca rămâne nemișcată, ca și când s-ar pregăti pentru ceva neplăcut.

— Ei bine... e cam jenant.

— Am auzit tot felul de povești, Rebecca. Nu sunt aici să te judec. Sunt aici să te ajut.

Ea dă încet din cap și își schimbă poziția pe scaun, îndreptându-și puțin spatele.

— Bine. Păi am niște experiențe neplăcute cu bărbații. Hm, tata nu a fost niciodată cu adevărat prezent

3 Studenții cu frecvență redusă urmează studii superioare, dar se înscriu la un număr mai mic de cursuri sau credite pe semestru comparativ cu un student full-time. De obicei, aceștia au și alte responsabilități, cum ar fi un loc de muncă sau îngrijirea familiei. Studenții cu frecvență redusă au o perioadă de studii mai lungă decât studenții cu normă întreagă (n. tr.).

în viața mea. Colega mea de cameră crede că din cauza asta.

Își ridică privirea spre mine – are ochii verzi, cu nuanțe chihlimbarii –, ca și când ar căuta confirmarea că aceasta este cauza problemei.

– Spune-mi mai multe.

– Bine. Doar că... eu am mereu câte un iubit. Și îmi place asta.

Vocea i se precipită.

– Vreau să spun că îmi place să fiu cu cineva. Dar colega mea de cameră mi-a sugerat că poate ar fi bine să iau o pauză. Dar nu vreau să iau o pauză. Iar apoi mi-a spus că nu e normal. Nu să *nu* te vezi cu cineva din când în când. Sau cel puțin între...

Se oprește și face o pauză să se adune, trecându-și mâna prin păr.

– Și când sunt cu cineva, chiar vreau *să fiu* cu el. Nu-mi place să fac lucrurile pe jumătate. Mai exact, care e rostul unor întâlniri ocazionale dacă știi că vrei să fii cu el? Dacă îți petreci tot timpul împreună cu cineva, de ce să nu locuiești împreună cu persoana respectivă? Și dacă locuiești împreună cu cineva, vreau să spun, ăsta nu e un *semn*? Și de ce – de ce bărbații se sperie în acel moment? Vreau să spun, dacă ei îmi cer să mă mut cu ei...

Vocea ei se stinge, iar eu aștept, lăsând-o să-și adune gândurile.

– Și apoi, uneori ei pur și simplu se despart, și asta nu e în regulă, continuă ea. Vreau să spun, dacă *iubești* pe cineva, nu te desparți, pur și simplu. Ultimul meu iubit, un tip Collin, a spus că ar trebui să mă gândesc dacă îmi place cum sună prenumele meu alături de numele lui de familie – a spus asta după două întâlniri. Două întâlniri!

Acum se uită la mine, atât de prinsă în povestea ei, încât a uitat să se mai controleze. A lăsat timiditatea deoparte.

— Și eu cred că asta înseamnă că e serios, iar apoi, într-o zi, îmi trimite un mesaj că are nevoie de spațiu. Așa că m-am dus la locul lui de muncă, ceea ce e *perfect* rezonabil, dacă mă întrebi pe mine. Dar el a...

Face din nou o pauză. Trage aer adânc în piept. Își lasă mâinile pe pernele canapelei, zgâriind țesătura cu unghiile cu manichiură French.

— Vreau să spun, mi-a spus că sunt nebună. A obținut un ordin de restricție. Nu meritam asta. El e cel care a spus că ar trebui să mă gândesc dacă mi-ar plăcea numele lui de familie. *El* era nebunul, nu eu. I s-a făcut frică de responsabilitate și pur și simplu...

Din nou, vocea i se stinge.

Simt cum îmi bate inima pentru ea.

— Dar nu pot renunța la el.

— Ce vrei să spui?

Mi-am notat o grămadă de întrebări, dar nu știu de unde să încep. Nu e prima mea pacientă care suferă din cauza unei decepții în dragoste. Dar ceva e diferit aici. Vreau să o las să continue să vorbească, să continue să explice.

— Deci, trebuie să stau la o anumită distanță de el. Dar... dar știu că noi ar trebui să fim împreună.

Mă cuprinde o stare de neliniște. Îmi schimb poziția, îmi înclin capul, încurajând-o tacit să continue.

— Așa că mi-am creat un cont fals de Instagram și l-am urmărit. Și uneori eu...

Se oprește.

— Toate astea rămân doar între noi, nu?

— Da. Ceea ce spui aici este confidențial.

– OK, bine.

Trage aer adânc în piept.

– Îl mai urmăresc și eu uneori. Știu că nu ar trebui. Dar dacă... dacă are nevoie de mine? De exemplu, a mers la bar cu fratele lui weekendul trecut și știu că uneori ei beau prea mult. A trebuit să mă asigur că ajunge acasă în siguranță. Și doar vreau să știu unde se duce. Înțelegi?

Se uită la mine implorându-mă din priviri, de parcă așteaptă să-i spun că totul e normal.

Dar nu e normal.

De fapt, comportamentul ei este incredibil de anormal. Genul de comportament care poate indica lipsă de atenție și abuz în copilărie. Asta ar putea fi simptome de PTSD[4] nediagnosticat sau posibil chiar de tulburare de personalitate borderline[5]. Simplul mod în care își manifestă emoțiile este îngrijorător – fata tăcută și timidă s-a transformat brusc într-o tânără plină de patos și fervoare, care caută aprobarea mea. Și mai rău...

Propriile-mi acțiuni îmi trec fulgerător prin cap. Cum l-am urmărit pe Gabriel. Cum l-am urmărit obsesiv pe rețelele sociale. Cum stăteam ore în șir în fața clădirii unde predă, așteptând să apară. Cum le-am căutat mormintele soției și copilului lui.

Fără să mai pun la socoteală că sunt și terapeuta lui.

Cum e diferit ceea ce fac eu de ceea ce face Rebecca?

Nu e.

– M-am prefăcut chiar și că sunt altcineva și i-am dat un mesaj. Doar ca să văd ce ar face. Mi-a spus că are

4 Tulburare de stres posttraumatic (n. red.).

5 Este cunoscută și ca tulburare de personalitate instabilă emoțional (n. red.).

nevoie de spațiu, că nu are timp de o relație. Iar eu am vrut să văd dacă era adevărat sau dacă mă mințea.

Îmi ridic privirea din carnețel. Vocea ei s-a schimbat – se simte durerea dincolo de frustrare.

Mă gândesc la reacția mea atunci când Gabriel mi-a spus că are cont pe o aplicație de întâlniri. M-am dus acasă și am petrecut ore întregi căutându-l. Din fericire, nu l-am găsit. Și de atunci l-am găsit pe Robert, care umple un gol despre care nici nu știam că există. Totuși, începusem să mă afund în aceeași obsesie ca Rebecca, nu-i așa? Nu e chiar același lucru. Gabriel nu e un fost iubit pe care îl urmăream obsesiv.

Dar poate ce făceam eu era chiar mai rău. Pentru că, din punct de vedere tehnic, eram un terapeut care își urmărea obsesiv pacientul.

Rebecca izbucnește în plâns, întinzându-se după o cutie de șervețele din apropiere. Mă gândesc la mine, în fața doctorului Alexander, recunoscând adevăruri nu cu mult diferite de cele ale Rebeccăi.

Dar m-am oprit. *Chiar* am făcut-o. Am făcut o alegere, m-am oprit și acum am terminat. Trebuie să îi sugerez lui Robert să ne întâlnim la o cafea sau să bem ceva. Pot să merg mai departe. *Voi* merge mai departe.

Și totuși, privirea mi se îndreaptă spre hârtia cu numele pacienților programați pentru mâine. *Gabriel Wright* este încă scris acolo. Nu am anulat programarea, chiar dacă i-am promis doctorului Alexander că o voi face.

Îmi ridic privirea spre Rebecca și mă întreb dacă sunt calificată să îi fiu terapeută – din moment ce, în mod evident, nu mă descurc cu mult mai bine decât ea.

CAPITOLUL 18
Acum

Robert: Ți-ar plăcea să luăm cina vineri?

Îmi stă inima. O întâlnire. Nu am mai fost la o întâlnire de când l-am cunoscut pe Connor. Realitatea mă sperie, chiar dacă am luat în considerare această variantă. Bineînțeles, la ce mă așteptam? Sunt pe o aplicație de întâlniri, stau de vorbă ore întregi, în fiecare zi, cu un bărbat. Să ne întâlnim e următorul pas logic.

Eu și Robert am tot schimbat mesaje de când am ajuns acasă de la birou, dar nu îi răspund imediat de data aceasta. Am nevoie să beau niște vin înainte să mă decid cum să îi răspund. Iau de pe ușa frigiderului sticla deschisă de Cabernet Sauvignon și îmi umplu un pahar. Sunt încă afundată în gânduri cincisprezece minute mai târziu, când îmi vibrează telefonul.

Robert: M-ai lăsat cu ochii în soare. Te-am speriat?

Zâmbesc trist. E atent chiar și atunci când nu spun nimic. Decid că cea mai bună abordare e să fiu sinceră. Am avut de câștigat în ultima vreme dacă am fost sinceră, mai ales după ședința cu dr. Alexander de săptămâna trecută.

Meredith: Îmi pare rău. Sunt nervoasă. Încă nu am mai fost la o întâlnire.

Robert: Înțeleg. Și pentru mine prima întâlnire a fost cea mai grea. Nu vreau să te forțez dacă nu ești pregătită.

Umerii mi se relaxează puțin. Asta îmi place cel mai mult la Robert. Avem atât de multe în comun. Suntem amândoi doctori. Amândoi ne-am pierdut partenerii când aveam în jur de treizeci de ani – deși au trecut opt ani de când soția lui a decedat, deși circumstanțele nu au fost la fel de dramatice ca în cazul meu. Cancer la sân.

Primesc o nouă notificare.

Robert: Ai vrea să-ți povestesc despre prima mea întâlnire?

Zâmbesc.

Meredith: Sigur.

Robert: Am întâlnit o tipă prin intermediul unei aplicații de întâlniri. M-am gândit că ne înțelegeam bine. Mi-a luat trei săptămâni să-mi fac curaj să o invit în oraș. Am ajuns la restaurant devreme. Până la ora la care trebuia să sosească, a trebuit să stau cu jacheta pe mine. O pătasem de cât de mult transpirasem.

Chicotesc și sorb din vin, privind punctele care sar în timp ce el continuă să tasteze.

Robert: În fine, mi-a tras clapa. Prima mea întâlnire nu a fost propriu-zis o întâlnire.

Meredith: Of, Doamne. Te-ai stresat degeaba.

Robert: De fapt, cred că a fost mai bine așa. A fost ca un fel de repetiție pe uscat. (Ei bine, nu era atât de uscată jacheta mea.) Și data viitoare când am mai mers la o întâlnire nu am mai fost atât de emoționat. Uite o idee. Acceptă să luăm cina. Îmbracă-te elegant. Iar eu îți trag clapa. După aia, mă ierți și ieșim la o întâlnire adevărată. Așa scapi de emoțiile primei întâlniri.

Zâmbesc cu gura până la urechi. Asta se întâmplă des când schimb mesaje cu Robert.

Meredith: Nu cred că va fi același lucru știind deja că mi se va trage clapa. Dar apreciez oferta.

Sorb din vin pentru o vreme, mușcându-mi buza de jos și uitându-mă la telefon. Bărbatul acesta e atrăgător. Chiar foarte atrăgător. Inteligent. Haios. Avem multe în comun. Vreau să merg mai departe. Nu, *trebuie* să merg mai departe. Să mă detașez de Connor.

De Gabriel.

Trag aer adânc în piept și fac pasul decisiv.

Meredith: Ce zici să bem ceva în loc de cină?

Îmi răspunde aproape instantaneu.

Robert: De acord.

Inima îmi bate cu putere. Chiar am acceptat o întâlnire? Cred că da.

Robert: Trebuie să fug. Contravizitele, altfel nu mai ajung acasă niciodată. Îți dau mâine un mesaj să stabilim o dată și un loc. Dar mi-ai înfrumusețat ziua. Abia aștept să te cunosc, Meredith.

Rămân ca lovită de trăsnet o vreme după aceea. Nu pot să cred că ies la o întâlnire, după toți acești ani. Am crezut că partea aceea a vieții mele e în trecut.

Schimbarea planurilor de viață este un motiv frecvent pentru care oamenii ajung la cabinetul meu. Mă gândesc ce i-aș spune unui pacient care s-a trezit dintr-odată singur și se pregătește să iasă din nou la întâlniri. Aș încerca să-l fac să recunoască faptul că viața lui a intrat pe un nou făgaș și să accepte că nu putem să dăm timpul înapoi și să schimbăm lucrurile. Apoi, aș lucra cu el să trăiască în prezent. Aceasta este întotdeauna partea cea mai grea. Să nu se oprească în momentul pierderii. Să nu trăiască în trecut.

Îmi termin vinul și mă hotărăsc să-mi urmez propriul sfat profesional. Nu pot merge mai departe dacă sunt ancorată în trecut. De data aceasta, când îmi iau telefonul, nu îi trimit mesaj lui Robert. Ci lui Sarah.

Meredith: Bună. Îmi pare rău că îți dau mesaj atât de târziu. Dar te rog să-l contactezi pe domnul Wright la prima oră mâine de dimineață și să-i dai numărul doctorului Pendleton. Spune-i că programul meu e prea încărcat și cred că dr. Pendleton i se potrivește mai bine.

Sarah: Dar nu avem programul plin. Căutăm pacienți.

Pe bună dreptate, Sarah e derutată.

Meredith: Te rog să faci asta, Sarah.

Urmează o pauză înainte să-mi răspundă.

Sarah: Bine, șefa. Consider-o că și rezolvată.

CAPITOLUL 19
Acum

Fac asta. Chiar o fac.

– Şi cum îţi place să te distrezi?

Robert face o pauză, râde cu poftă.

– Chiar am întrebat asta? Ce replică penibilă pentru o primă întâlnire. Îmi cer scuze, dă-mi voie să încerc din nou.

Mă trezesc zâmbindu-i, fermecată de abilitatea lui de a râde, mai ales de el însuşi.

– Bine, bine. Prăjiturelele Cercetaşelor.[6] El îşi ridică cercetător o sprânceană stufoasă şi închisă la culoare. În primul rând, îţi plac sau nu?

Mă gândesc. Într-adevăr, îmi plac dulciurile, deşi de obicei neg asta. Dar aceasta este o primă întâlnire. Deşi nu prea mai am experienţă la acest capitol, îmi dau seama că aş prefera să ies cu cineva care nu se teme să mănânce o prăjiturică din când în când.

Aşa că răspund:

– Da. Evident.

---

6 Prăjiturelele Cercetaşelor sunt prăjiturele vândute de organizaţia Cercetaşelor în Statele Unite în scopul strângerii de fonduri pentru consiliile Cercetaşelor şi grupurile individuale. Aceste prăjiturele sunt extrem de populare şi sunt vândute, de obicei, mergând din uşă în uşă, online, prin strângeri de fonduri organizate în şcoli sau oraşe, sau la „standuri de prăjituri" amenajate în faţa magazinelor (n. tr.).

Iau o înghiţitură de vin – am comandat o sticlă de Cabernet Sauvignon împreună şi am băut deja fiecare câte două pahare. Nu ştiu dacă bea la fel de repede ca mine pentru că e şi el emoţionat sau dacă, pur şi simplu, îi place foarte mult vinul.

Se apropie un chelner.

— Încă o sticlă? întreabă el.

Robert îşi ridică privirea.

— Da, te rog.

Nu ezită deloc. Se întoarce spre mine zâmbind în colţul buzelor.

— Scuze. Presupun. Un obicei prost. E în regulă?

Îmi simt pieptul şi gâtul cuprinse de un val de căldură. Prima noastră întâlnire merge... bine. Binişor. Nu prea am termen de comparaţie.

— Sună grozav.

— Perfect.

Dă din cap aprobator.

— Deci, care sunt preferatele tale dintre prăjiturelele Cercetaşelor?

Sunt pe punctul să răspund, dar felul atât de intens în care mă priveşte – îmi place. Îmi place *el*. Am ajuns amândoi în acelaşi timp, ceea ce a dus la scenariul clasic stângaci ne-dăm-mâna-sau-ne-îmbrăţişăm (el a ales să ne îmbrăţişăm, spre uşurarea mea – să dai mâna e un gest potrivit pentru întâlnirile de afaceri, din punctul meu de vedere). Aşa că nu răspund. În schimb, îl întreb:

— Ghici! Sunt o femeie care preferă prăjiturelele cu mentă sau pe cele cu unt? Sau poate cu ciocolată şi caramel – cum se numesc?

Se strâmbă comic, prefăcându-se foarte concentrat.

– Hmmm... Îți place vinul roșu, deci aș zice că e vorba despre ceva cu ciocolată. Dar nu pari genul căreia îi plac cele cu mentă. Așa că presupun că îți plac cele cu caramel?

Aproape că scuip vinul.

– Ai ghicit! De unde ai știut?

Robert ia o înghițitură zdravănă din pahar, părând destul de mulțumit de el.

– Păi, poate că am intuiție la chestiile astea. Sau în ceea ce te privește.

Ne zâmbim.

– Scuze.

Se ridică de pe scaun.

– Mă duc la baie, revin imediat.

Îmi face cu ochiul și se îndreaptă spre holul din apropiere. În jurul nostru, în *wine bar*[7], se aude zumzet de conversații. E vineri seara și e aglomerat. Urmăresc silueta lui Robert îndepărtându-se. E un tip atrăgător, fără îndoială. Medic. Înalt și prezentabil, cu părul închis la culoare și ochi mari, de culoarea mahonului. Aș putea să mă pierd în ei, într-o zi. Ei bine, poate. E o primă întâlnire. *Prima* mea primă întâlnire.

Chelnerul aduce sticla de vin un moment mai târziu, spre marea mea ușurare. Îmi torn un alt pahar și beau o înghițitură. Speram ca alcoolul să-mi liniștească nervii, și *simt* efectul vinului, dar tot nu sunt relaxată pe deplin. Arunc o privire spre hol, însă Robert nu se îndreaptă încă spre masă, așa că îmi iau telefonul și verific știrile și rețelele sociale. Sunt pe punctul să intru pe aplicația de întâlniri, dar asta e clar o lipsă de politețe, să o verifici în timp ce te afli la o întâlnire. Oricum,

7 Local specializat mai degrabă în vânzarea vinurilor, decât a băuturilor spirtoase sau a berii (n. tr.).

nu sunt chiar interesată, am doar nevoie să-mi găsesc o preocupare să nu mă mai gândesc prea mult la situație.

La faptul că sunt la o întâlnire.

La *tine*... Dumnezeule, doar vreau să nu mă mai gândesc la tine.

Și la *el*, bineînțeles. E Robert suficient de atrăgător, suficient de amuzant, să-mi ia gândul și de la tine, și de la Gabriel? Poate. E amuzant. Și suficient de autocritic încât să-i tempereze aura de absolvent de medicină la Georgetown.

O siluetă se apropie de masă, îmi ridic privirea zâmbind, așteptându-l pe Robert.

Dar nu e Robert.

Nu e chelnerul.

E... *Dumnezeule*!

Clipesc de câteva ori.

— Gabriel? Adică... domnul Wright?

Se uită fix la mine. Robert este atrăgător, are niște ochi în care m-aș putea pierde, dar privirea lui Gabriel este pătrunzătoare. Magnetică. Și e ceva acolo – o urmă de... *ceva*. Nu-mi dau seama exact ce.

— Doar Gabriel. Mă bucur să te văd. Ce coincidență, să te întâlnesc aici.

Mintea îmi e paralizată de șoc. Mă chinui să spun ceva, dar nu reușesc să scot niciun sunet.

Pentru că poate chiar a fost o coincidență faptul că ne-am întâlnit când ieșeam de pe acea alee în ziua aceea – la urma urmei, îl *urmăream*. Și *poate* chiar a fost o coincidență faptul că a venit la cabinetul meu.

Dar asta e prea mult.

Și totuși, ciudat, nu sunt speriată. Nici măcar panicată. Ba chiar... fir-ar. Sunt puțin excitată. Are

barba mai deasă decât de obicei, iar ochii, o nuanță mai intensă de maro. Probabil este accentuată de cămașa închisă la culoare. Dacă Robert m-a făcut să roșesc, Gabriel îmi taie respirația. Și am transpirat la subraț. Îmi încrucișez picioarele, pentru că, Dumnezeule, sper să nu fiu umedă și *acolo*...

Se uită la mine, cu colțurile buzei inferioare ușor lăsate în jos.

– Ești bine? mă întreabă.

Îmi dau seama că nu am scos niciun sunet în tot acest timp.

– Oh, doar... surprinsă, cred.

Se apleacă mai aproape și simt cum sunt învăluită de parfumul lui, masculin și picant, iar eu nu vreau altceva decât să întind mâna, să-l apuc de cămașă și să-l trag mai aproape. Dar nu pot. *Niciodată*. Îmi aduc aminte că am pus-o pe Sarah să-l sune. Am pus-o să-i spună că trebuie să caute ajutor în altă parte. Poate că la asta se gândește în timp ce trage scaunul lui Robert și îl pune lângă mine – atât de aproape, încât genunchii ni se ating în timp ce el se așază confortabil.

– Stau la două străzi distanță. Sunny's e unul dintre barurile mele preferate.

Zâmbește, cu acel zâmbet plăcut și încrezător.

– Ah, serios?

Din nou, nu știu ce să mai spun. Îmi vâjâie capul. *E* aproape de casa lui. Ceea ce, desigur, presupun că știam când i l-am sugerat lui Robert. Nu că m-*aș fi gândit* la asta, dar dacă... Fir-ar, dacă asta nu e o coincidență, dar nu pentru că Gabriel mă urmărea pe mine, ci pentru că *eu* am ales un loc aproape de casa lui? Un *wine bar*, culmea, iar eu știu – pentru că l-am urmărit suficient de mult – că îi place vinul. Poate că *eu* am fost

cea care, *fără intenție*, am creat condițiile pentru acest moment.

Și nu pot să mint, nu sunt supărată din cauza asta.

El dă din cap.

— Da. La mai puțin de cinci minute de mers pe jos. Locuiești prin zonă?

— Nu chiar. E prima dată când vin aici, adaug, ca și când asta ar explica totul. Sunt...

Sunt pe punctul să spun *la o întâlnire*, dar în acel moment apare Robert, având o atitudine ezitantă în timp ce ne privește când pe mine, când pe Gabriel, ca și când ar fi încercat să evalueze situația.

— El e Robert.

Fac un semn spre el.

— Robert, el este...

Ezit, neștiind cum să-l prezint. Practic, Gabriel îmi e pacient. Totuși, nu pot recunoaște asta în public. Ar fi o încălcare a confidențialității.

— Gabriel, închei.

Nu intru în detalii, să explic de unde îl cunosc, iar din expresia lui Robert – aproape disprețuitoare; poate *chiar* are o parte întunecată – e clar că suspectează că Gabriel este tot cineva cunoscut pe o aplicație de întâlniri. Lipsa mea de claritate nu ajută.

— Încântat de cunoștință.

Robert dă scurt din cap.

— Pot să-mi iau locul înapoi, te rog?

Gabriel nu scoate niciun cuvânt, iar eu îmi mut privirea de la Robert la el, dar fața lui e complet inexpresivă. Ceva ce nu am mai observat înainte, deși am avut suficient timp să-l observ pe Gabriel până acum.

– Desigur.

Gabriel se ridică cu o atitudine rigidă, aruncându-mi o ultimă privire.

– Pe curând.

Se uită spre Robert ca și când ar fi vrut să observe o reacție la acel comentariu.

Dar Robert doar îi susține privirea cu un zâmbet crispat.

– Seară plăcută.

Gabriel face un pas în spate, apoi se răsucește brusc pe călcâie.

– Ah, Meredith...

Încerc să ignor fiorul care mă străbate când îmi rostește prenumele. Nu cred a mai făcut-o până acum.

– Am două apeluri ratate de la cabinetul tău. Încă nu am sunat înapoi. E totul în regulă?

– Oh, sunt... nu sunt sigură. Probabil ceva legat de asigurare. Nimic important.

Mă studiază, dând ușor din cap.

– În regulă. Noapte bună.

Robert își recapătă locul. Orice urmă de neliniște pe care credeam că i-o citisem pe față acum câteva minute a dispărut. Sunt sigură că mențiunea lui Gabriel despre cabinet și deducția lui ulterioară că avem o relație doctor-pacient a ajutat din plin la descreștirea ridurilor care îi apăruseră pe frunte din cauza îngrijorării. Zâmbește și începe să vorbească despre prăjiturelele lui preferate de la Cercetașe – Trefoils, habar n-am ce-s ăia –, iar eu încerc să mă concentrez asupra lui. Asupra acelor sprâncene negre și ochilor calzi care, cu câteva minute în urmă, mă atrăseseră și îmi captaseră atenția. Dar acum sunt în totalitate concentrată asupra lui Gabriel, care stă la o masă în

celălalt capăt al localului, cu spatele la mine. De fiecare dată când Robert se uită în altă parte, îl privesc pe furiș. Când Robert îi cere chelnerului un meniu, eu mă holbez la Gabriel. Iar când acesta se uită peste umăr, întâlnindu-mi privirea, știu că nu voi putea face asta toată seara. Nu dacă el se află acolo.

— Îmi pare rău, îi spun lui Robert exact în clipa când este pe punctul de a comanda o gustare. Nu mă simt bine. Te-ar deranja dacă am continua într-o altă seară?

Mă chinui să zâmbesc.

— Chiar m-am simțit extraordinar. Doar... simt că mă apucă o migrenă. Uneori, vinul are acest efect asupra mea. Nu ar fi trebuit să beau ultimul pahar.

El își înclină capul, studiindu-mă cu îngrijorare.

— Desigur, Meredith. Lasă-mă să achit nota și îți chem un taxi.

Schimbăm câteva replici politicoase de final, ne promitem să ne trimitem mesaje sau să vorbim la telefon curând, iar Robert ridică o mână să cheme un taxi când ieșim în răcoarea serii.

— De fapt, o să merg pe jos, spun. Nu locuiesc prea departe, iar aerul proaspăt îmi va face bine.

El se încruntă.

— Pot măcar să te conduc?

— Nu cred că voi fi o companie prea plăcută. Dar îți mulțumesc din nou. Chiar m-am simțit minunat.

— Poate ieșim din nou miercurea viitoare?

— Lasă-mă să îmi verific programul. Lucrez până târziu într-o seară săptămâna viitoare, dar nu sunt sigură dacă e miercuri sau joi.

— În regulă. Ai grijă de tine.

— Voi avea.

Nu pot să respir ușurată până nu cotesc pe o stradă. Îmi încetinesc ritmul, dar la jumătatea străzii, aud pași în spatele meu. Ca și când m-ar fi urmărit cineva. Arunc o privire în spate și văd că e cineva. Dar din cauza luminii difuze nu-i disting forma, lăsând doar o umbră înaltă și sinistră pe trotuar. Care se apropie din ce în ce mai mult. Inima îmi bate cu putere și sunt aproape gata să o iau la fugă, dar apare un taxi. Îi fac semn cu mâna.

Din fericire, oprește lângă bordură. Sar înăuntru și, odată ușa trântită, mă uit pe geamul din spate. Oricine ar fi fost, deja se îndepărtează în sens opus, dispărând după colț. Zăresc doar o bucată dintr-o haină lungă. Nici măcar nu îmi dau seama dacă e bărbat sau femeie. Dar Gabriel purta un palton lung când îl urmăream.

Mă urmărește el acum?

Întrebările îmi vâjâie prin cap ca o tornadă.

De ce ar face asta?

A venit glonț la mine când eram la bar.

Hărțuitorii nu se ascund de obicei în locuri publice.

Eu ar trebui să știu mai bine.

Totuși... el a apărut în seara asta. Din miile de baruri și restaurante, Gabriel Wright a intrat în *acela* unde aveam eu întâlnire.

Deși, îmi reamintesc, *eu* am fost cea care a ales locul de întâlnire cu Robert în această seară. Din miile de baruri și restaurante din New York City, *eu* i-am spus partenerului meu să ne întâlnim într-un *wine bar* situat la două străzi de locuința lui Gabriel, când știam sigur că e mare amator de vinuri.

Prin urmare, poate că întrebarea pe care ar trebui să mi-o pun nu e „Mă urmărește Gabriel?", ci mai degrabă „De ce încă îl urmăresc pe Gabriel?"

CAPITOLUL 20
Acum

– Hei.

Sarah își bagă capul pe ușă în cabinet.

– A sosit un pachet pentru tine.

– Oh, mulțumesc. Am comandat niște carnețele zilele trecute.

Ea așază cutia pe biroul meu și zăbovește.

– Te-ar deranja dacă aș pleca pe la trei astăzi? Trebuie să o duc pe mama la doctor. Îți vei încheia ultima programare până atunci.

Îmi încrunt sprâncenele.

– E în regulă. Dar nu mă gândeam că termin atât de devreme azi. Am crezut că am programări până la cinci.

– Așa e. Dar mi-ai spus să anulez programarea de la ora patru, îți aduci aminte? Domnul Wright...

Mă simt cuprinsă de panică.

– Ai vorbit cu el?

Ea dă din cap.

– A trebuit să-l sun de trei ori, dar în cele din urmă, l-am prins în această dimineață.

– Cum a primit vestea?

– Surprinzător de bine – nu a ripostat. Mi-a spus politicos că înțelege situația.

Ar trebui să fiu ușurată, dar simt și o altfel de emoție. Fac o pauză, încercând să o identific și îmi dau seama că sunt dezamăgită. Și mai rău, sunt atât de afectată, încât îmi ia câteva secunde în plus să apreciez amploarea a ceea ce tocmai s-a întâmplat. S-a terminat. Gabriel a ieșit din viața mea. Definitiv.

Cad pe gânduri pentru nu știu cât timp și când, în sfârșit, îmi revin, o văd pe Sarah care mă fixează cu privirea, ținându-și capul ușor înclinat.

– Pot să te întreb de ce l-ai refuzat pe domnul Wright ca pacient? E *singurul* pacient nou pe care m-ai pus să îl contactez.

– Nu... nu eram potrivită pentru el.

Ea își mușcă buzele și face o jumătate de pas înainte.

– Suntem prietene, nu-i așa, Meredith? Adică știu că ești șefa mea. Dar îmi place să cred că suntem și prietene.

Evident că vrea să-i dau o explicație, așa că ezit înainte de a-i răspunde.

– Hmm, sigur.

– Bine.

Începe să râdă.

– Văd că simpla mea întrebare te-a agitat. Nu o să insist prea mult. Am să-ți spun doar atât: știu că respecți regulile ca la carte. Dar am observat și felul în care te privea domnul Gabriel Wright când a fost aici. Și felul în care îl priveai tu pe el. Deci, dacă ai renunțat la el ca pacient *să te poți cupla cu el*, sunt total de acord. Fă-o, draga mea. Meriți să fii fericită, șefa.

Îmi face cu ochiul, iar eu încerc să-mi ascund roșeața din obraji.

– Următorul tău pacient trebuie să apară din clipă în clipă. Mă duc să-ți aduc cafeaua de la mijlocul dimineții.

Cred că încă stau cu gura căscată când închide ușa.

Felul în care mă privea Gabriel?

Felul în care eu îl priveam pe Gabriel?

Închid ochii și trag aer adânc în piept de câteva ori. Dacă ar ști Sarah *cum respect eu regulile ca la carte.*

Din fericire, nu e timp pentru ca să analizez observația ei. Am pacienți care vor ajunge în curând și trebuie să-mi limpezesc mintea, să nu mă mai gândesc la Gabriel Wright. Cotrobăi prin sertar după deschizătorul de scrisori și îl folosesc pentru a tăia banda adezivă de pe cutia pe care a lăsat-o Sarah. Ce găsesc înăuntru nu e deloc ce mă așteptam. Nu sunt carnețele. În schimb, acolo e... o figurină Hello Kitty. Inițial, presupun că e o greșeală, o simplă eroare de expediere din nou. Dar apoi creierul meu face o grămadă de conexiuni de care nici nu eram conștientă că existau. În termeni de psihiatrie, sufăr un flashback somatic.

Fotografia din ziar de a doua zi după accident.

Balta de sânge de pe trotuarul alb din beton.

Mașina distrusă a lui Connor pe marginea șoselei.

Prelata acoperind un corp micuț.

Atât de mic.

Figurina de pluș Hello Kitty, la mai puțin de treizeci de centimetri de fetița moartă.

Îmi duc mâna la gât. Nu pot să respir. *Chiar nu pot să respir.*

Îmi tremură mâinile, totuși cumva reușesc să scot figurina din pachet.

Micul corp acoperit cu prelata.

Atât de mic.

Dintr-odată, arunc jucăria înapoi în cutie și trag capacul, căutând o etichetă. Numele meu este acolo. Și adresa. Dar numărul apartamentului este greșit.

La fel ca data trecută.

Sarah bate și deschide ușa.

— Programarea ta este...

Își încruntă sprâncenele.

— Te simți bine? Ești palidă.

— Nu e pachetul meu.

— Ce vrei să spui?

— Am comandat carnețele. Nu am comandat asta.

Ea se îndreaptă spre biroul meu și aruncă o privire în cutie.

— Oh, ador jucăriile Hello Kitty. Au din nou atât de mult succes în ultimul timp.

— Da?

Ea dă din cap.

— Nepoata mea are o colecție impresionantă. Mi se pare foarte tare că au rămas pe piață atâta timp. Și eu aveam când eram copil. Tu nu?

Clatin din cap.

— Vrei să le trimit un e-mail celor de la Amazon și să o dau retur?

Clipesc de câteva ori.

— Crezi că a fost o greșeală?

— Bineînțeles. Ce altceva ar putea fi?

O aluzie? O amenințare? Un avertisment? Gândurile îmi zboară instantaneu la grupul care a lipit acele afișe. *Mame împotriva medicilor abuzivi.* Oamenii aceia vor să nu uit niciodată. Odată, am avut o pacientă

al cărei soț abuziv a bătut-o până a ajuns la un pas de moarte. O abuza fizic de mulți ani, dar de data aceea a reușit, în sfârșit, să-l trimită după gratii. Cumva, el i-a trimis cadouri din închisoare – același model de oală cu care îi fracturase craniul, sticla de vin pe care o spărsese și o folosise pentru a o tăia pe față. Se numește tehnica de ancorare – trimiterea unui obiect menit să paralizeze pe cineva de frică.

– Meredith?

Sarah îmi pune o mână pe umăr.

– Ești bine?

Îmi înghit nodul de frică din gât și dau din cap afirmativ.

– Da. Sunt doar obosită. Atât.

Nu pare să mă creadă, dar cel puțin ia cutia din biroul meu, să nu mai fiu nevoită să o văd.

– Te las câteva minute înainte să-l invit pe domnul Halloran înăuntru.

– Mulțumesc.

Deși câteva minute nu mă pot ajuta. Răul e făcut. Sunt din nou pe marginea prăpastiei. O figurină Hello Kitty. Nu cu mult timp în urmă, o carte despre un hărțuitor. Coincidență? Câte astfel de coincidențe sunt prea multe? Trei? Șase? Sau nu îți dai seama de numărul magic până când nu se întâmplă ceva cu adevărat rău...

Încă încerc să procesez toate informațiile atunci când Sarah invită primul pacient în cabinet. Deși nu mă simt încă pregătită, sunt recunoscătoare pentru întrerupere. Munca a devenit fortăreața mea, acționând ca o barieră împotriva gândurilor negative și a grijilor. Prima sesiune e ca și când aș conduce pe un teren accidentat. A doua sesiune, doar câteva denivelări. Până la ultimul pacient, mi-am intrat complet în rol.

Henry Milton. Vine la mine de ani buni. Depresie. Și e un mincinos patologic. Acesta este un termen folosit pentru a descrie o persoană care are tendința să relateze povești fanteziste, dar un adevărat mincinos patologic este foarte diferit de cineva care îți descrie peștele ca fiind de două ori mai mare decât e în realitate sau care inventează povești despre cuceriri romantice pe care nu le-a făcut niciodată. Mincinosul obișnuit minte cu un motiv – să scape de necazuri, să evite situații jenante, să pară mai important decât este. Pe când un mincinos patologic inventează povești care nu îi aduc niciun beneficiu clar. Este o pornire compulsivă. Și adesea e dificil să spui dacă e ceva adevărat din ce spun. Ei își perfecționează această artă. Dar în cazul lui Henry, de obicei, pot recunoaște dacă este vorba despre o minciună în funcție de nivelul de detaliere și de extravaganța poveștii.

— Prietenul meu a fost lovit de o mașină, își începe el povestea astăzi. Un Prius. Sunt atât de silențioase... Traversa East Sixty-Fourth pe roșu. A ajuns la jumătate și...

Bate din palme teatral.

— Paf.

— Oh, îngrozitor. Și este bine?

Dă din cap.

— Și-a rupt coloana. Ei bine, nu sunt siguri dacă e chiar ruptă. Dar sigur are o întindere. Dar avea dureri mari. I-au făcut o intervenție chirurgicală experimentală. Este originar din Ohio, așa că părinții lui au pornit la drum cu mașina să fie lângă el. Însă a murit pe masa de operație.

— A murit în timpul operației?

Dă din cap, dar evită contactul vizual. Un alt indiciu că Henry minte. Mă întreb automat dacă dr. Alexander mă poate citi atât de ușor.

– Părinții lui dau în judecată spitalul. Cred că a fost din cauza anesteziei. Tatăl lui e un avocat de renume. Are reclame la televizor. Pe canale adevărate, ca Fox, nu doar la posturile locale. Și fii atentă – tipul care conducea Priusul e un actor destul de faimos. Ei bine, nu prea faimos. Dar suficient de faimos încât probabil că va băga mâna adânc în buzunar pentru a ajunge la o înțelegere.

Acum sunt sigură că povestea este inventată. Deoarece continuă să o țeasă, ca un păianjen – în toate direcțiile, în cerc. Dacă nu îl întrerup, peste zece minute povestea va fi de nerecunoscut față de cum a început.

– Henry...

Folosesc un ton sever, dar moderat.

– Prietenul tău chiar a avut un accident?

Se încruntă și schimbă subiectul, în loc să-mi răspundă la întrebare.

– Cred că tipului care ți-a ținut locul cât ai lipsit nu i-a plăcut de mine.

– De ce spui asta?

Ridică din umeri. Apoi începe să bolborosească o nouă poveste. De data aceasta, despre o femeie cu care a început să stea de vorbă, dar nu sunt sigură dacă e reală. Ar trebui să fiu mai atentă, dar mintea mi-a fost în altă parte toată ziua. De când Sarah m-a anunțat că un anumit pacient nu îmi mai este pacient. Desigur, nici livrarea *greșită* nu mi-a fost de ajutor. În ultima vreme, mi se pare că trăiesc târându-mă printr-o mocirlă. Cu fiecare pas înainte, mă afund tot mai mult, dar trebuie să continui să înaintez.

Se aude sunetul cronometrului în timp ce Henry se află în mijlocul unei alte povești. Aștept până termină și apoi încheiem ședința. Sarah intră imediat ce el pleacă.

– O să plec în curând. Mai stai?

Dau din cap afirmativ.

— Trebuie să-mi mai pun în ordine niște notițe din timpul sesiunilor.

— O să-mi fac un ceai verde pentru drum. Vrei și tu unul?

— Da, te rog. Mulțumesc.

După ce pleacă, mă uit pe lista cu programări. Gabriel Wright e singurul nume nebifat. În adâncul sufletului, știu că singura cale corectă este să rup toate legăturile. Nici nu ar fi trebuit să existe ceva de rupt. Totuși, simt o mare pierdere. Și nu mă pot abține să nu mă gândesc la o mie de variante de *ce ar fi dacă...*

Ce-ar fi dacă el nu ar fi cine este, și m-aș fi întâlnit pe aplicația de întâlniri în locul lui Robert? E o nebunie chiar și să mă gândesc la așa ceva, totuși nu pot nega că o parte din mine era atrasă de el. Aș fi la o întâlnire cu el chiar acum? M-aș fi dus cu el să beau ceva acum câteva seri, în loc de Robert? Aș fi mers acasă cu Gabriel? Aș fi făcut sex cu el? Există o anumită atracție. Din păcate, apariția lui de două minute în timpul întâlnirii mele a fost un memento dur că *nu există* așa ceva cu Robert. Nicio scânteie. Niciun fior. Nicio atracție. Ceea ce e nasol pentru că Robert e un tip grozav – tipul la care *ar fi trebuit* să visez aseară, în loc de pacientul meu. Sau *fostul* meu pacient acum.

Mai pierd o oră stând la birou. Îmi este imposibil să mă concentrez să scriu notițele din timpul sesiunilor așa cum mi-am propus. Mă hotărăsc să plec și să îmi iau de lucru acasă. Mai întâi, am ședința de terapie cu dr. Alexander, dar poate după aceea voi face o baie cu săruri parfumate cu lavandă, pentru a încerca să-mi limpezesc mintea. Poate ar ajuta și un pahar cu vin cât stau în baie.

Nici nu m-am atins de ceaiul verde pe care mi l-a făcut Sarah înainte să plece. E rece, așa că îl încălzesc la microunde și îl torn în termos, să îl iau pe drum. În timp ce mă îndrept spre ușă sunt încă pierdută în gândurile care m-au bântuit toată ziua. Plus că încerc să mă descurc cu o grămadă de dosare, laptopul și cana Yeti, așa că trebuie să le mut pe toate într-o singură mână să-mi caut în geantă cheile de la birou. Îmi țin capul aplecat în timp ce deschid ușa și ies... și mă lovesc de cineva.

Dosarele încep să-mi alunece din brațe unul câte unul și mă aplec încercând să le prind. Ceea ce face să mi se verse ceaiul. Capacul pe care probabil că nu l-am închis bine sare și tot conținutul termosului se revarsă peste persoana de care m-am lovit. Totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă.

— Fir-ar. Îmi pare atât de rău...

Înghețț când văd chipul frumos care se uită în jos spre mine.

Gabriel.

Întinde mâna să mă sprijine în timp ce mă clatin.

— Ești bine?

Mă holbez la el.

— Eu, ah, nu te-am văzut. Ce faci aici?

— Am venit să stau de vorbă cu tine.

Își dezlipește cămașa udă leoarcă de pe piele.

— Ai ceva foarte fierbinte acolo.

Îmi scutur capul și îmi revin. Tocmai l-am opărit cu ceai fierbinte pe acest bărbat.

— Îmi pare foarte rău. Îți aduc ceva să te ștergi.

Gabriel mă urmează în cabinet, unde mă îndrept direct spre ultimul sertar al biroului lui Sarah. E plin cu pachețele de ketchup, sos de soia, tacâmuri și teancuri

de şervețele de la diferite restaurante cu mâncare la pachet. Luând un teanc de şervețele, încep să-i tamponez nervoasă cămaşa lui Gabriel. Dar când simt muşchii fermi ai abdomenului, îmi dau seama că am un comportament nepotrivit şi îmi cer din nou scuze, dându-i lui şervețelele.

Se curăță cât de bine poate.

— Chiar îmi pare rău. Îți plătesc să o duci la curățătorie.

— Nu e nevoie.

— Insist.

Îi iau şervețelele ude din mână şi le arunc la gunoi. Când mă întorc, în cameră e liniște şi nu mai am pe ce altceva să-mi concentrez atenția. Gabriel aşteaptă până ni se întâlnesc privirile să mi se adreseze.

— De ce renunți la mine ca pacient? mă întreabă.

Inima îmi bate nebunește şi brusc mi se pare îngrozitor de cald.

— Eu, um, trebuie să-mi cer scuze pentru asta. Suntem prea ocupați să mai primim pacienți noi. Ar fi trebuit să ştiu asta înainte să începem să lucrăm împreună.

Gabriel îşi mijeşte ochii.

— Prea ocupați?

Dau din cap şi îmi mut privirea.

— Cred că o să-ți placă mult de dr. Pendleton. E un ascultător minunat.

Privirea lui grea îmi arde pielea.

— Şi dacă te plătesc dublu?

— Oh, nu. Nu e vorba de bani. Chiar nu e.

Gabriel păstrează tăcerea pentru o perioadă lungă. Încep să mă întreb dacă poate oare să-mi audă inima

bubuind în cutia toracică. Când, în sfârșit, vorbește, vocea lui e joasă – intimă, aproape.

– Meredith?

Îmi ridic privirea și o întâlnesc pe a lui. Urăsc faptul că îmi place cum îmi sună numele rostogolindu-se pe limba lui, pe acel ton blând.

– Ești prima femeie cu care am o conexiune de când mi-a murit soția.

El face o pauză, apoi adaugă repede:

– Prima persoană, vreau să spun.

Înghit cu greutate.

– În noaptea de după sesiunea noastră, am dormit șase ore neîntrerupte. Ăsta e un record de la...

Face o pauză și lasă cuvintele nerostite să planeze grele în aer.

– Măcar poți să mă mai primești pentru câteva săptămâni? Să mă lași să-mi mai revin puțin înainte să merg la altcineva? Simt că fac progrese reale, iar o schimbare în acest moment nu ar face decât să mă dea înapoi.

Deschid gura să îl refuz, dar nu-mi ies cuvintele. Cum aș putea să refuz un pacient care se află într-un moment de răscruce?

Cum aș putea să refuz să-l ajut pe bărbatul la a cărui distrugere am contribuit?

Răspunsul este că nu pot. Trag adânc aer în piept și mimez un zâmbet.

– Sigur. Bineînțeles. Sună la birou mâine și Sarah îți va face o programare.

Și uite așa, sunt prinsă din nou în vârtej.

CAPITOLUL 21
Acum

Un fior de entuziasm mă străbate în timp ce urc în trenul spre dr. Alexander.

Toată ziua simțisem pierderea lui Gabriel. Conștientizarea că nu o să-l mai văd niciodată. Cel puțin, nu dacă nu reveneam la vechile mele obiceiuri. Ceea ce eram hotărâtă să nu fac. Aș fi mers la muncă și aș fi ajutat oamenii. M-aș fi dus la sală și aș fi făcut mișcare. Aș fi scris în jurnal, aș fi mers la ședințele de terapie și aș fi fost normală. Absolut normală.

Dar poate știam, în adâncul sufletului, că nu ar fi fost atât de ușor.

Faptul că Gabriel venise implorându-mă să mai facem câteva sesiuni e ca un balsam pentru sufletul meu. Pare că totul a reintrat în normalitate. Ca atunci când ai încheiat o relație, apoi v-ați împăcat și, pentru scurt timp, optimismul te face să te simți ușor și fericit, ca și când orice ar fi posibil. Îmi zăresc reflexia într-un geam în timp ce trenul ajunge într-o stație, văd un zâmbet luminându-mi fața. Cel puțin, până observ o altă figură reflectată în geam – *una care mă urmărește*. Mă întorc brusc, dar e prea târziu – oamenii deja se înghesuie să iasă din tren prin ușile deschise. Imaginația mea a fost bogată în ultima vreme. Prea bogată. Am nevoie de ceva să-mi distragă atenția, așa că îmi scot telefonul și citesc ultimul mesaj al lui Robert.

Robert: Rămâne pentru miercuri? Ce crezi?

Îl bag înapoi în geantă fără să-i răspund. Nu știu. E greu să te concentrezi pe orice știind că nu duce nicăieri. Știind că gândurile îmi zboară în altă parte – și anume la Gabriel. Îmi scot rujul și îl reaplic pe buze ca să-mi fac de lucru. Îmi verific e-mailul de la birou și îi observ pe ceilalți călători în timp ce trenul se oprește. Cobor, cu ochii ațintiți pe spatele unui bărbat care cu siguranță se îndreaptă spre sală, cu o geantă de sport pe umăr și cu un shake proteic în mână. E înalt și lat în spate, cu mușchi bine definiți, dar nu pare îmbrăcat suficient de bine ca să-i țină de cald. De ce nu puteam să fiu atrasă de cineva ca el? Cineva care nu e implicat în ceea ce ai făcut *tu*, cineva care nu îmi e pacient.

Oftez. Pur și simplu, cineva normal ar fi drăguț.

Pe de altă parte, nici eu nu mă simt prea normală în ultimul timp. Poate anormalul atrage anormalul, iar asta mă face să mă simt atrasă de Gabriel. Sau poate este vorba despre trauma pe care o împărtășim. Trauma uneori îi leagă pe oameni, îi face să se agațe unul de celălalt.

Zece minute mai târziu, ajung la biroul doctorului Alexander și mă așez cu o cană de ceai în față, pregătită de noua lui asistentă. E un ceai din plante, fără cofeină, ceea ce e bine – am oricum pulsul foarte accelerat și fără alte stimulente, fiind încă bulversată de apariția lui Gabriel. Nu pot să nu mă gândesc la felul în care m-a implorat să continuăm ședințele. Cum a spus că sunt singura femeie cu care s-a conectat de când a murit soția lui. Trag aer adânc în piept să mă calmez, amintindu-mi că important este să îl *ajut*. Nu poate fi vorba despre mine.

— Dr. Alexander va veni imediat.

Asistenta lui își bagă capul pe ușă.

— Scuze pentru întârziere. A fost reținut alături.

Dau aprobator din cap și îmi scot telefonul, uitându-mă din nou la mesajul lui Robert. Dar nu s-a schimbat nimic, tot nu știu cum să-i răspund. Dau click pe poza lui de profil și mă holbez la ea, așteptând să-mi vină vreo idee. Nu se întâmplă asta, închid aplicația și fac ceva ce nu am mai făcut de mult timp. Intru pe site-ul Universității Columbia și navighez către pagina facultății. Ajung la Departamentul de Engleză și dau click pe profilul profesorului Gabriel Wright. În clipa în care îi văd fața, inima începe să-mi bată cu putere. Și îmi dau seama că mi-am găsit răspunsul. Deși nu pe acela pe care mi-l doream.

— Meredith! Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

Îmi strecor telefonul înapoi în geantă, cu mâinile tremurând. Mă simt ca și când aș fi fost prinsă făcând ceva rău.

— Trimiteai un mesaj? Nu te grăbi.

El face semn din mână, în timp ce se îndreaptă spre birou și deschide sertarele căutând probabil carnețelul potrivit, îmi imaginez.

— Da, dar nu e nicio problemă. Uneori e bine să-i faci să aștepte.

Încerc să zâmbesc.

Dr. Alexander își ridică sprâncenele.

— A, înseamnă că este vorba despre un bărbat.

— Da.

De data aceasta, zâmbesc sincer.

— Foarte bine.

El dă din cap încurajator, lăsându-mă să continui, dar fără să insiste.

— Am ieșit la o întâlnire, spun. Vineri.

– Și acum zâmbești uitându-te la telefon. Asta e ceva. Și cum te simți?

Se referă, evident, la bărbatul căruia credea că îi scriu un mesaj – care ar fi trebuit să fie Robert, nu Gabriel, la care aproape m-a prins holbându-mă.

– Sunt...

Caut să fiu sinceră. Chiar vreau să fiu sinceră cu el când pot. Chiar dacă nu va ști *despre care bărbat* vorbesc.

– Mă simt bine. Fericită.

Dr. Alexander dă din cap și notează ceva.

– Mă bucur să aud asta. Te mai vezi cu el?

Da. Cât mai curând posibil. Imediat ce îi face Sarah o programare.

– Așa sper, spun.

– Crezi că ești pregătită pentru ceva fizic? Nu e nicio problemă dacă nu ești. Multe persoane ies la întâlniri o perioadă lungă înainte să se simtă pregătite.

De data asta, schimb în minte bărbatul la care se referă. Mă gândesc la ideea de a-l săruta pe Robert. De a-l atinge. Îl plac suficient, dar nu, nu l-aș duce acasă. Întrebarea mai importantă este: de ce nu? De ce să nu-mi permit să mă simt bine, chiar și pentru o noapte?

Răspunsul îmi vine destul de ușor, dar nu e din cauza *ta*. Nu, este din cauză că există altcineva de care sunt atrasă, iar eu mereu am fost genul de femeie loială unui singur bărbat.

Gabriel.

Mă gândesc la gura lui, la ochii lui. La părul lui des. Îmi aduc aminte de un vis pe care l-am avut chiar noaptea trecută, cum trupurile noastre erau lipite unul de altul, mă ținea strâns de mâini, buzele lui atingându-mi gâtul...

— Am avut un vis.

— Și?

Îmi întredeschid buzele și, pentru o clipă, am impresia că vrea detalii. Dar, desigur, mă întreabă doar cum m-am simțit. Cum mi s-a părut apropierea fizică în vis. Și eu mi-aș întreba pacienții același lucru, pentru că visele deseori reflectă o parte din realitatea noastră.

— A fost plăcut, spun. Așa că poate. Poate cu persoana potrivită.

Dr. Alexander dă din cap, mulțumit.

— Și cum e la muncă? Te-ai întors de câteva săptămâni, nu?

— Merge bine.

Îmi mușc buzele și îmi caut cuvintele. Dr. Alexander își înclină capul, se uită la mine peste ochelari, și știu ce așteaptă.

— I-am recomandat lui Gabriel să meargă la altcineva, spun.

Ceea ce e adevărat. *Chiar* am rugat-o pe Sarah să-l trimită la alt terapeut.

— Foarte bine. Sunt sigur că a fost dificil. Cum a reacționat?

— A reacționat bine.

Tehnic, nu e o minciună. Dar simt cum crește o presiune în interiorul meu – sentimentul că fac ceva riscant care m-ar putea pune din nou în încurcătură. Ca și pacientul mincinos patologic, nu sunt complet sinceră cu terapeutul meu. Dar eu nu sunt o mincinoasă patologică – rostesc doar niște minciuni normale. Unele nevinovate. Și de data aceasta, sunt pentru binele lui Gabriel, nu al meu.

El a spus că îl *ajut*.

– Se pare că faci progrese reale, Meredith, spune dr. Alexander.

Mă așez confortabil pe canapea, afișând un zâmbet senin.

– Sunt total de acord.

CAPITOLUL 22
Acum

— Îţi mulţumesc din nou că ai fost de acord să mă mai primeşti pentru un timp.

Lui Gabriel i-a dispărut barba. E prima dată când îi văd linia sculptată a maxilarului, buzele pline. Îmi plăcea barba lui rebelă. Dar asta – asta e total altceva. Observă că îl fixez cu privirea, trebuie să spun ceva.

— Îmi pare rău.

Zâmbesc şi îmi ating bărbia.

— Arăţi atât de diferit fără barbă.

Afişează un zâmbet strâmb.

— Diferit în sensul bun sau diferit în sensul rău?

Ţinând cont de faptul că îşi ascundea o structură osoasă după care ar plânge orice sculptor şi nişte buze pentru care femeile ar plăti o mică avere, clar prefer să văd mai mult din el. Totuşi, aleg un răspuns obiectiv.

— Îţi stă bine în ambele feluri.

— Un răspuns foarte precaut. Exact ce i-aş spune unei femei care mă întreabă în ce rochie îi stă mai bine.

— Ei bine, cred că aşa, proaspăt ras, îţi pot vedea mai bine faţa. Îţi este mai vizibilă expresia feţei, ceea ce mă ajută să înţeleg mai bine ce simţi. Deci, din motive profesionale, prefer fără barbă.

— Aoleu.

Râde cu subînţeles.

— Atunci, mai bine o las să crească la loc, dacă vei putea să-mi citești sentimentele pe față.

Zâmbesc. E într-o dispoziție jucăușă astăzi. Până la limita flirtului, chiar. Sunt curioasă de ce.

Îmi așez mâinile peste carnețelul închis pe care îl țin în poală.

— Deci, cum au mers lucrurile de la ultima noastră sesiune? S-a ivit ceva nou?

Gabriel își privește vârful pantofilor.

— E puțin jenant să vorbesc despre asta, dar da, ceva *s-a ivit*.

Mă privește cu un zâmbet timid, observă confuzia de pe fața mea și începe să râdă.

— Într-un fel, mi-a revenit libidoul.

Înghit cu greutate un nod neașteptat de gelozie.

— Înțeleg. Deci, ai cunoscut pe cineva?

— Nu, doar am vrut să spun – ei bine, a trecut mult timp de când am simțit vreo dorință.

Gabriel își ridică mâna și își mișcă degetele.

— Chiar și pentru autosatisfacere.

Oh. *Oh*!

Gelozia care îmi ardea pieptul cu câteva secunde înainte este acum înlocuită de altceva. Ceva *foarte, foarte* diferit.

Acest bărbat.

Acea mână.

Sunt recunoscătoare că nu mă înroșesc prea ușor.

Îmi dreg vocea.

— Ei bine, abstinența sexuală ca formă de a te pedepsi singur e destul de frecventă. Ai menționat înainte că te simțeai vinovat când ieșeai la o întâlnire, că

era greșit să fii cu o altă femeie pentru că încă te simțeai căsătorit.

— Ceea ce e naspa.

Gabriel își clatină capul.

— Scuze. Scuze pentru limbaj. Dar mi se pare incredibil că puteam să simt asta când viața noastră sexuală fusese aproape inexistentă pentru o lungă perioadă de timp.

Mă foiesc pe scaun și îmi deschid carnețelul.

— Hai să vorbim despre asta. Ai spus că soția ta a avut o aventură. Cu cât timp înainte să moară s-a întâmplat?

Gabriel râde batjocoritor.

— Despre care dintre ele vorbim?

Simt cum mi se strânge inima.

— A, nu mi-am dat seama că au fost mai multe.

El își mută privirea în altă parte.

— De ce înșală oamenii?

— E o întrebare foarte complexă, cu multe răspunsuri.

— Spune-mi câteva. Răspunsuri, adică.

Discutăm îndelung despre posibilele motive pentru care oamenii își înșală partenerii – probleme de angajament, răzbunare, deconectare emoțională, nevoi neîmplinite, stimă de sine scăzută, simplul fapt că nu se mai iubesc. Când intervine o pauză în conversație, îmi încrucișez mâinile.

— Se potrivește vreunul dintre motivele discutate cu răspunsul pe care îl cauți?

— De fapt, chiar mai multe.

Oftează și zâmbește trist.

– Dar putem reveni la chestiunea asta cu abstinența sexuală pe care ai menționat-o? Nu ar trebui să o fac intenționat să se întâmple?

Clatin din cap.

– Nu, inconștient, ne facem multe lucruri nouă înșine ca formă de pedeapsă – sabotaj din interior, amânare, detașarea de ceilalți. Există multe tipuri diferite de abstinență care pot fi acte de autopedepsire. Cu cât ne disciplinăm mai aspru, cu atât mai ușor ne putem reduce sentimentele de vinovăție.

– Au trecut aproape doi ani. Aș spune că pedeapsa mea a fost destul de severă.

Zâmbesc și notez ceva în carnețel.

– Dacă, știi tu, îmi rezolv singur problema, continuă el, înseamnă că pedeapsa mea s-a terminat? Că nu o să mă simt oribil data viitoare când o femeie o să-mi sugereze că ar trebui să rămân peste noapte?

– Nu știu dacă faptul că partea rațională care a decis să-ți permită plăcerea autosatisfacerii e același lucru cu conștiința care să-ți permită să fii cu alte femei

– Dar a trecut destul timp? Cât timp se presupune că trebuie să aștepți?

– Nu există o perioadă fixă pentru astfel de lucruri. Fiecare e diferit. Doar tu deții răspunsul la întrebarea când ești pregătit.

Gabriel pare să se gândească la asta pentru o clipă. Apoi își ridică ochii spre mine.

– Dar tu? După cât timp de la divorț ți-ai revenit?

Zâmbesc.

– Am să te anunț când se va întâmpla.

Gabriel începe să râdă cu poftă.

— Ei bine, cel puțin e plăcut să știu că nu sunt singurul depravat.

Zâmbesc.

— Privat de plăcere, nu depravat.

Privirea îmi coboară spre gura lui. Când își trece vârful limbii de-a lungul buzei inferioare, îl simt peste tot. *Peste tot.*

Se naște un fel de electricitate în aer în timp ce îmi ridic ochii și îi întâlnesc pe ai lui. Cel puțin, pentru mine. Inima îmi bate nebunește. Respirația îmi devine sacadată și rapidă. *Dumnezeule.* Oare e doar impresia mea? Dar parcă nu pot să îmi dezlipesc privirea de a lui. Și apoi...

Sună cronometrul.

Nu sunt sigură dacă mă simt mai ușurată sau mai dezamăgită, dar momentul pe care nu sunt sigură dacă l-am trăit doar eu este distrus.

Îmi dreg vocea.

— Ei bine, se pare că s-a terminat timpul.

Nu reușesc să citesc nimic în ochii lui Gabriel

— Presupun că vom relua săptămâna viitoare din același punct?

În mod normal, nu împing un pacient afară pe ușă, dar astăzi mă grăbesc puțin. Am nevoie de un minut pentru mine. Poate o oră. Poate o zi. Și, cu siguranță, de un pahar mare cu apă rece. Posibil un duș.

Gabriel păstrează tăcerea, în timp ce se îndreaptă spre ieșire. Se oprește și se întoarce cu mâna pe clanță.

— Ai vreo întâlnire în curând la Sunny's?

— Nu.

Îmi zâmbește larg.

— Ne vedem săptămâna viitoare, doamnă doctor.

Este trecut de miezul nopții și tot nu încetez să mă gândesc obsesiv la ședința cu Gabriel de astăzi. Atracția. Scânteia. A trecut mult timp de când nu am mai trăit asemenea senzații. Nu de când eram cu *tine*. Chiar și acum, după atâtea ore, dorința din mine este copleșitoare, se pare că nu pot să mă relaxez suficient încât să pot adormi.

Mă holbez la tavan în întuneric. De fiecare dată când închid ochii, îmi imaginez cum arăta Gabriel astăzi. Ochii pătrunzători, acel zâmbet fantomatic și sexy jucându-i pe buze, felul în care își trecea limba peste buze...

Îmi apar broboane de transpirație pe frunte gândindu-mă cum ar fi reacționat dacă aș fi luat inițiativa.

Mi-ar fi răspuns la sărut?

Îmi imaginez buzele lui Gabriel strivindu-le pe ale mele.

Unghiile mele înfigându-i-se în piele.

Pe el în mine.

Tare.

Adânc.

Oh, Doamne.

Partea mea rațională se zbate să-și facă apariția dezagreabilă și să mă certe pentru simplul fapt că mă gândesc la un pacient în felul ăsta. Și nu la orice pacient, evident. Dar partea mea irațională e mai puternică în seara asta. Vrea să fie nesăbuită. Așa că fac ceva ce nu am mai făcut de *foarte* mult timp. Caut în sertarul noptierei și-mi scot vibratorul.

Se trezește la viață cu un sunet care îmi face imediat întregul corp să ia foc și îl plimb agonizant de încet pe piele – în jos pe bărbie, peste claviculă,

pulsându-mi peste sfârcuri până când încep să tremur. Apoi, tot mai jos și mai jos până când mi-l strecor în chiloți și îmi desfac larg picioarele, simțind deja cum se apropie un orgasm. Ca un tunet înaintea furtunii.

Poate că Gabriel avea dreptate, până la urmă. Suntem depravați, nu privați de plăcere.

CAPITOLUL 23
Acum

Fac ordine prin apartament duminică dimineaţă când îmi sună telefonul. Mă opresc din aranjatul pernelor şi mă uit în partea cealaltă a camerei cum se aprinde ecranul.

Nu mă sună prea multă lume în ultimul timp.

De fapt, nu e chiar aşa. Lumea mă sună. Doar că nu răspund. Irina m-a căutat chiar în urmă cu câteva zile. Mi-a lăsat un mesaj în care mă invita la prânz. Dar nu pot să dau ochii cu ea. E greu să dau ochii cu oricine din perioada aceea a vieţii mele – *deceniul Connor şi Meredith*. Mi-e ruşine. O mare parte din viaţa mea pare o minciună acum.

Dar ar putea fi important, ar putea fi serviciul de urgenţă care sună în legătură cu un pacient aflat în criză. Pun la loc perna şi mă grăbesc să traversez camera, atingând covorul moale cu tălpile. Iau în considerare că ar trebui să vând apartamentul. Să iau unul nou sau poate unul mai mic. Unul care nu-mi aminteşte atât de mult de... tine.

Numele fratelui meu apare pe ecran şi glisez să-i răspund.

— Jake, spun. Ce faci?

Nu am mai vorbit de... nu ştiu sigur de când. De la Crăciun? Cel mai mult comunicăm prin mesaje scrise sau schimburi de meme pe reţelele sociale.

— Hei, Mer, cum e vremea astăzi în oraș?

Încep să râd, deoarece lucrează aici și locuiește la o distanță de o călătorie cu trenul în Connecticut. Și la el vremea e probabil la fel, cu diferență de un grad, totuși se comportă mereu ca și când ar fi în cealaltă parte a țării.

— Bună. Astăzi e puțin mai cald, în sfârșit. Ce fac fetele?

— Super. Amândouă merg la fotbal în primăvara asta.

— E un exercițiu bun.

— Cred că mai mult aleargă ca oile pe teren după minge, dar trebuie să începi de undeva..

— Îhm.

Mă așez pe canapea și întind mâna după o altă pernă să o aranjez. Nu e că nu-mi place să vorbesc cu Jake. Doar că deja îmi dau seama că a sunat dintr-un anumit motiv și face pe amabilul doar ca să ajungem la adevărata problemă. Îl trădează tonul, acea lejeritate forțată.

— Deci, ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Ei bine...

Jake își drege vocea.

— M-am ocupat de cererea pentru asigurarea de viață a lui Connor.

— Ah.

Sângele mi se scurge brusc din obraji. *Simt* asta, îngheț la auzul cuvintelor lui. Nu am vrut să mă ocup de asta, nici măcar să mă gândesc să primesc ceva după ceea ce a făcut el. Astfel că l-am delegat pe Jake să se ocupe. Am semnat un formular prin care l-am împuternicit și am uitat de asta.

— A fost o adevărată luptă. Compania de asigurări de viaţă nu vrea să plătească. La fel şi fondul de pensii al echipei. Spun că a murit în timpul comiterii unei infracţiuni, ceea ce exclude plata beneficiilor.

În timpul comiterii unei infracţiuni.

Ce infracţiune? Furt de reţete medicale? Sinucidere? Uciderea lor? Condusul sub influenţa alcoolului? Sunt atâtea variante. Ai dat-o în bară rău de tot. *Eu* am dat-o în bară rău de tot.

— Bineînţeles, nu s-a dovedit niciodată că a comis Connor vreo infracţiune. Nu au existat acuzaţii sau vreun proces. Nu am avut ocazia să ne apărăm.

Mă gândesc la detectiv, la mărturisirea mea în faţa lui. *A fost vina mea.* Dar el m-a expediat ca şi când mi-ar fi spus *du-te acasă şi trăieşte-ţi viaţa.* De parcă aş putea.

— Dar vestea bună este că am negociat să plătească şaptezeci şi cinci la sută. Sunt mulţi bani, Meredith. Asta ar putea să-ţi schimbe viaţa.

— Să-mi schimbe viaţa?

Cuvintele îmi ies pe gură la fel de amare pe cât le simt.

— Nu schimbă nimic, Jake.

Eu sunt tot singură. Soţul meu e tot mort. Gabriel Wright şi-a pierdut familia pentru totdeauna. Îmi scotocesc mintea să găsesc o soluţie. Ultimul lucru de care am nevoie e o grămadă de bani – nu am făcut nimic să-i merit. Dacă cineva a comis o infracţiune, eu am fost aceea. Nu-i merit. Şi sigur că nu-i vreau.

— Nu-mi pasă de bani.

— Ei bine, vor ajunge mâine.

Se lasă un moment de tăcere, probabil Jake aşteaptă să cedez. Să spun *bine, OK.* Dar ideea ca vreo

sumă de bani să fie depusă în contul meu, aproape ca o recompensă pentru incapacitatea mea de a acționa, de a te opri de la ceea ce ai făcut, de a opri moartea a trei persoane – e prea mult chiar și s-o iau în considerare.

— Nu. Nu-i vreau.

— Meredith, ce vrei să fac? Nu pot, pur și simplu, să opresc plata. Am negociat luni întregi să-i obțin, asigurându-mă că primești ce ți se cuvine...

— Nu mă asculți.

Iau perna cea mai apropiată și o strâng la piept. Îmi revărs furia și frustrarea asupra ei.

— Nu-i *vreau*. Știi ce? Trimite-i familiei pe care Connor a distrus-o.

— Ce?

— Trimite-le lor banii. Au pierdut o mamă, o fiică. Dacă cineva merită asta, sunt ei. Ar fi trebuit să intenteze proces și să îi obțină, oricum. Mi-aș dori să fi făcut-o.

— Sunt banii pentru care *a muncit* soțul tău. Sunt economiile lui pentru pensionare, planul de asigurare la care a contribuit. Sunt aproape trei milioane și jumătate de dolari...

Ritmul vocii lui Jake se accelerează, ca și când aș fi un client pe care l-ar fi putut convinge.

— Nu. Vorbesc serios. Trimite banii familiei. Și să nu apară numele meu. Folosește numele lui Connor – doar pe al lui – spune că sunt din fondul lui. Bine?

— Meredith, înțeleg cum te simți acum, dar dacă...

— Te rog, doar fă-o, Jake. Nu o să mă răzgândesc. Niciodată. Și trebuie să închid. Mulțumesc că te-ai ocupat de tot pentru mine.

Întrerup convorbirea, practic închizându-i telefonul în nas fratelui meu. Îmi sprijin capul în mâini și nu știu cât timp stau așa – poate douăzeci de minute, poate

o oră. Îmi vibrează telefonul, probabil Jake îmi trimite un SMS, având în vedere că mă cunoaşte suficient de bine să ştie că nu i-aş mai răspunde la telefon. La un moment dat, va trebui să-mi cer scuze. Ştiu că a făcut mai mult decât ar fi trebuit, dar vreau să-mi respecte dorinţa în privinţa asta.

În cele din urmă, îmi înalţ capul. Lumina s-a schimbat, dimineaţa târzie făcând loc după-amiezii. Mă ridic şi mă duc în dormitor, îmi schimb hainele, îmi pun o jachetă, îmi iau carneţelul şi ies din casă.

E timpul pentru o plimbare. O plimbare lungă, rătăcind fără ţintă, pentru a-mi limpezi mintea. Genul de plimbări pe care obişnuiam să le fac înainte ca dr. Alexander să-mi recomande banda de alergat. Afară e mai plăcut acum decât atunci. Adierea blândă de primăvară suflă uşor prin copacii înfloriţi. Trotuarul, denivelat pe alocuri, mă obligă să mă concentrez şi mă îndepărtează de gândurile mai ascunse şi mai întunecate. Trec pe lângă vitrinele magazinelor, observând tot felul de oameni.

La un moment dat, îmi cumpăr o cafea. Mai târziu, un croasant. Trec rapid aproape de vechiul meu traseu, pe unde obişnuiam să-l urmăresc pe Gabriel. Dar astăzi, când ajung la universitate, nu mă opresc. Mă întorc şi merg mai departe. Soarele nu mai e la amiază, ci coboară spre orizont. Nu e chiar ora de aur. Dar va fi în curând. Continui să merg. O să iau un taxi spre casă. Sunt într-o zonă nouă acum, unde clădirile îmi devin necunoscute.

Vâlvătăi portocalii colorează cerul pe măsură ce cobor o colină şi dau peste o peluză vastă, înconjurată de un gard din fier forjat. E un cimitir pe care nu l-am mai văzut şi nu l-am explorat niciodată.

Unul în care nu le-am căutat niciodată mormintele.

E prea târziu ca cineva să fie în micuța clădire unde aș putea să întreb dacă familia Wright e înmormântată aici, așa că iau la rând pietrele funerare. Cimitirul e bine îngrijit și simt iarba verde și moale sub picioare. Flori proaspete sunt plantate ici și colo. Unele pietre funerare sunt mai vechi, dar majoritatea sunt noi – din anii 2000.

Când privirea mi se oprește asupra a două pietre funerare identice, mă opresc. Nu doar că sunt identice, ca pentru soț și soție, dar ambele strălucesc și sunt proaspăt lustruite. Noi. Ca și când ar fi fost așezate acolo în același timp, și asta nu cu mult timp în urmă.

Ellen Wright.

Rose Wright.

Le-am găsit. Rămân fără aer în plămâni și mă prăbușesc în genunchi în fața mormintelor lor.

Familia lui Gabriel. Iarba le-a acoperit mormintele. Dar data morții e corectă. E o zi pe care nu o voi uita niciodată. Deschid gura ca și când aș vrea să le spun ceva – *Îmi pare atât de rău* sau poate *Îi e dor de voi.*

Dar ele nu au nevoie să audă asta din partea mea. Lacrimi fierbinți îmi curg pe obraji. Bineînțeles că el a fost aici. Trandafirii așezați pe fiecare piatră funerară care abia încep să se ofilească sunt o dovadă clară. Cu siguranță, le-a vizitat și le-a spus tot ce a simțit, probabil de sute de ori deja. Ele zac aici din cauza *ta*. Din cauza mea.

Îmi scapă un suspin. Mâinile îmi tremură când mă întind să ating pietrele funerare, dorindu-mi din toată inima să pot schimba cumva asta. Să îmbunătățesc situația.

Rămân acolo mult timp. Lumea se întunecă în jurul meu. Ar trebui să-mi fie teamă pentru siguranța mea, dar nu-mi este. Aș fi meritat ca cineva să-mi provoace suferință. O umbră care traversează cimitirul spre

mine, a cărei imagine e proiectată de unicul stâlp de iluminat, mă face în cele din urmă să mă mișc. Arunc o ultimă privire spre morminte, observând că pe pietre scrie *Fiică iubită* și *Mamă iubită* dar, ciudat, nu se menționează *soție* – și mă ridic în picioare.

Vizavi de cimitir este un drum, iar eu merg în acea direcție, fără să mai privesc în spate până nu ajung la o distanță sigură. Când mă opresc și mă uit înapoi, vizitatorul stă exact unde fusesem eu. La mormintele lui Ellen și Rose. Chiar și în întuneric, pot simți intensitatea privirii lui. Aș vrea să văd cine e – sau măcar dacă e bărbat sau femeie. Poate e doar paznicul cimitirului și venea să-mi spună să plec acum că s-a întunecat.

Fac semn să chem un taxi și, câteva momente mai târziu, unul oprește. Am pulsul accelerat când urc în mașină – dar nu mă pot abține să nu arunc o ultimă privire înapoi. Un fior rece îmi urcă pe șira spinării când văd că acea persoană nu s-a mișcat deloc. E ca și când m-ar urmări.

– Unde mergem? întreabă taximetristul.

Îi dau adresa mea, iar taxiul pornește. Dar silueta întunecată rămâne în cimitir... privind.

CAPITOLUL 24
Acum

Am numărat zilele, așa că mi-e greu să mă prefac relaxată în momentul când Gabriel intră pe ușă săptămâna următoare. Totuși, cumva reușesc să-mi păstrez calmul. Îmi încrucișez picioarele și îmi așez carnețelul în poală, zâmbind reținut.

— Cum a fost, pentru tine, săptămâna care a trecut? îl întreb.

El expiră cu putere.

— Grea. Până la urmă, am scris scrisoarea pe care mi-ai sugerat să i-o scriu soției mele.

Gabriel clatină din cap.

— A fost mult mai greu decât am crezut.

Dau din cap aprobator.

— E adesea o experiență cathartică, dar îți trezește în același timp o mulțime de emoții pentru a ajunge acolo. Cum te-ai simțit în timp ce scriai?

— Mai ales furios.

— Din cauza infidelității?

Mă privește drept în ochi.

— Furios pentru că un ticălos egoist a crezut că e mai presus de lege, s-a urcat la volan și mi-a omorât soția.

Înghit cu greu și mâinile încep să-mi tremure. Trebuie să le găsesc o ocupație înainte să observe. Mă ridic brusc și fac semn spre gât.

– Scuză-mă. Mă duc să iau un pahar cu apă. Mă ustură gâtul. Alergiile.

El dă din cap, dar rămâne tăcut.

Mă îndrept încet spre birou și fac un adevărat spectacol deschizând capacul unei sticle de apă, apoi beau jumătate din conținutul ei. Când mă întorc la locul meu, strâng sticla cu ambele mâini pentru a le ține ocupate.

– Îmi cer scuze.

– Nicio problemă.

Mă privește intens. Oare mereu mă studiază atât de atent? De ce simt că-mi poate pătrunde în inimă și poate vedea minciunile ascunse? Sau doar îmi imaginez?

Trag aer adânc în piept și-mi îndrept spatele.

– Deci, vorbeai despre scrisoare. Ai spus că erai furios în timp ce o scriai, dar cum te simți acum?

Ridică din umeri.

– Nu sunt sigur că mă va ajuta peste noapte, dar cred că m-a făcut să-mi aduc aminte de aspectele pozitive ale căsniciei noastre. Nu știam cum să încep scrisoarea, așa că am scris despre noaptea în care ne-am cunoscut. Practic, i-am stricat planurile pentru o întâlnire în orb.

– Ah? Sună interesant. Vrei să-mi povestești?

Gabriel își mută privirea, care pare pierdută, ca și când și-ar imagina scena.

– Trebuia să mă văd cu niște colegi la un bistrou, la câteva străzi de Columbia. Am ajuns acolo mai devreme și m-am așezat la bar. Ellen s-a apropiat și a comandat un pahar de vin. Era frumoasă, așa că am

inițiat o conversație. Dar m-a refuzat politicos. Mi-a spus că se întâlnea cu cineva – o întâlnire în orb. Am făcut-o să râdă, am încercat să o conving să-l lase baltă pe tip, deși era prea drăguță ca să-i tragă clapa cuiva. Totuși, am convins-o să facem un pact. Am convenit să stau cu ochii pe ea și, dacă întâlnirea ar fi fost un eșec, să-mi facă un semn, iar eu aș fi venit să o salvez inventând o scuză. Semnalul era să-și dea o șuviță de păr după ureche. După zece minute, Ellen s-a scărpinat la nas, în consecință m-am dus la ea și m-am dat drept vărul ei. I-am spus că bunica e bolnavă și trebuia să mergem la spital. Nu prea a avut de ales decât să intre în joc în acel moment. Când am ieșit din bar, m-a certat reproșându-mi că nu-și dăduse o șuviță de păr după ureche. Am mințit și i-am spus că eu credeam că semnalul era să se scarpine la nas. Mi-a zis că sunt un mincinos nerușinat. Ne-am certat. Apoi, am convins-o să ia cina cu mine.

Zâmbesc.

— Sună ca începutul unui roman de dragoste, o întâlnire haioasă.

— Devine și mai interesant. Se pare că Ellen era studentă la Columbia. Eram încă în vacanța de vară. Școala urma să înceapă abia săptămâna următoare. Dar când m-a întrebat ce predau, iar eu i-am spus că țin un curs despre Shakespeare, și-a verificat orarul pe telefon. Evident, era în una dintre grupele înscrise la cursul meu.

— Dumnezeule. Și ce ai făcut? Poate un profesor să aibă o relație cu o studentă?

— Tehnic, este o încălcare a codului de conduită. Dar am ținut totul secret.

— Uau. A fost probabil soarta, într-un fel.

— Mergeam în fiecare an, de Ziua Îndrăgostiților, la bistroul unde ne-am cunoscut. Atunci era și ziua de naștere a lui Ellen. Odată, i-am sugerat să mergem

într-un loc mai drăguț, dar ea a spus că îi plăcea să sărbătorească ziua amintindu-și cadoul ei preferat – ziua în care ne-am cunoscut.

Gabriel oftează.

– La început, era frumos.

– Chiar dacă ți-a fost greu să scrii scrisoarea, pare că ți-a făcut mult bine. Ai zâmbit când ai vorbit despre soția ta. Este un pas important în perioada de doliu să poți vorbi despre persoana pe care ai pierdut-o, să-ți amintești vremurile bune.

El clatină din cap.

– Probabil. Poate o să fiu mai puțin furios de acum înainte când o să-mi introduc PIN-urile. Toate codurile mele sunt legate de ziua ei de naștere – de la codul bancar până la cel de la intrare.

Zâmbesc.

– Ce ai făcut cu scrisoarea după ce ai terminat-o? Nu cred că am vorbit despre asta, dar unii consideră că arderea scrisorii este un simbol al eliberării după ce au spus tot ce au avut de spus. Alții preferă să o sigileze și să o păstreze într-un loc sigur.

– De fapt, am scăpat deja de ea. Am dus-o la mormântul ei, împreună cu florile ei preferate și am îngropat-o în pământ.

Îmi încrunt sprâncenele.

– Când?

Privirile ni se întâlnesc

– Când am îngropat scrisoarea?

Îmi dau seama că este o întrebare ciudată, ziua exactă a săptămânii nu are relevanță pentru terapie, așa că fac tot posibilul să o justific.

— Da, voiam să aflu dacă ai îngropat-o în aceeași zi în care ai scris-o. Doar mă întrebam dacă ți-ai acordat suficient timp.

Bineînțeles, nu există o limită de timp. Curiozitatea m-a învins, iar întrebarea mi-a ieșit pe gură înainte să mă gândesc.

— Am scris-o vineri și m-am dus la cimitir în weekend, spune Gabriel.

Fac ochii mari, amintindu-mi de *persoana care m-a urmărit plecând.*

Eu am fost la cimitir duminică și nu erau flori plantate. Doar niște trandafiri ofiliți deasupra pietrelor funerare. Pământul era plin de buruieni și nu fusese scormonit. Dacă ar fi venit mai devreme în weekend și ar fi plantat ceva, aș fi observat, ceea ce nu s-a întâmplat. Deci, trebuia să fi venit *după* mine.

Oare el era persoana care m-a urmărit plecând?

Nu. Nu. Nu. Bineînțeles că nu. Dacă Gabriel m-ar fi văzut, ar fi spus ceva, m-ar fi întrebat ce naiba făceam la mormintele familiei lui. Cu siguranță, nu ar sta astăzi aici comportându-se ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sau ar face asta?

Dumnezeule. Bineînțeles că nu. De ce ar face asta?

Paranoia chiar pune stăpânire pe mine azi. Presupun că asta se întâmplă când ai secrete de ascuns.

Îmi vine greu să mă concentrez pe orice alt subiect tot restul ședinței. Din fericire, Gabriel pare să fie vorbăreț săptămâna asta, iar eu scap cu o serie de *spune-mi mai mult despre asta* și dând aprobator din cap. Pentru prima dată, aștept disperată să se termine ședința cu el. Trebuie să diger anumite lucruri despre care am vorbit astăzi. Mai sunt doar câteva minute, iar

conversația ajunge într-un impas. Nu vreau să abordez un alt subiect sensibil când a mai rămas atât de puțin timp, așa că pun o întrebare pe care o consider sigură.

– S-a mai întâmplat ceva nou și interesant săptămâna trecută?

Gabriel se încruntă.

– Aproape că am uitat. Am primit un cec de la reprezentantul celui care mi-a ucis soția și fiica. De necrezut. Ce nesimțire din partea acelei familii.

Paralizez.

– De ce te deranjează acest lucru?

– Fratele meu a încercat să mă convingă să intentez proces după accident. Nu am făcut-o, pentru că banii nu ar rezolva nimic, nu? Nu pot compensa pierderea vieților omenești. Mi-ar da senzația că încerc să profit de tragedie. Nu vreau banii aceia pătați cu sânge.

Inima îmi bate cu putere. Mă convinsesem singură că era cea mai bună decizie să-i dau banii lui Gabriel. Dar poate eram egoistă, încercam să-*mi* spăl mâinile de sânge.

– Ce ar fi dacă ai folosi banii pentru o cauză bună? Ai menționat că fiica ta avea deficiențe de auz și purta aparat auditiv. Ai putea înființa o fundație pentru a ajuta copiii cu deficiențe de auz care nu-și pot permite dispozitivele necesare.

El clatină din cap.

– Nu știu. Poate?

– Sau donează-i unui adăpost sau unei organizații caritabile care contează pentru tine, sau poate una care conta pentru soția ta.

– Poate.

Sună cronometrul. Nu am fost niciodată atât de recunoscătoare că s-a încheiat o ședință de terapie.

Dumnezeu ştie ce alte gafe aş mai fi făcut dacă ar mai fi durat încă zece minute.

Mă chinui să afişez cel mai cald zâmbet posibil în timp ce întind mâna după cronometru.

Gabriel îşi freacă palmele de pantaloni.

— Poate ai dreptate. O fundaţie nu e o idee rea.

Dau din cap aprobator.

— Gândeşte-te pe îndelete la asta. Sunt sigură că poţi face multe lucruri bune cu trei milioane şi jumătate de dolari.

În momentul în care cuvintele îmi ies pe gură, totul încremeneşte în jurul meu când îmi dau seama ce am făcut. *O, Dumnezeule. Cred că o să vomit.*

Gabriel îşi mijeşte ochii.

— De unde ştii că era un cec de trei milioane şi jumătate?

— Probabil că ai menţionat tu.

Mă studiază, înclinându-şi uşor capul.

— Nu cred.

Zâmbesc.

Sunt un ghem de nervi, astfel că zâmbetul pare forţat. Prea larg, dezvelindu-mi toţi dinţii şi gingiile. Mă rog să nu par nebună.

— Altfel, cum aş fi ştiut?

Îmi susţine privirea pentru ceea ce pare o eternitate, dar probabil nu durează mai mult de zece secunde. Apoi zâmbeşte.

— Da. Sigur. La aceeaşi oră săptămâna viitoare?

CAPITOLUL 25
Acum

Se pare că noul meu hobby este să despic firul în patru. Sau abia acum recunosc acest lucru. Mă plimb agitată prin apartament, reluând la nesfârşit şedinţa cu Gabriel. Nu doar ce am spus – gafa mea monumentală pe care clar a observat-o –, ci şi felul în care m-a privit după aceea.

Oare ştia?

Am dat-o în bară?

Sau totul a fost doar imaginaţia mea? Poate totul e în regulă şi va reveni săptămâna viitoare ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Săptămâna viitoare.

Rahat.

Mă aşez pe marginea patului şi privesc fix peretele. Nu pot să fac asta. Nu pot să continui şedinţele cu el. Nu, când sunt atâtea secrete, când sunt atât de strâns legată de viaţa lui şi el nici măcar nu ştie. Doar dacă nu cumva ştie. Dar din nou, acestea sunt doar speculaţii, probabil un produs al conştiinţei mele vinovate.

Doar încerc să ajut.

Nu-i aşa?

Nici măcar nu mai ştiu. Am încercat să ajut, iar banii nu au făcut altceva decât să-l supere.

Mă duc la bucătărie și găsesc frigiderul pentru vinuri aproape gol. Tot ce a mai rămas e un Riesling, prea dulce, prea greu, ca mierea. Dar merge. Îmi torn un pahar și mă sprijin de fereastra panoramică, contemplând întregul oraș. Eram atât de bucuroasă că încă mai aveam o portiță să știu ce se întâmpla în viața lui Gabriel. Dar acum, acea portiță amenință să mă dea de gol.

Dau pe gât și mai mult vin, plimbându-mă dintr-o cameră în alta. O fantomă care îmi bântuie propria casă. Mai rău, o fantomă care bea prea mult. Îmi ignor telefonul când mă anunță că am primit mesaje noi pe aplicația de întâlniri, setez pe silențios o notificare care îmi amintește să trimit un e-mail pentru serviciu. Oricum, am mintea prea încețoșată. Jur că vinul dulce îmi ajunge mai repede la cap. În cele din urmă, mă așez și verific o duzină de notificări – o cerere de reînnoire a unei rețete pe e-mailul de la serviciu, un mesaj de la Sarah care îmi reamintește despre o schimbare de ultim moment în program. Trei mesaje mă așteaptă pe aplicația de întâlniri, dar nu sunt sigură că are vreun rost.

Încă un pahar de vin.

Mă las pe spate în fotoliul pe care îl iubeai atât de mult – curbura potrivită pentru genunchii tăi, ziceai, atenuându-ți durerea de spate –, mă gândesc la zecile de fire care s-ar putea desface într-o secundă dacă Gabriel și-ar da seama că l-am urmărit, că am un carnețel personal cu venirile și plecările lui, că am căutat locul de veci al familiei lui, că sunt soția *ta*. Văduva ta.

Un alt gând aleatoriu îmi trece prin minte și mă ridic brusc în picioare. *Dacă Jake nu a făcut cum i-am cerut și numele meu era pe cecul pe care l-a trimis?*

Îmi iau telefonul, îmi mișc degetele pe ecran, trecând de la o fereastră la alta, până ajung la destinație, până când un sunet îndepărtat se aude prin difuzor.

– Alo?

Îmi răspunde o voce somnoroasă de bărbat.

– Jake, trebuie să te întreb ceva.

– Mer? Ești bine?

Tușește.

– Doamne, e unu noaptea. Ce s-a întâmplat?

Mă opresc, auzind cât e de târziu, amintindu-mi că am terminat aproape toată sticla de vin dulce de una singură. Și acum îl sun pe fratele meu în mijlocul nopții, probabil trezindu-i soția, familia...

– Te-am rugat să te asiguri că numele meu nu era pe cec. Sau pe vreun document.

Jake nu răspunde. Probabil e confuz.

– Cecul, Jake! Pentru familia pe care a ucis-o Connor.

– Dumnezeule, Mer. Pentru asta m-ai trezit din somn? Ți-am spus că mă ocup. Numele tău nu era pe nimic. Totul a venit din partea Fondului lui Connor Fitzgerald.

– Ești sigur?

Am vocea prea stridentă, prea disperată. Chiar și eu mi-o pot auzi.

– Am făcut ce mi-ai spus. Acum, spune-mi ce se întâmplă. Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Vreau să las telefonul să-mi cadă din mână. Vreau să mă ghemuiesc și să adorm, prefăcându-mă că ziua de azi nu s-a întâmplat niciodată. Prefăcându-mă că ultimii doi *ani* nu s-au întâmplat niciodată. Dar Jake m-ar suna înapoi. S-ar putea chiar să apară la ușa mea.

— Sunt bine. Serios. Îmi pare rău că te-am trezit. Doar că nu pot să dorm. Îmi trec prin cap tot felul de gânduri.

— Sunt îngrijorat. Nu pare că nu poți dormi. Pare că ești panicată.

— Totul e în regulă. Serios. Îți dau un mesaj mâine, bine?

Nu aștept să-mi răspundă. În schimb, închid, mă holbez la telefon și încep să-mi creez în minte o listă cu lucruri de făcut. Pe primul loc: *Spune-i lui Gabriel că nu mai continuăm ședințele.* Am fost de acord să mai vină câteva săptămâni. Au trecut deja. Este primul lucru pe care îl voi face luni. Trebuie.

Dar momentan am nevoie de ceva care să mă abată de la gândurile mele. Orice. Mă întorc la telefon, deschizând pe rând diverse aplicații – aplicația meteo (mâine plouă), e-mailul (of, mă ocup de asta luni), rețelele sociale (prea multe soții fericite și copii zâmbitori; nu le pasă câtuși de puțin cum îi fac pe oamenii ca mine să se simtă?) și, la final, aplicația de întâlniri. Pentru că nu am nimic de pierdut.

Noile mesaje care mă așteaptă sunt de la bărbați care caută o „sugar mama"[8]. Bărbați care cred că sunt atrăgători dacă își fac poze cu doze de bere în mână. Bărbați care chiar își menționează fostele soții în profilurile lor. Numai semnale de alarmă.

De ce nu pot să găsesc un om normal?

---

8 O „sugar mama" este o femeie de obicei mai în vârstă și cu o situație financiară stabilă, care oferă sprijin financiar, cadouri sau alte beneficii materiale unui partener mai tânăr, adesea în schimbul companiei, afecțiunii sau unei relații romantice sau sexuale. Relația este, în general, consensuală și poate implica un acord în care ambii parteneri primesc ceva din relație (n. tr.).

Atunci îmi amintesc, am găsit unul. Doctorul. Robert.

Am nevoie de mai mult vin pentru asta. Mă plimb prin bucătărie, aproape că pic în nas împiedicându-mă de propriile-mi picioare, și ajung la sticla goală pe care am băut-o. Am uitat că mi-am turnat ultimele picături doar cu zece minute în urmă.

Nu o să mă simt bine mâine, dar dacă știu deja că nu o să mă simt bine, de ce să mă opresc?

Găsesc o sticluță de prosecco, ascunsă în fundul frigiderului, deschid capacul, las dopul să sară cu o pocnitură, sorbind băutura cu bule în timp ce se revarsă și îmi curge pe mână. Mă aplec deasupra chiuvetei, încercând să nu las vinul să curgă pe blat și să lase o mizerie lipicioasă.

Și nu pot să nu mă gândesc la *tine*. Cum, aproape de final, te clătinai prin bucătărie în căutarea oricărui tip de alcool pe care îl puteai găsi.

Alung acel gând și aleg să golesc sticla de prosecco. După ce termin, mi se pare o idee bună să-i trimit un mesaj lui Robert.

Meredith: Nu mi-ai rămas dator cu o a doua întâlnire?

Ignor total mesajele anterioare – pe cel în care i-am spus că îmi verific programul și revin cu un răspuns, pe cele câteva care au urmat în care el mă întreba ce mai fac, dar la care nu i-am răspuns niciodată. Am dispărut, exact cum mi-a povestit că i s-a întâmplat prima dată după ce a început să iasă din nou la întâlniri.

Secundele trec, apoi se face un minut. La un moment dat, observ cât e ceasul – 1.32 dimineața. Dumnezeule. Am uitat cât de târziu era. Din nou. Sunt pe punctul să arunc telefonul, să mă prăbușesc pe canapea și să adorm.

Dar telefonul sună, am primit un mesaj nou. Mă ridic și îl citesc.

Robert: Ești o fantomă?

Îmi ia un moment să înțeleg ce vrea să spună – mă tachinează. Pentru că am dispărut. Zâmbesc și îi răspund.

Meredith: Îmi pare rău. Am fost ocupată.

Robert: Sunt surprins că mi-ai scris, să fiu sincer. Faza cu durerea de cap e cea mai veche scuză.

Meredith: Chiar aveam o durere de cap. Poate că *eu* *îți* datorez o a doua întâlnire.

Bat cu unghiile în sticla goală de prosecco, simțind brusc o senzație de euforie. Sunt entuziasmată să vorbesc cu el. Prea entuziasmată. Fac un efort să trag aer adânc în piept și să analizez – să analizez *de ce*. Dacă aș fi terapeutul meu, ce aș crede?

Probabil că mă simt singură.

Poate că e bine să stau de vorbă cu oricine altcineva în afară de Gabriel.

Robert: Poate.

Inima mea are o reacție ciudată – *poate*. Ca și când poate el nu vrea să-mi mai vorbească. Să mă revadă. Dar cele trei puncte încep să sară, indicând că încă tastează.

Robert: E târziu. Asta dacă nu ești, să zicem, în Londra. Caz în care este devreme. Ești în Londra?

Pieptul mi se strânge de bucurie. Mă tachinează. Flirtează.

Meredith: Aș vrea eu. Poate ar trebui să merg acolo.

Robert: Sigur. Acum?

Pentru o secundă îmi imaginez toată scena – să-l întâlnesc la aeroport, să sar în primul avion spre Londra. Să fug într-o vacanță cu un tip atrăgător, aproape necunoscut. Senzația fantastică de a face orice vreau în acel moment. Aș putea să o fac. Aș putea. Pașaportul e în seif. Un Uber e la cinci minute distanță. Sunt gata să îi răspund – Da, hai să o facem! Dar el îmi răspunde înainte.

Robert: Ah, să fiu din nou tânăr. Să pot pleca în orice moment. Va trebui să amân călătoriile în jurul lumii, dar poate că gastronomia internațională este următoarea opțiune? Mâine-seară?

Și chiar voiam să-i spun lui Sarah să-mi mute programările. Eram pe cale să o fac. Să plec, să-mi las viața în urmă dintr-un impuls. Eram și entuziasmată la această perspectivă. Sau poate sunt doar beată.

Meredith: Perfect!

Dimineața începe târziu pentru mine, soarele este deja sus pe cer în clipa când deschid ochii și mă trezesc uitându-mă la tavanul din living. O cuvertură mă acoperă parțial, ca și când aș fi tras-o peste mine când mi s-a făcut frig peste noapte. Simt o durere de gât în

timp ce mă ridic, amintindu-mi că nu mai am douăzeci de ani. Nu pot, pur și simplu, să îmi pierd cunoștința oricând și oriunde.

Apropo de pierdut cunoștința. Îmi mijesc ochii spre măsuța de cafea din apropiere. O sticlă mare de Riesling. O sticluță de prosecco.

Dumnezeule. Trebuie să le fi băut de una singură, pentru că sigur nu am avut companie. Caut telefonul printre pernele canapelei și verific ora – 11.08 a.m. E ziua în care lucrez până târziu, drept care programările nu încep înainte de prânz, dar va trebui să mă grăbesc. Deja sunt la duș, lăsându-i un mesaj vocal lui Sarah că voi întârzia câteva minute, când văd că am primit un mesaj. Îi trimit mesajul lui Sarah și pun telefonul jos, să-mi continui dușul.

Dar când ies înfășurată într-un prosop, trebuie să-l verific – ar putea fi important. E un mesaj de la Robert, tipul cu care am ieșit la întâlnire și pe care l-am ignorat ulterior. Șterg oglinda aburită și mă trezesc încruntându-mă. Au trecut săptămâni de atunci. De ce mi-ar trimite acum un mesaj? Nu e clar că nu sunt interesată?

Dar apoi îi văd mesajul.

Robert: Abia aștept.

Abia așteaptă să ce?

Aproape că îmi scapă telefonul din mână în timp ce îmi aranjez prosopul și mă aplec, derulând mesajele cât de repede pot. Sunt o duzină de mesaje pe care ni le-am trimis. Mesaje de care nu-mi amintesc. Am băut mult, dar sigur nu atât cât să-mi fi pierdut cunoștința, nu-i așa?

Oh, Dumnezeule.

Fir-ar al naibii.

Și *eu* am fost cea care a inițiat conversația. După miezul nopții.

Tocmai atunci primesc un alt mesaj, de la Jake.

Jake: Ești bine? Încă nu ai dat niciun semn.

Îi analizez cuvintele, încerc să înțeleg ce vrea să spună. Negăsind niciun răspuns, îmi verific lista de apeluri și, desigur... l-am sunat. Am vorbit timp de trei minute și patruzeci și două de secunde.

Iar eu nu nu-mi amintesc nimic despre asta.

Mă așez pe capacul WC-ului, încercând să-mi aduc aminte ce am spus. Ce am făcut. Nu îmi amintesc aproape nimic din ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută. Dar dacă am făcut ceva și mai rău? Cum ar fi să-l sun pe Gabriel?

Simt un nod în gât care îmi oprește respirația în timp ce verific din nou panicată lista de apeluri.

Slavă Domnului.

Doamne ajută!

Mă privesc în oglindă. L-am îngrijorat pe fratele meu. Am stabilit o întâlnire cu un bărbat față de care nu am niciun interes real. La naiba, se pare că eram gata să sar într-un avion cu el spre *Anglia*.

Și atunci îmi dau seama că îmi e puțin frică. De mine însămi.

Și de ce sunt capabilă.

CAPITOLUL 26
Acum

Nu fi atât de dură cu tine însăți. Doar fă tot ceea ce poți.

E un sfat pe care l-am dat adesea pacienților mei, însă eu nu prea sunt în stare să-l urmez în ultima vreme. Mă opresc în fața ușii restaurantului și trag aer adânc în piept. Da, am stabilit o întâlnire cu bărbatul ăsta când eram beată. Dar poate e chiar mai bine așa. Poate chiar am nevoie de așa ceva – un imbold să ies din carapace. Și să încerc de data asta *pe bune*. *Să luăm cina*. Nu doar să bem ceva. A doua întâlnire.

Deschid ușa și mă uit în jur. Robert e la câțiva metri distanță, dar nu pe el îl caut, nu-i așa? *Fir-ar al naibii!* De data asta nu eu am ales locul întâlnirii. Robert l-a ales. Și totuși, suntem tot în zona lui Gabriel.

Robert îmi zâmbește și se apropie. Urmează câteva secunde stânjenitoare în care niciunul dintre noi nu știe sigur cum să-l salute pe celălalt. Sărut? Îmbrățișare? Ambele? Niciuna? Cumva, ne hotărâm la o îmbrățișare neîndemânatică, în timp ce ne mișcăm amândoi spre dreapta în același timp, apoi spre stânga, la unison.

El începe să râdă și își pune ambele mâini pe umerii mei.

— Ce ar fi să mă îndrept eu spre stânga și tu, spre dreapta?

Conștientizarea stângăciei ajută la detensionarea atmosferei și ne îmbrățișăm.

– Îmi pare rău dacă am întârziat câteva minute, spun eu.

– Nicio problemă. Nici nu am observat.

El îmi face cu ochiul.

– A fost doar un minut și treizeci și șase de secunde, apropo. Nu că mi-era teamă că o să dispari din nou.

Zâmbesc. E un tip drăguț. Amestecul potrivit de umor, ironie și inteligență.

Robert se duce în spatele meu, ajutându-mă să-mi dau jos haina.

– Au spus că masa noastră va fi gata în câteva minute. Vrei să bem ceva la bar cât așteptăm?

Gândul la alcool, după cum m-am simțit când m-am trezit azi-dimineață, îmi provoacă greață. Dar am băut câteva pahare data trecută și nu vreau să recunosc că sunt mahmură, ceea ce ar dezvălui faptul că această întâlnire a fost rezultatul textelor mele trimise în stare de ebrietate. Dau din cap aprobator.

– Sigur, sună minunat.

Robert îi spune chelneriței la ce masă vom sta și ne așezăm pe niște scaune la bar. Decorul nu e foarte diferit de cel unde ne-am întâlnit ultima oară, cu mese de bistrou și mici separeuri pe o latură a barului. Nu mă pot abține: le studiez pe fiecare în parte, căutându-l pe Gabriel.

– Deci...

Robert se întoarce spre mine.

– Am fost surprins să dai un semn după ce nu mi-ai răspuns la ultimele mesaje.

Privesc în jos.

— Îmi pare rău. Cred că, pur și simplu, am pierdut noțiunea timpului.

Robert așteaptă până ni se întâlnesc din nou privirile pentru a vorbi.

— E adevărat?

Reacția mea instinctivă e să fiu defensivă, să spun *bineînțeles că da*. Dar dacă vreau să am vreo șansă de relație cu el, minciuna nu e o modalitate bună de a începe. Așa că oftez.

— Nu, îmi pare rău. Nu e adevărat.

El aprobă din cap.

— Să ieși din nou la întâlniri după ce pierzi pe cineva poate fi greu. Înțeleg.

Mă port ca și când tocmai am mărturisit totul, dar chiar am făcut asta? Oare ignorarea lui Robert a avut vreo legătură cu Connor și cu faptul că am început din nou să ies la întâlniri? Sau a fost altceva – sau *altcineva* – care îmi distrăgea prea tare atenția? Nu mai sunt sigură. Totuși, pare că aprob.

— Mersi că ești atât de înțelegător.

Puțin mai târziu, chelnerița ne conduce la masă. Din locul în care stau am vedere direct spre ușă și mi-aș dori să nu fie așa. Cu spatele la intrare, ar fi fost mult mai dificil să observ pe oricine intră și iese din restaurant. Nu aș fi putut să mă întorc la fiecare două minute. Dar așa, zâmbesc, dau din cap, sorb din vin, îmi îndrept ușor privirea peste umărul lui Robert și mă uit spre ușă. Nici măcar nu observă cât de des fac asta.

Pe la jumătatea celui de-al doilea pahar de vin pe care îmi promisesem că nu-l voi bea încep, în sfârșit, să mă relaxez. Îmi dispare starea de nervozitate, iar umerii îmi coboară. Ba chiar uit să mai privesc atât de des spre ușă.

– Şi ce te-a determinat să te îndrepţi spre psihiatrie? întreabă Robert. Era domeniul care te interesa cel mai mult atunci când ai început facultatea de medicină?

Dau din cap.

– Dacă-ţi vine să crezi, iniţial voiam să mă specializez în cardiologie.

– O schimbare destul de mare. Dar majoritatea colegilor mei de la facultatea de medicină erau interesaţi de o anume specializare şi au ajuns să practice cu totul altceva. Când am început, eu voiam să fiu chirurg estetician. Două rinoplastii şi o mărire de sâni, iar la cinci să fiu acasă cu Porsche-ul.

Încep să râd.

– Măcar cu Porsche-ul ai reuşit?

– Singura maşină pe care o am este metroul.

Chicoteşte.

– Dar în anul doi de facultate, mama a fost diagnosticată cu cancer pancreatic. Perspectivele erau sumbre, iar eu am ajuns să fac o grămadă de cercetări, încercând să găsesc pentru ea studii clinice şi chestii de acest gen. Pe parcurs, mi-am dat seama că domeniul ăsta chiar mă interesa. A murit a doua zi după absolvire. M-a făcut să-mi dau seama că viaţa e scurtă şi că m-aş fi dus la chirurgie plastică doar pentru bani. Prin urmare, am schimbat macazul şi am ales un domeniu care mi se potrivea.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta. Dar se pare că mama ta te-a condus spre ceva care te face fericit, ceea ce e un lucru minunat.

– Mulţumesc. Îmi place să cred asta.

Robert ia o înghiţitură de vin şi îşi ridică bărbia.

– Deci, de ce psihiatrie?

— Îmi place diversitatea acestui domeniu. Un cardiolog tratează, în mare parte, aceeași problemă de-a lungul carierei. Bineînțeles, tratamentele și procedurile noi fac medicina să progreseze, ceea ce e mereu entuziasmant. Dar îmi place că pacienții din domeniul sănătății mintale sunt toți atât de diferiți, cu diagnostice variate. În plus, în timpul stagiilor clinice, am întrebat toți rezidenții cu care am lucrat dacă mi-ar recomanda specializarea lor. Per total, în aproape fiecare domeniu, doar aproximativ patruzeci la sută au răspuns afirmativ, din diverse motive. Dar sută la sută dintre psihiatri au spus „da", și de obicei cu zâmbetul pe buze.

— Pun pariu că ai parte de niște pacienți interesanți.

Mintea mea zboară automat spre Gabriel. Dar îmi reprim acele gânduri și fac eforturi să mă uit peste masă, nu la ușă.

Am petrecut următoarea oră vorbind, în timp ce savuram niște preparate delicioase. Pe lângă medicină și pierderea partenerilor, mai avem și alte lucruri în comun. Suntem amândoi stângaci, ne plac filmele psihologice de suspans, preferăm vacanțele în zone cu vreme rece, în detrimentul celor calde și, ciudat, bunicii noștri erau mari fani ai lui Elvis, ceea ce ne-a transformat și pe noi în fani. După cină, ieșim în fața restaurantului.

— Cum a fost? întreabă Robert.

— Cina? A fost delicioasă.

El zâmbește.

— Nu, mă refeream la prima ta întâlnire la o cină romantică din ultimul deceniu.

— Ah.

Încep să râd.

— M-am simțit foarte bine. Mulțumesc.

Dar atunci simt o presimțire, genul care îți face părul de pe ceafă să se ridice pentru că ești sigur că cineva te urmărește. Îmi plimb privirea de-a lungul străzii până când se oprește asupra unei siluete. E întuneric, așa că e greu de distins. Dar se vede clar o persoană sprijinită de o clădire. De îndată ce o observ, își trage gluga peste cap și se întoarce cu fața înainte. Materialul îi acoperă lateralele feței, așa încât nu-i pot distinge nici profilul. Însă atunci când un nor dens de fum se ridică în aerul rece, fac ochii mari.

Oare e...?

Gabriel și-a cumpărat țigări mai demult.

Îmi mijesc privirea să văd mai bine, dar oricine ar fi, își vâră mâinile în buzunare, se desprinde de clădire și începe să meargă în direcția opusă.

Dumnezeule, chiar încep să-mi pierd mințile.

Robert se întoarce și se uită peste umăr.

– E totul în ordine?

Eu continui să mă holbez, urmărind cum persoana respectivă cotește pe o stradă din apropiere și dispare din raza mea vizuală.

– Hm, da. Îmi pare rău. Am crezut că am văzut pe cineva cunoscut.

Fac eforturi să-mi îndrept atenția asupra partenerului meu, inima bătându-mi nebunește.

– Scuze. Ce spuneai?

Robert mă ia de mână. Își împletește degetele cu ale mele și ne balansează mâinile jucăuș.

– Încercam să-mi adun curajul să te întreb dacă vrei să vii la mine să-mi vezi colecția de obiecte cu Elvis și poate să bem ceva. Dar oricât aș repeta asta în cap, sună prostește.

Zâmbește, iar eu îi simt nervozitatea.

— Nu sunt pregătit să închei această seară. Doar un pahar, promit. Înțeleg că ești nouă în domeniul întâlnirilor.

Se aude un strigăt din capătul străzii, exact din direcția în care tocmai dispăruse persoana care se sprijinea de clădire. Dar câteva secunde mai târziu, doi adolescenți ies de după colț. Râd în timp ce traversează strada în fugă, ținându-se de mână. Unul dintre ei poartă un hanorac cu glugă. Oare aceea era persoana? Doar un copil? Totuși, acum gluga e lăsată jos, iar culoarea nu pare atât de închisă ca a celeilalte. Sau cel puțin așa cred. Nu, greșesc. Probabil e aceeași culoare. Mintea îmi joacă feste.

Nu-i așa?

Când reușesc, în sfârșit, să-mi îndrept din nou atenția spre partenerul meu, el zâmbește.

— Ce zici? Un pahar de vin, un album cu Elvis și îți chem un Uber?

Privesc din nou peste umărul lui. Strada e pustie acum. Chiar și adolescenții au dispărut. Urmăritorul pe care mi l-am imaginat nu e de găsit nicăieri. *Dumnezeule, chiar trebuie să scap de paranoia asta.* Să renunț la *tot* ce ține de trecutul meu. Și pentru că nu există o modalitate mai bună de a lăsa trecutul în urmă decât să faci un pas înainte, încerc să zâmbesc.

— Sigur. Mi-ar plăcea.

CAPITOLUL 27
Acum

– Rebecca, mă bucur mult să te văd astăzi.

Scot un pix și un carnețel și îi scriu numele în partea de sus. Se așază în același loc pe canapea, cu picioarele încrucișate, purtând pantofi cu toc și o rochie de vară scurtă, ca și când ar fi luna iulie, pe care a trebuit să o așeze cu grijă sub ea. Din nou, e îmbrăcată provocator – ceea ce, în sine, nu e nicio problemă. Fiecare se poate exprima cum dorește. Dar e o zi răcoroasă, înnorată, vântul foșnește prin frunzele abia înmugurite de primăvară, iar ea probabil că îngheață de frig.

– Mulțumesc.

Stă ghemuită, cu umerii curbați. Ținându-și mâinile pe genunchi, Rebecca studiază biblioteca din dreapta mea de parcă ar fi plină cu altceva, nu cu texte medicale plictisitoare și demodate. Astăzi m-am dedicat în totalitate muncii. M-am concentrat asupra pacienților și doar din când în când mi-am lăsat gândurile să zboare spre Gabriel. Am flirtat cu Robert, schimbând mesaje pline de emoticoane care fac cu ochiul. E confortabil și plăcut și știu că, după ce se va termina această ședință, voi găsi mesaje de la el.

– Ce ai mai făcut de la ultima noastră întâlnire? o întreb.

– Bine.

Ridic capul, păstrând tăcerea și sperând că va continua. Ultima dată i-a luat și ei puțin să se deschidă. Vreau să-i ofer spațiu să se întâmple asta din nou.

— Ceva nou? spun, în cele din urmă, după un moment destul de lung de tăcere.

Rebecca este unul dintre cei mai tineri pacienți ai mei – nu am în terapie copii sau adolescenți, astfel că rareori întâlnesc pacienți care să ezite să-mi vorbească. Adulții vin la terapie pentru ajutor. Chiar dacă le este greu să ajungă la ceea ce vor cu adevărat să spună, ei umplu în mod natural tăcerea vorbind despre ceva.

— Am un nou iubit.

Ochii ei strălucesc atunci când pronunță cuvântul *iubit*. Mă străbate un sentiment de disconfort – e clar că are tendințe obsesive. Abia am atins superficial problemele pe care le putem aborda împreună, iar posibilele diagnostice îmi trec prin minte, împletite ca niște spaghete. Are nevoie de ajutor. Cândva aș fi știut exact ce să fac, ce să spun, să o îndrum în direcția cea bună. Acum însă, pâlpâirea aceea a îndoielii de sine își arată din nou capul hidos.

— A, da?

— Da. Îl cheamă Steve. Ne-am cunoscut online.

Mă străduiesc să-mi mențin o expresie facială neutră. Nu e nimic greșit în a cunoaște pe cineva online. La naiba, așa l-am cunoscut și eu pe Robert. Dar Rebecca pare să sară de la un bărbat la altul. Nici nu-mi trece bine gândul ăsta prin minte, că îmi dau seama că nu sunt cu mult mai brează în ultima vreme. În timp ce Robert mă săruta, în timp ce șoldurile lui erau lipite de ale mele, în timp ce respirația lui fierbinte îmi încălzea pielea, eu mă gândeam la Gabriel.

Îmi dreg vocea.

– Steve. Spune-mi mai multe. Ce anume îți place la el?

Vreau să ne concentrăm pe aspectele care să o orienteze către o relație pozitivă. Și să o las să-și împărtășească frustrările, astfel încât să putem stabili cum să le gestioneze – de preferință, un comportament mai puțin impulsiv și mai potrivit decât să apară la locul de muncă al lui Steve sau să-l urmărească. Mai ales dacă a avut ca model, în copilărie, tipuri de comportamente nepotrivite, e posibil să le repete acum. Dar poate putem construi o relație mai bună. Chiar dacă are probleme mai profunde, nediagnosticate.

În timpul terapiei, nu le poți spune oamenilor ce să facă. Poți să-i îndrumi, dar ei singuri trebuie să conștientizeze. Eu nu îi gestionez viața – o ajut să învețe să și-o gestioneze singură, sperând că o va face într-un mod mai adaptabil.

– E drăguț. Și joacă baseball la Universitatea St. John's. Îmi place felul în care se uită la mine. De parcă aș fi specială.

Se oprește, își roade o unghie și-mi aruncă o privire nervoasă. Privirile ni se întâlnesc pentru un scurt moment.

– Mi-a adus flori la prima întâlnire. Nimeni nu a făcut asta vreodată.

– Ce drăguț din partea lui.

– Da, e chiar drăguț.

O umbră de îndoială îi străbate chipul frumos.

Își mușcă buza de jos.

– Nu știu. Are ceva. Chiar îmi place.

Are ceva.

Pot înțelege asta. *Gabriel are ceva...*

Nu, nu, nu. Apăs prea tare vârful pixului pe hârtie, iar aceasta se rupe.

— Oricum, ne-am hotărât să fim iubiți. Și voiam să te întreb ceva.

— Spune.

Mă aplec, zâmbindu-i cu blândețe. Începe să se deschidă. Recunoaște față de mine și față de ea însăși că are nevoie de ajutor.

— E normal... e normal să te gândești la cineva tot timpul?

Face ochii mari.

— Pentru că, vreau să zic, cred că îl iubesc. Și mă gândesc la el *tot* timpul. Când mă trezesc, când fac duș, când sunt la curs, chiar și acum. Adică vorbesc despre el, nu-i așa?

Râde nervos.

Îmi mențin expresia neutră de psihiatru – amabilă, imparțială. Un zâmbet discret. Dar în interior, numele lui Gabriel pulsează odată cu bătăile inimii. Gândul la el. Sentimentul că parcă *am fost împreună*, că îmi treceam degetele prin părul lui, că îi sărutam gura, că îi simțeam bărbăția lipită de mine...

Chiar dacă știu că era Robert.

E normal să te gândești la cineva tot timpul?

Privirea îmi zboară spre birou, unde se află telefonul, dat pe silențios. Știu că Robert nu e Gabriel. *Știu* asta. Totuși, îl folosesc. Îl folosesc drept înlocuitor pentru propria mea obsesie.

— La începutul unei relații, ne gândim adesea foarte mult la persoana respectivă, mă aud spunând. Poate fi un sentiment de euforie. Se datorează dopaminei care se eliberează în creier. Bineînțeles, asta nu îl face mai puțin real.

E un răspuns neutru. Nu-i spun că greşeşte. Nu-mi spun *mie însemi* că greşesc. E doar realitatea.

Iar realitatea este că nu sunt atât de diferită de Rebecca. Chiar dacă fac alegeri diferite. Am ales să mă îndepărtez de obsesia mea. Să-l las în trecut. Să mă concentrez pe Robert, chiar dacă mi-am permis acea fantezie.

– Ei bine, nu e totul perfect. Adică, ar fi măcar posibil aşa ceva?

Îşi dă ochii peste cap, întrerupându-mi monologul interior. Amintindu-mi că îmi e pacientă, are douăzeci şi trei de ani şi că eu sunt cea care ar trebui să o ajut. Aceasta este o ocazie să o ajut. Să o îndrum.

– Spune-mi mai multe despre asta.

– Deci...

Trage aer în piept.

– Ei bine, e cam jenant, dar el nu vrea să facă, ştii tu, anumite lucruri.

Privirile ni se intersectează pentru jumătate de secundă, apoi ea se uită din nou în altă direcţie.

– M-am supărat foarte tare pe el aseară.

Îmi scapă ceva. Doar că nu ştiu exact ce anume.

– Ei bine, partenerii noştri cu siguranţă nu ne pot citi gândurile. Ai vorbit cu el despre asta?

– Da. Dumnezeule, da. De fiecare dată.

– De fiecare dată...?

– De fiecare dată când facem sex.

Acum se uită direct la mine, cu o sclipire sălbatică în privire.

– Adică vreau doar să facă ce făcea unul dintre foştii mei iubiţi. Sau să o facă aşa cum i-ar plăcea lui. Sexul trebuie să mulţumească *ambii* parteneri, nu-i aşa?

Şi dacă eu vreau într-un anumit fel, ar trebui să facă asta. Nu-i aşa?

Am nevoie de un moment înainte să răspund. Mintea îmi zboară la diverse posibilităţi legate de ce anume ar putea să-i ceară să facă acestui nou iubit, Steve. Dar înainte să pot cere clarificări, ea continuă.

— Deci, ultimul tip care mi-a plăcut cu adevărat – cel care am crezut că era *alesul* –, l-am menţionat data trecută. Era intens. *Foarte* intens.

Îşi linge buzele.

— Lui îi plăcea tot, chiar tot. Şi nu se abţinea de la nimic. Nici nu ştiam că îmi place aşa... adică atât de *dur*.

Ea expiră tremurând, ca şi când numai gândul la ce obişnuia să facă cu fostul ei iubit o tulbura.

— Îmi apăsa o pernă pe faţă până când aproape că nu mai puteam să respir. Şi era...

Pare să caute cuvântul potrivit.

— Vreau să spun, puţin înfricoşător la început, dar am căutat pe internet. Se numeşte jocul respiraţiei. Şi e o întreagă dispută. Te duce la un alt nivel. Ştii ce vreau să spun?

Din nou, se uită la mine pentru confirmare.

— Ce vrei să spui cu *te duce la un alt nivel*?

Mă aplec spre ea cu interes. Auzisem de asta înainte. Dar e în afara zonei mele de experienţă. Atât în viaţa mea sexuală, cât şi în tratarea pacienţilor. Nu am avut niciodată o pacientă care să-mi spună că un partener o împiedica să respire – cel puţin, nu altfel decât referindu-se la abuz. Oare, de fapt, asta s-a întâmplat, iar ea consideră că este ceva pozitiv?

— Sunt o grămadă de studii care arată că, prin restricţionarea oxigenului, se îmbunătăţeşte, într-un fel, experienţa sexuală sau ceva de genul ăsta.

Face semnul de ghilimele cu degetele, ca și când ar cita un studiu real.

– Mă apăsa cu fața într-o pernă când o făceam pe la spate sau își încleșta cotul în jurul gâtului meu.

Mimează mișcarea.

– Dar, adică, știa exact cum să o facă. Iar orgasmele – nu am mai experimentat niciodată așa ceva. Și el chiar știa cum să...

Se înroșește la față.

– Să mă penetreze cu putere, șoptește ea. Nu știam că îmi place așa. Dar îmi place. Chiar îmi place.

De data asta, păstrez tăcerea pentru că nu am cuvinte. Îmi notez câteva dintre lucrurile pe care le-a spus – pentru că, la un moment dat, va trebui să înțeleg. Să înțeleg cu adevărat cum se leagă sau nu aceste aspecte cu toată situația prin care trece acum și cu ce a experimentat în trecut. Sau poate e ceva bun. Sexul poate fi un loc de joacă, în care interpretezi niște roluri, pentru a scoate în evidență lucruri care nu sunt în regulă în viața reală.

– Deci vrei...

Înghit cu greutate, uitându-mă la cuvintele pe care le-am scris. *Să mă penetreze cu putere. Sufocare. Fața apăsată în pernă*. E ca și când aș schița o scenă erotică.

– Vrei ca Steve să-ți facă ce ți-a făcut fostul iubit?

– Da!

Pur și simplu, sare de pe locul ei.

– Și nu vrea. Așa că nu sunt mulțumită. I-am spus asta, ceea ce evident l-a enervat pentru că i-am pus la îndoială masculinitatea sau ceva de genul ăsta. A încercat, până la urmă, dar nu a vrut să o facă atât de tare, încât să nu pot respira. Ceea ce distruge complet

tot farmecul, iar eu a trebuit să-mi imaginez că era fostul meu iubit, nu Steve, ca să ajung, până la urmă, la orgasm.

Rebecca tot continuă să vorbească, dar mintea mi se blochează pe felul în care și-a imaginat că Steve era fostul ei iubit.

La fel cum eu mi-am imaginat că Robert era Gabriel.

Mă face să mă întreb. Ce altceva mai am în comun cu pacienta mea? Mi-ar plăcea și mie puțin mai dur?

CAPITOLUL 28
Acum

Astăzi e ziua.

Îl aud pe Gabriel vorbind cu Sarah în anticameră, iar corpul meu reacţionează instantaneu: bătăile inimii mi se accelerează, pielea mi se înroşeşte, iar nenorocitele mele de sfârcuri sunt pregătite să-l întâmpine. Amintindu-mi ce trebuie să fac – astăzi va fi ultima şedinţă a lui Gabriel Wright. Această nebunie a durat suficient. Am pornit cu bune intenţii, dar pe parcurs, lucrurile au luat o altă turnură.

Sarah bate de două ori şi deschide uşa biroului fără să aştepte să răspund. Are o sclipire în ochi, iar colţurile buzelor îi sunt arcuite într-un zâmbet uşor lasciv. Clar, nu sunt singura atrasă de pacientul meu.

– Programarea de la ora două a sosit, mă anunţă vesel.

Trag aer adânc în piept şi dau din cap, punându-mi masca profesională.

– Excelent. Trimite-l înăuntru.

Gabriel intră în birou. Astăzi doar îşi înclină uşor capul, în locul salutului jucăuş obişnuit. Fruntea îi este brăzdată de riduri de îngrijorare, are nişte cute adânci între sprâncene, iar încreţiturile din jurul ochilor i s-au accentuat. A clipit sau s-a încruntat des în ultima vreme.

Întind o mână spre canapea şi-i zâmbesc reţinut, adresându-i un salut pe care l-am exersat.

— Bună ziua. Mă bucur să te văd.

Se așază și, în continuare, nu scoate niciun cuvânt. Acum, că suntem la doar câțiva metri distanță, cred că am confundat ridurile de stres cu cele de îngrijorare. Arată ca și când i-ar fi murit câinele lovit de mașină. Dar nu comentez niciodată aspectul fizic al unui pacient.

Mă așez picior peste picior. Gabriel își ține privirea în pământ, în timp ce își trece o mână prin păr.

— Cum te simți săptămâna asta? îl întreb.

— Nu prea bine.

Oftează.

— Ah, îmi pare rău să aud asta. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am ieșit la o întâlnire. Nu a mers bine.

Gelozia mă cuprinde rapid și intens. Mă înroșesc în obraji și sper ca Gabriel să nu observe.

— Ce s-a întâmplat?

Se uită pe fereastră.

— Am scos-o la cină. Ne-am simțit bine. M-a invitat la ea.

— Bine...

Buzele i se arcuiesc.

— Nu am putut... știi tu.

— Te referi la partea fizică?

— Da, la partea fizică. Trebuie să o spun pe litere? Trebuie să spun că nu mi s-a sculat?

Clipesc de câteva ori.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr. Nu eram sigură dacă te refereai la probleme psihice sau fizice. Am vorbit mult despre sentimentul reprimat de vină pe care îl ai, așa că m-am gândit că poate...

își umflă obrajii cu aer și își lasă capul în jos.

– Îmi pare rău. Am fost nepoliticos. Doar sunt frustrat. Și e jenant să vorbesc despre asta.

– Bine. Înțeleg. Dar putem să dăm puțin timpul înapoi? Pentru că, deși acest lucru s-ar putea să se fi manifestat ca o problemă fizică, adesea poate avea drept cauză anxietatea și stresul. Mintea noastră ne controlează aproape întotdeauna corpul. Ce ai zice să-mi povestești despre femeia cu care ai ieșit? O cunoști de mai mult timp sau ai cunoscut-o recent?

– Am cunoscut-o recent.

– Cum v-ați întâlnit?

– Pe o aplicație de întâlniri.

Buzele mi se crispează.

– Cum arată?

Mă privește cu ochii mijiți.

– Ce relevanță are?

La naiba. Nu are relevanță. Doar îmi hrănește curiozitatea morbidă. Nu pot să nu mă gândesc la toate blondele cu care a flirtat prin diferite restaurante. Mă face să mă întreb dacă a ieșit la întâlniri cu toate femeile acelea.

Din fericire, am devenit expertă în a-mi acoperi greșelile.

– Poate că semăna cu soția ta și asta a scos la suprafață o mulțime de emoții contradictorii.

– Nu cred că are vreo legătură cu ea.

Mă scrutează intens, pentru o lungă perioadă de timp, ca și când ar contempla ceva, apoi se concentrează și mă privește direct în ochi.

– E vorba de o altă femeie.

O resimt ca pe o lovitură, ca pe un pumn în stomac, atunci când te aştepţi cel mai puţin.

Înghit cu greutate.

— Continuă...

Gabriel îşi trece din nou o mână prin păr.

— Sunt obsedat de ea. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea. Singurul moment în care pare să pot, ştii tu, să am o erecţie, e când mă gândesc la ea.

Inima îmi bubuie încă de când a intrat Gabriel, dar acum simt că încearcă să-mi spargă pieptul. Nu e vorba de o femeie, ci de *două*.

— Spune-mi despre cealaltă femeie. E cineva cu care ai ieşit înainte?

Clatină din cap.

— E inaccesibilă.

— E... o studentă?

— Nu.

Îşi încordează maxilarul.

Mă gândesc la perioada în care îl urmăream, la femeia de la restaurantul italian. Tânăra blondă cu râsul zgomotos. Ea e? Sau poate e femeia cu care uneori se plimbă prin campus, după cursuri? *Încă o blondă.* Aceasta e mai în vârstă. Poate o colegă de muncă e inaccesibilă? Poate e directoarea? Asta ar îngreuna lucrurile...

— Ai sentimentele astea pentru cealaltă femeie de mult timp?

Se uită în altă parte, părând pierdut în gânduri, apoi îmi întâlneşte privirea.

— De ce sexul e mult mai bun atunci când îl faci cu cineva cu care nu ar trebui?

– Presupun că e efectul fructului interzis. Simți un fior când te gândești la o relație romantică sau sexuală cu cineva pe care nu ai voie să-l ai. Îți intensifică toate simțurile. Pentru unii oameni, totuși, gândul de a fi cu cineva – chiar și cu cineva tabu, precum un preot sau soția șefului – oferă și un sentiment de siguranță.

– Sau poate...

Gabriel înghite cu greutate.

– Cu doctorul tău.

Atmosfera se electrizează, trosnind periculos în jurul nostru.

Strâng cu putere brațul scaunului.

– Sentimentul de siguranță vine din faptul că poți să visezi la persoana indisponibilă, dar realitatea e că nu se poate întâmpla niciodată. Dacă ne imaginăm că se întâmplă cu o persoană disponibilă, nu avem aceeași siguranță, pentru că realitatea ne oferă o posibilitate concretă.

Gabriel se apleacă, apropiindu-se la câțiva centimetri.

– Ce se întâmplă dacă persoana inaccesibilă nu e chiar atât de inaccesibilă pe cât credem? Atunci devine periculos?

Deschid gura să răspund – habar n-am ce –, dar nu iese niciun cuvânt. Ochii lui Gabriel strălucesc, aproape ca și când s-ar bucura de agonia mea. Dar nu poate fi asta, nu-i așa?

Se lasă pe spate de pe marginea scaunului.

– Ai gustat vreodată din fructul interzis, dr. McCall? Poate te-ai culcat cu un pacient?

– Cum? Nu, desigur că nu.

– Te-ai gândit la asta?

Mintea îmi zboară la zecile de ori când m-am gândit la asta – cum m-am masturbat gândindu-mă la Gabriel, cum l-am sărutat pe Robert imaginându-mi-l pe pacientul meu inaccesibil – unul care e mai inaccesibil decât ar putea fi vreodată orice pacient –, cum nu-mi doream nimic altceva decât să-i simt mâinile puternice atingându-mă peste tot.

Colțul buzelor lui Gabriel se ridică într-un zâmbet.

— Te-ai înroșit. Ai făcut-o.

— Nu. Eu, eu... nu cred că aceasta este o conversație pe care ar trebui să o avem.

Situația îmi scapă de sub control și nu am idee cum să apăs frâna. În timp ce sunt cuprinsă de panică, se aude o bătaie în ușă. Nimeni nu întrerupe niciodată o ședință de terapie, dar acum profit de această ocazie.

— Intră!

Sarah deschide ușor ușa și își bagă capul.

— Îmi pare foarte rău că te întrerup. Tocmai am primit un telefon de la școala fiului meu. Are febră și nu pot să dau de mama să meargă să-l ia. Pot să plec?

— Sigur. Du-te.

— Mulțumesc.

Se uită spre Gabriel cu o expresie de părere de rău, dar acesta nici măcar nu se obosește să se întoarcă spre ea.

— Încă o dată, îmi cer scuze pentru întrerupere.

Ușa se închide, iar cabinetul meu, care are o dimensiune decentă pentru Manhattan, pare dintr-odată foarte mic. Și se pare că eu sunt singura care a lăsat ca întreruperea lui Sarah să diminueze tensiunea. Pentru că Gabriel se uită la mine cu o intensitate care mă face să simt că am atins un cablu sub tensiune.

— Îmi pare rău pentru asta, spun.

Deși fac eforturi, nu reușesc decât să afișez un zâmbet crispat.

– Pot să-ți povestesc despre femeia la care visez? Unele dintre lucrurile pe care vreau să i le fac?

– Nu cred că...

– Vreau să o aplec peste biroul ei.

Îmi pică fața.

– Și să o penetrez pe la spate.

Respirația îmi devine sacadată. Ar trebui să spun ceva. Să opresc această conversație. Dar nu pot. Vreau să aud mai mult. Să mă joc cu focul.

Privirea mi se îndreaptă spre buzele lui și încep să mă simt ametită. Nuanța brună și caldă a irișilor lui a dispărut aproape complet, fiind înlocuită de niște pupile negre și dilatate. Îmi imaginez scena pe care tocmai a descris-o. Eu, aplecată peste birou, corpul zvelt al lui Gabriel peste al meu. Cum mă penetrează cu putere. Poate chiar cum mă trage de păr. Cum mă abandonez total unei alte ființe umane. *Cum mă penetrează adânc, adânc.*

Nici nu îmi dau seama că îmi țin privirea fixată asupra biroului până când nu mi-o întorc, întâlnind-o pe a lui Gabriel. Buzele lui se curbează într-un zâmbet lent, viclean.

— Cred că ar trebui să încheiem ședința de astăzi.

Cuvintele îmi ies pe gură atât de rapid, încât nici măcar nu am șansa să le gândesc înainte să le rostesc.

Gabriel închide ochii. Înghite cu greutate și clatină din cap.

— Bine. Îmi pare rău.

Fără să mai spună altceva, se ridică și se îndreaptă spre ușă. Îmi țin respirația când întinde mâna spre clanță, îmi țin ochii strâns închiși – simțind o nevoie

disperată să se deschidă, chiar dacă Sarah nu e de cealaltă parte și nu e nimeni să mă salveze de mine însămi.

Aștept și aștept, dornică să aud scârțâitul ușii deschizându-se și închizându-se, dar când se întâmplă, intru în panică și sar în picioare.

— Nu! Nu pleca!

Gabriel nu se mișcă. Stă neclintit ca o statuie în timp ce mie îmi bubuie inima. *Ce fac? Ce naiba fac?*

Secundele trec greu. Poate că nu am idee în ce mă bag, dar știu că mingea e la el în teren, așa că aștept să vorbească. Când o face, în cele din urmă, nu se întoarce.

— Mă gândesc la tine tot timpul, spune el.

Vocea îi e atât de tensionată, încât sună ca și când ar fi în suferință.

Înghit cu greutate.

— Și eu mă gândesc la tine.

Clatină din cap lăsându-l în jos.

— Știu că e greșit.

— Și eu, șoptesc. Dar nu-mi mai pasă.

Mai urmează o lungă perioadă de tăcere. Aerul e apăsător ca într-o cameră plină de secrete care așteaptă să fie dezvăluite. Continui să mă uit la spatele lui Gabriel, așteptând...

Până la urmă, întinde mâna spre clanță. Închid ochii, crezând că s-a terminat. Spre deosebire de mine, e suficient de puternic să plece. Dar atunci...

Un *scârțâit* puternic răsună în cameră.

Se aude zgomotul încuietorii.

Mi-a încuiat ușa!

Deschid brusc ochii.

Gabriel se întoarce, iar privirile ni se întâlnesc. Se uită la mine cu o intensitate care îmi arde pielea.

începe să se deplaseze. Încet. Ca și când mi-ar da o șansă să-l opresc. Dar fiecare pas îmi face pulsul să se accelereze. Până ajunge la biroul meu, mă simt ca o oală cu apă care clocotește, iar capacul e pe cale să sară. Nu mă mișc. Nici măcar un centimetru. Dar Gabriel continuă să vină, ocolind biroul, până ajunge atât de aproape în spatele meu, încât îi simt căldura corpului, respirația lui fierbinte gâdilându-mi gâtul.

– Nu voi face nimic din ce nu vrei.

Mă mușcă de lobul urechii cu dinții și un curent electric îmi străbate corpul.

– Tot ce trebuie să faci este să-mi spui să mă opresc.

Trec câteva secunde. Nu mă întorc. Nu-l privesc. Dar fac un pas înapoi și mă lipesc de corpul lui. Îi simt erecția apăsându-mă în partea de jos a spatelui. Totuși, parcă ezită. Nu m-a atins, cel puțin nu intenționat. Îmi las capul să cadă pe pieptul lui.

– Atinge-mă, gem.

Gabriel își întinde mâna și îmi pipăie sânul prin mătasea bluzei. E aspru și dur, dar e exact așa cum îmi doresc. Ce merit.

– Spune-mi că vrei să ți-o trag, Meredith.

Închid ochii în timp ce gâfâi. Gabriel își îngroapă capul în părul meu și mă sărută pe linia gâtului.

– Spune-mi, mârâie, buzele lui vibrându-mi pe piele. Spune-mi că vrei să ți-o trag.

– Vreau, bolborosesc.

Știu deja că mă voi urî mâine, poate chiar mai devreme, dar nu mi-am dorit pe nimeni mai mult decât îl doresc pe acest bărbat în acest moment.

Mâna îi alunecă între noi. Simt cum coboară până la erecție și apoi se aude un sunet care mă face să-mi

dau ochii peste cap. *Zgomotul fermoarului care se desface*. Este cel mai erotic lucru pe care l-am auzit vreodată în viaţa mea. Gabriel încearcă să mă întoarcă, dar îl opresc şi mă aplec, lipindu-mi sânii de birou, aşa cum mi-a spus că şi-a imaginat.

Se apleacă peste mine, iar gura îi ajunge din nou lângă urechea mea.

— Ce să fac? Vreau să te aud spunând cuvintele.

Aproape că nu pot vorbi, simt un nod în gât care îmi blochează cuvintele, dar cumva reuşesc să şoptesc.

— Vreau să mă ţii strâns şi să mi-o tragi tare.

— Ce fată cuminte...

Se îndreaptă, dar continuă să-şi ţină o mână fermă pe spatele meu, împiedicându-mă să mă mişc. Apoi, îmi ridică fusta, îmi trage chiloţii într-o parte şi, înainte să mă pot pregăti pentru ce urmează să se întâmple – sunt pe cale să fac sex cu pacientul meu – nu, să fac sex cu soţul femeii pe care soţul meu a ucis-o –, vârful gros al penisului lui este lipit de crăpătura mea.

Şi sunt udă. Exaltând de dorinţă. Nerușinat de pregătită şi de dornică.

Gabriel intră în mine dintr-o singură mişcare. Nu există preludiu. Sau poate că asta am făcut în toate aceste luni. Nu ştiu. Dar intră adânc şi scoate un geamăt puternic. Şoldurile îi sunt lipite de fundul meu şi îi simt corpul tremurând şi mişcându-se din interior spre exterior. Când se opreşte, îmi strânge părul cu o mână şi mă trage până când îmi întind gâtul la maxim. Apoi, fac ceva ce nu am mai făcut niciodată. În acel moment, nici măcar nu-mi dau seama de unde vine, dar îmi ţin respiraţia. Gabriel mă penetrează pe la spate, cu mişcări din ce în ce mai adânci. Încep să mă simt ameţită, disperată după aer. Corpul începe să-mi tremure pe măsură ce secundele trec fără oxigen. Tocmai când cred că aş

putea leşina, intră şi mai adânc şi îmi scoate brusc aerul din plămâni. Corpul meu răspunde cu o explozie de dopamină, serotonină şi endorfine care aduc o exaltare pe care nu am mai simţit-o niciodată. Este o stare de extaz pe care vreau să o simt pentru totdeauna. Dar prea curând se termină. Gabriel se retrage, terminând cu un răcnet.

Sunt satisfăcută, fiecare os din corpul meu se lichefiază, dar mintea începe să-mi funcţioneze.

Ce am făcut?

Ce naiba tocmai am făcut?

Sunt încă într-o ceaţă, întrebându-mă când are de gând Gabriel să-mi dea drumul la păr. Îmi trage fusta în jos, acoperindu-mi din nou fundul.

— Meredith... spune el încet.

Simt un val de adrenalină. Mă copleşeşte atât de repede, încât simt că-mi vine să vomit. Îmi încleştez mâna în jurul gâtului.

— Trebuie să pleci.

Respiraţia lui pare să devină mai zgomotoasă. Trebuie să se oprească. Acum.

— *Te rog*, spun. *Te rog*, doar pleacă.

În cameră se lasă tăcerea. Probabil că şi el îşi ţine respiraţia la fel ca mine. Trec treizeci de secunde lungi, apoi, brusc, se aude zgomot de paşi traversând camera. Niciun cuvânt. Niciun comentariu despre ce tocmai s-a întâmplat. Doar zgomotul clanţei, scârţâitul uşii care se deschide.

— Ne vedem săptămâna viitoare, dr. McCall.

CAPITOLUL 29
Acum

Sunt cufundată în gânduri tot restul săptămânii. Aproape mă aștept ca Gabriel să mă sune, să mă contacteze într-un fel.

Noi am făcut *sex*.

Eu am făcut sex.

Cu altcineva decât cu soțul meu.

Tu erai singura persoană cu care am făcut sex de... mai bine de un deceniu.

Știu că sexul nu mai înseamnă ce însemna odată, că mulți oameni fac sex tot timpul și nu înseamnă nimic mai mult decât *sex*. Distracție. O activitate pe care o faci împreună cu cineva, fără obligații.

Dar cu Gabriel, sunt implicații complexe. Noduri încurcate și legături complicate, pentru că e chiar în fruntea listei de persoane cu care nu ar fi trebuit să fac sex.

M-a tras de păr și mi-a plăcut.

Mi-a spus *fată cuminte* și am adorat asta.

Mai rău, am încercat să mă asfixiez singură pentru a duce plăcerea la un alt nivel.

Ceva ce mi-a spus *o pacientă* că îi place.

O tânără foarte bolnavă.

Și eu am fost cea care a inițiat totul. Gabriel era gata să plece.

Eu l-am oprit.

Şi i-am spus să mi-o tragă *tare*.

Nu am făcut niciodată genul ăsta de lucruri nici măcar cu soţul meu.

Ca să nu mai spun că nu ne-am protejat. Încă iau anticoncepţionale, dar el nu ştia asta. În plus, sunt şi alte pericole în afară de sarcină, nu-i aşa? Am fost iresponsabili.

Totuşi, zâmbesc la gândul ăsta. *Iresponsabili*. Şi mi-a plăcut la nebunie fiecare clipă.

Bat cu degetele în cana de cafea, care e încă plină ochi. O salată neatinsă stă pe colţul biroului meu, prin amabilitatea lui Sarah, care s-a oferit să meargă să-mi cumpere ceva pentru prânz. Dar nu pot să-mi desprind privirea de la locul unde m-a aplecat peste birou, iar mie mi-a plăcut.

Mi-a plăcut la nebunie.

Mi-am petrecut următoarele trei nopţi amintindu-mi momentul şi dând vibratorul la *maxim*, pentru că nu există treaptă mică sau medie când vine vorba de Gabriel.

Dau din cap, încerc să alung aceste gânduri, aceste imagini. Ar trebui să-l caut. Să-i spun că a fost o greşeală. Chiar să-mi cer scuze că am dat curs. Ca psihiatră a lui, sunt într-o poziţie de putere. Mi-aş putea pierde licenţa. Din nou. Poate de data asta definitiv. A fost extrem de nepotrivit, chiar dacă, practic, îmi spusese că mă doreşte în timpul şedinţei de terapie...

Gura mi se usucă. *Mă* dorea.

— Meredith?

Sarah îşi bagă capul pe uşă. Tresar ca şi când aş fi fost prinsă făcând ceva rău.

— Oh, îmi pare rău că te-am speriat. Ești bine? Ești cam palidă.

Asta e mai bine decât roșie ca sfecla.

— Sunt bine, doar obosită. Ce este?

— Am o listă actualizată cu pacienții pentru restul săptămânii.

Îmi întinde hârtiile – trei în total, câte una pentru fiecare zi. Le răsfoiesc până ajung la ziua de vineri, dar în loc de cele cinci programări pe care le aveam anterior, văd doar patru. Iar un nume lipsește. Numele *lui* lipsește.

— Parcă Gabriel Wright avea programare vineri?

Ea ridică din umeri.

— A sunat de dimineață și a anulat. A spus ceva despre o plecare inopinată din oraș, în interes de serviciu.

— Bine, mulțumesc.

Sarah pleacă, dar eu încă mă holbez la lista cu programări. De ce naiba ar putea Gabriel să plece urgent din oraș? E profesor. Poate pentru o conferință?

Reacția mea imediată este un gol imens care seamănă foarte mult cu dezamăgirea. Nu e genul de emoție pe care ar trebui să o simt pentru un pacient. Nici măcar pentru Gabriel. Și apoi, ceva în plus – o tresărire de panică.

Nu mă vrea.

Nu i-a plăcut când am făcut sex.

Am dat-o în bară.

Nu. Nu, nu, nu. Sunt psihiatra lui și ce am făcut a fost greșit. Ar fi normal să anuleze programarea. La dracu', chiar să mă denunțe.

Dacă aș fi auzit acum câțiva ani despre o psihiatră care a făcut ce am făcut eu – și nu mă refer doar la sex, ci și la perioada când l-am *urmărit obsesiv*...

Dumnezeule. Îmi îngrop capul în mâini, pe birou, dar chiar și asta îmi amintește de el. De mine aplecată, el ținându-mă țintuită pe birou în timp ce...

Ar trebui să ard fusta aia. Chiloții aia. Nu o să-i mai port niciodată fără să mă gândesc la el. La *noi*. Mă cuprinde o căldură puternică și apuc teancul de hârtii pe care le-a lăsat Sarah, făcându-mi aer cu ele.

Poate că mă evită. Sau poate chiar e ocupat. Oricum ar fi, e mai bine să nu îl văd. Mai bine nu mai lăsăm să se întâmple *asta* din nou.

Când mi se termină programările puțin după ora cinci, iau trenul și merg la propria mea programare. Când am făcut programarea, era o rutină – să merg la terapeut la fiecare câteva săptămâni. Să bifez ședința. Să îmi asigur terapeutul că încă sunt aptă să profesez.

Dar astăzi sunt bucuroasă. Sunt bucuroasă că mi-am făcut programarea cu câteva săptămâni înainte, bucuroasă că am pe cineva cu care să vorbesc. Pentru că trebuie să vorbesc. Și, din moment ce nu pare să fie nimeni altcineva în viața mea, îl plătesc cu drag pe dr. Alexander să mă asculte.

– Dr. McCall, bine ai venit.

El face un semn larg cu mâna în timp ce se încruntă spre carnețelul pe care îl ține pe genunchi.

– Te rog, ia loc.

Mă așez, împreunându-mi mâinile în poală. El mai scrie ceva – probabil își notează ceva despre ultimul pacient sau se pregătește pentru ședința noastră. Arunc o privire prin birou și îmi vine în minte un gând spontan – oare el a făcut vreodată sex cu un pacient? Chiar în acest birou?

Cu siguranță, nu. Cu siguranță, el este un bun terapeut.

Spre deosebire de mine.

— Deci, cum te simți azi?

Dr. Alexander mă privește cu zâmbetul lui cald și amabil. La fel cum face întotdeauna. Probabil că și-a perfecționat acest zâmbet în fața oglinzii. L-a exersat zi de zi. Oare și eu le zâmbesc așa pacienților mei? Îi fac să se simtă bineveniți doar privindu-i?

— Sunt... stresată. Tensionată.

Zâmbesc forțat, dar sunt convinsă că el vede exact cum mă simt.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine.

Îmi ling buzele, îmi îndrept privirea în jos, spre mâini.

— V-am spus că mă întâlnesc cu cineva.

— Da.

El dă din cap încurajator.

Ezit, încercând să-mi dau seama cum să-i spun. Sau dacă ar trebui să-i spun. Mai exact, nu pot să-i spun despre Gabriel. Dar trebuie să-i spun, să spun *cuiva*.

— Am făcut sex.

Nu este o minciună. Chiar am făcut sex. Știu că va presupune că s-a întâmplat cu bărbatul cu care mă întâlnesc, cu Robert. Și îmi convine asta. Simt o ușurare dându-mi seama cum pot vorbi despre asta.

— Și cum a fost? Cum te-a făcut să te simți?

Biroul. Mâinile lui Gabriel pe corpul meu. Plăcerea și durerea intense, minunate...

— A fost bine. Cel puțin, cred că a fost.

— Minunat.

Imediat ce cuvântul iese din gura lui dr. Alexander, îmi dau seama că este adevărat. Să fac sex cu Gabriel, să fiu *futută* de Gabriel – pentru că acesta este singurul termen potrivit pentru ceea ce am făcut – era confuz și neașteptat și evident *greșit*, dar era și minunat.

– Deci, ce te stresează? mă întreabă.

– Ei bine.

Îmi simt dinții înfipți în buza de jos. Expir încet.

– A dispărut.

Nu e chiar adevărat. Totuși, nu e o minciună. Desigur, de obicei nu ne sunăm și nu ne trimitem mesaje - nu comunicăm în niciun fel. În afară de programări sau de perioada în care l-am urmărit obsesiv, ceea ce nu mai fac.

Dar, Dumnezeule, acum chiar numesc obsesie ceea ce am făcut.

– Înțeleg. Și cum te simți din cauza asta?

– Îngrozitor. Ca și când aș fi greșit cu ceva. Ca și când ar fi ceva greșit *cu* mine. Ca și când aș fi fost folosită.

Simt un sentiment de ușurare la această mărturisire. Când îmi dau seama de asta.

– Și furioasă. Atât de furioasă.

– Ai mai comunicat cu el?

Clatin din cap.

– Nu.

– Deci, nu a încercat să ia legătura cu tine?

– Nu. Nimic.

Mâinile îmi tremură, simțind cum mă cuprinde un sentiment de panică.

– Tu ai încercat să iei legătura cu el?

Asta mă face să mă opresc.

— Nu. Nu am luat legătura cu el.

— E posibil să simtă că şi tu l-ai ignorat?

Cuvintele doctorului Alexander îmi răsună în minte. E o întrebare îndreptăţită. Dacă ar fi fost vorba despre Robert, aş lua legătura cu el. I-aş trimite un mesaj, l-aş suna sau chiar aş trece pe la el...

Dar nu e Robert.

E Gabriel.

Iar cu Gabriel nu există reguli. Pentru că nu suntem într-o relaţie. Nu avem o relaţie sexuală ocazională.

Suntem... Caut cuvântul sau expresia potrivită, dar nu îmi vine nimic în minte. E ca şi când am juca un joc. Un joc fără reguli sau limite. Este fascinant şi înfricoşător în acelaşi timp. Îmi încleştez degetele pe ţesătura pantalonilor, întrebându-mă cine va face următoarea mişcare. Şi care va fi aceasta.

— Ce crezi că s-ar putea întâmpla dacă ai lua legătura cu el?

— Nu ştiu. Am auzit... am auzit că a trebuit să plece din oraş.

— Pare o persoană ocupată.

Dr. Alexander îşi încrucişează picioarele şi mă studiază.

Cuvintele lui mă pătrund. E un terapeut bun – îmi sugerează să iau în considerare punctul de vedere al lui Gabriel. Şi are dreptate. În general, aş fi total de acord cu el.

Doar că acum este vorba despre Gabriel.

Iar cu Gabriel, regulile normale nu se aplică.

CAPITOLUL 30
Acum

Majoritatea psihiatrilor nu ar recunoaşte asta niciodată, dar există pacienţi pe care îi detestăm. Doamna Rensler, care vrea doar să vorbească despre viaţa fiicei ei şi despre cât de deprimată este din cauză că Gracie nu îi acordă mai mult timp. Domnul Altman care, din fericire pentru mine, nu îmi mai e pacient. A fost obligat prin ordin judecătoresc să urmeze şedinţe de psihiatrie după ce şi-a bătut soţia şi se plângea că ea îl provocase, cu cicăleala ei constantă, să îşi găsească un loc de muncă. Dar mai sunt şi pacienţii pe care îi aşteptăm nerăbdători la următoarea şedinţă. Poate îi vedem făcând progrese sau sunt doar oameni interesanţi, cu poveşti unice. Am câţiva de acest tip. Însă motivul pentru care aştept cu nerăbdare următoarea pacientă este unul foarte egoist.

Rebecca Jordan e oglinda mea în ultima vreme. Când o ascult, revin cu picioarele pe pământ. Îmi aminteşte unde ar putea ajunge lucrurile dacă mai continui să mă comport inadecvat. Şi pentru că abia m-am putut abţine să nu trec pe lângă blocul lui Gabriel de două ori în ultimele zile, azi am nevoie cu adevărat să-mi reamintesc.

Sarah o conduce pe Rebecca în biroul meu. E îmbrăcată şi mai provocator decât de obicei – ca o şcoliriţă, cu o bluză albă cu nasturi, legată în talie, lăsându-i la vedere abdomenul subţire şi bronzat, şi o fustă plisată în carouri bleumarin şi negru atât de scurtă, încât sper

să nu scape ceva pe jos și să fie nevoie să se aplece. Ciorapii albi până la genunchi și pantofii clasici model Oxford completează ținuta.

Îi zâmbesc.

— Bună, Rebecca. Ce mai faci?

Se trântește pe canapea ca un copil.

— Sunt obosită.

— Ah? Nu dormi bine?

Clatină din cap.

— M-am despărțit de iubitul meu.

— Din cauza a ceea ce am discutat? Ai simțit că nu sunteți compatibili sexual?

Își răsucește pe deget o șuviță blondă și ridică din umeri.

— Presupun. Am început să ne certăm mult și o dată sau de două ori l-am strigat din greșeală pe alt nume în timpul sexului, iar asta l-a supărat.

— Înțeleg. Oare îți pui la îndoială decizia de a te despărți de el și de asta nu dormi bine?

Se uită în altă parte.

— Nu, nu-mi pasă de el. Fostul meu se vede cu cineva.

— E un alt fost decât cel de care tocmai te-ai despărțit?

Rebecca dă din cap aprobator.

— Bine, și asta te deranjează? Îți afectează somnul?

— Bineînțeles că mă deranjează. *Noi* ar trebui să fim încă împreună. Era dragostea vieții mele. Iar eu, a vieții lui.

— Și de ce v-ați despărțit?

– Era căsătorit.

– Ah.

Nu știu ce altceva să spun. Aștept până începe să vorbească din nou.

– Urma să-și părăsească soția pentru mine.

Bineînțeles că urma. Nu fac toți asta?

– De ce nu a făcut-o?

– De unde să știu eu?!

Mă ia prin surprindere că ridică vocea. Tresar și mă retrag, punând ceva distanță între noi. Nu fac asta de obicei. În meseria mea, pacienții au ieșiri. Sunt destul de obișnuită. Doar că astăzi sunt agitată. Nervoasă. Pentru că *el* încă nu a dat niciun semn. Pentru că nici *eu* nu am dormit bine.

– De cât timp te-ai despărțit de fostul?

– Nu știu. De ceva vreme.

Se uită din nou pe fereastră, apoi zâmbește brusc.

– M-am culcat cu cineva cu o zi înainte să mă despart de el.

– De el? Te referi la Steve? Bărbatul de care tocmai te-ai despărțit?

Încep să încurc toți acești bărbați fără nume.

Rebecca își dă ochii peste cap.

– La cine altcineva aș putea să mă refer?

Nu am de gând să îi subliniez faptul că a vorbit despre trei bărbați în primele cinci minute ale ședinței, drept care este normal să fiu confuză. În schimb, dau din cap și zâmbesc.

– Bine. OK. Îți place de celălalt bărbat? Acela cu care te-ai culcat înainte să te desparți de Steve?

Ea ridică din umeri.

— Nu în mod special. Era drăguț, cred.

Probabil că între mine și Rebecca este o diferență de puțin mai mult de un deceniu, dar când vine vorba despre sex și relații, mă simt aparținând unei generații complet diferite. Nu am folosit o aplicație de întâlniri până de curând și nici n-am avut aventuri de o noapte. Doamne, termenul *hookup*[9] nici nu exista atunci când am început să mă întâlnesc cu Connor – cel puțin nu în vocabularul meu.

— Deci, nu din cauza acelui bărbat te-ai despărțit de Steve? A fost doar sex?

— Eu și Steve ne-am certat, așa că m-am oprit într-un bar în drum spre casă. Un tip a venit și mi-a oferit o băutură. Nu voiam să-mi pierd timpul dacă semăna cu Steve în pat, de aceea i-am spus imediat că îmi place sexul dur și l-am întrebat dacă poate să facă asta pentru mine. Dacă era interesat, i-am zis să-și țină portofelul în buzunar și să vină la mine acasă.

Oh, Dumnezeule. Asta nu sună prudent.

— Deci ați mers acasă la tine și el... ți-a satisfăcut nevoia?

Rebecca a ridicat din umeri.

— A fost mai bine decât cu Steve. Dar lipsea ceva. M-a pălmuit peste fund și m-a tras de păr și chestii de-astea. Dar mi-am dat seama că o făcea doar pentru mine. Nu o făcea cu pasiune, așa cum era cu fostul meu.

Mă uit spre birou, locul unde am avut propria mea experiență pasională. Mi-l imaginez pe Gabriel în spatele meu, țintuindu-mă de birou. Imobilizându-mă.

9 „Hookup" se referă la o întâlnire sau o conexiune de scurtă durată, adesea de natură romantică sau sexuală, între două persoane care nu sunt într-o relație serioasă. Poate implica o interacțiune fizică sau emoțională, însă fără angajamente pe termen lung (n. tr.).

Mi se face pielea de găină pe brațe. Și îmi dau seama că Rebecca vorbește din nou, dar nu am auzit-o.

– Oricum, mi-a trimis din nou un mesaj. Dar nu *cred că o să mă mai întâlnesc cu el.*

– Tipul de la bar?

Ea dă din cap.

– O să îl ignor.

Să îl ignore. Așa cum pare să fi făcut Gabriel cu mine. Mă foiesc pe scaun și îmi pun din nou picior peste picior. *Hai să discutăm puțin mai mult despre asta...*

– Pot să întreb de ce ai alege să-l ignori, în loc să-i spui că te-ai simțit bine cu el, dar nu ești interesată să vă întâlniți din nou?

– De ce aș face asta? Nu e ca și când am avea o relație. Nu m-a dus la cină și nu mi-a adus flori. Nu i-am făcut nicio promisiune. Nici măcar nu am vorbit prea mult. Dacă nu înțelege care e situația, atunci e prost.

Îmi las umerii în jos. Eu sunt pentru Gabriel ceea ce tipul din bar este pentru Rebecca – nu merit nici măcar un mesaj de curtoazie. Dar eu și Gabriel avem mai mult decât atât, nu-i așa? Comunicăm de ceva timp. Chiar dacă sunt terapeutul lui și el este pacientul meu, avem *ceva* mai mult decât o simplă interacțiune într-un bar, nu?

Sau poate nu avem.

Poate că sunt singura care se gândește la asta după.

Îmi dau seama că pacienta mea *mă* consiliază acum. Mai rău, îi pun întrebări și analizez, căutând sfaturi pentru mine, în loc să încerc să o consiliez pe ea. Să nu mai spun că pacienta mea are tulburări compulsive. Probabil că nu este cea mai potrivită persoană de la care să-mi procur sfaturi despre relații. Sau sfaturi

despre sex. Pentru că eu și Gabriel *nu* avem o relație. Și trebuie să-mi amintesc asta.

Mă chinui să termin ședința cu Rebecca, făcând tot posibilul să consiliez o femeie obsedată de bărbați, în condițiile în care mi-am petrecut ultima săptămână, chiar ultimele luni, cu propria mea obsesie.

Sunt epuizată când se încheie, fericită că este ultima mea pacientă din această zi. În drum spre casă, mă opresc la magazinul de băuturi și cumpăr *două* sticle de vin. Nu pentru că intenționez să le beau pe amândouă în această seară, ci pentru că tipul de la bar mi-a zâmbit ca și când aș fi o clientă fidelă. E o chestiune de semantică, știu. Să cumperi două sticle odată sau să vii de două ori în același loc înseamnă că bei aceeași cantitate de vin, dar cel puțin nu trebuie să devin Norm din *Cheers*[10], pentru magazinul local de băuturi alcoolice.

Ajunsă acasă, mănânc un baton de brânză și prăjesc un pachet de colțunași congelați, dar mănânc doar doi, iar pe ceilalți îi arunc la gunoi. Îmi termin al doilea pahar de vin și mă pregătesc de o baie fierbinte. Al treilea pahar este pe trei sferturi gol până când se umple cada și ar trebui să-l dau peste cap ca să pot intra în cadă cu un pahar plin, nu? Așa că asta fac. Mă simt destul de bine acum.

Înainte să mă bag în cadă, îmi leg părul, aprind o lumânare și pun niște muzică liniștitoare de jazz pe telefon. E plăcut. Mă simt relaxată. Continui să beau, mă cufund în apa caldă, lăsând-o să îmi îndepărteze toate grijile. Dar apoi primesc o notificare pe telefon. Și sunt genul de persoană care trebuie să știe ce ratează. Chiar și atunci când sunt pe punctul de a termina al patrulea pahar de vin. Prin urmare, îmi deblochez telefonul să

10 *Cheers* este un serial de televiziune american cunoscut, difuzat între 1982 și 1993. Acțiunea se petrece într-un bar din Boston, numit *Cheers*, și urmărește viețile și interacțiunile angajaților și clienților barului (n. tr.).

văd ce notificare am și găsesc un mesaj de la Robert. Robert care nu dispare. Robert care mă scoate la cine plăcute și este un gentleman, chiar și atunci când mă duc acasă cu el, pentru că știe că nu sunt pregătită.

Nu sunt pregătită.

E ridicol, serios.

Nu sunt pregătită să fac sex cu un bărbat care e o partidă grozavă, unul care mă sărută drăgăstos și pare total îndrăgostit de mine. Dar sunt pregătită pentru jocuri de respirație și pentru sex cu un pacient, pe biroul meu.

Îmi țin telefonul sus, deasupra capului și alunec sub apă, udându-mi părul pe care îl prinsesem și nu aveam de gând să-l ud. Număr secundele cât îmi țin respirația. Cincisprezece. Apoi treizeci. Șaizeci. Când ajung la nouăzeci, simt o presiune în cap. Totuși, continui până la o sută cinci. Mai trec zece secunde și ies brusc din apă împroșcând în jur, gâfâind. Apa se revarsă peste marginile căzii.

Lumânarea se stinge.

Iar acum trebuie să-mi usuc părul cu foehnul.

Și paharul meu e din nou gol.

Drept care e timpul să ies.

Ies din cadă clătinându-mă, mă înfășor într-un prosop și mă uit la covorașul de baie. Nu m-am așezat niciodată pe el. Pare confortabil. Mă sprijin de perete pentru a aluneca pe jos, apoi îmi iau din nou telefonul.

Poate că Robert e un tip prea drăguț pentru mine.

Poate că acum sunt construită ca Rebecca. Poate că accidentul m-a schimbat. Am nevoie de cineva puțin mai dur. Merit să fiu pedepsită.

Nu mi-l pot imagina pe Robert ținându-mă lipită de birou. Trăgându-mă de păr. Probabil că este blând și amabil în pat. Cald și grijuliu.

Cu acest gând, deschid aplicația de întâlniri. Am evitat-o în ultima vreme. Nu are rost să găsesc un al treilea bărbat, având în vedere că nu pot să-mi dau seama ce naiba se întâmplă cu cei doi pe care îi am. Nu că l-aș *avea* pe Gabriel. În fine.

Mă uit la poze pentru un timp, glisând aleatoriu spre dreapta orice tip care pare un pic mai dur – tipi cu tatuaje, tipi cu ochi pătrunzători. Motocicletă? Perfect! Și apoi mă duc pe site-ul Universității Columbia să mă uit la poza lui Gabriel. Este și mai atrăgător în realitate. Mă uit la fața lui zâmbitoare, întrebându-mă ce face în acest moment. Dar îmi amintesc și de toate tinerele blonde cu care l-am văzut.

Simt o strângere de inimă. Probabil că ia cina cu o tânără atrăgătoare chiar acum. Oriunde ar fi. Nu sunt sigură dacă acest gând mă îngrețoșează sau e vina celor patru pahare de vin băute pe stomacul aproape gol. Dar nu mai pot să stau în fund. Așa că mă întind pe covorașul frumos pe care nu m-am așezat niciodată și îmi trag prosopul în jurul meu.

O să închid ochii doar pentru câteva minute. Apoi, o să mă ridic și o să mă duc la culcare. Trebuie să mă spăl pe dinți și să-mi pun telefonul la încărcat.

Și acesta este ultimul gând pe care mi-l amintesc când mă trezesc a doua zi dimineață – cu respirația urât mirositoare, telefonul descărcat, o amprentă de la covorașul de baie pe față și o senzație groaznică în stomac, care semnalează că urmează să se întâmple ceva rău.

CAPITOLUL 31
Acum

O altă săptămână.

O altă vizită la magazinul de băuturi aseară, pentru că am terminat ambele sticle. De data asta, cumpăr o jumătate de duzină, cu scuza:

– Mai bine așa – jumătate de duzină înseamnă că primesc o reducere!

Acum sunt în cabinetul meu, uitându-mă la telefon, cu aplicația de întâlniri deschisă. Am un mesaj nou de la Robert, dar nu mă pot hotărî să-l deschid.

– Programări noi, fredonează Sarah, intrând pe ușă.

Este la fel de veselă ca de obicei, iar eu zâmbesc, încercând să mă comport normal în fața ei.

– Mulțumesc.

Răsfoiesc hârtiile, căutându-i numele. Vine vineri, ceea ce înseamnă că mai sunt trei zile până îl văd. Până când fie ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, fie... Îmi ling buzele. Fie repetăm ce s-a întâmplat la ultima noastră ședință. Ceea ce nu pot face. Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Știu asta și m-am gândit la o sumedenie de modalități să-l resping. Să-i atrag atenția că a fost greșit ceea ce am făcut. Dar, în adâncul sufletului meu știu – *știu* – că, dacă încearcă să mă aplece din nou peste birou, nu voi putea să mă opun.

Găsesc lista pentru vineri și parcurg numele, dar programarea de la ora cinci a dispărut. Aș putea să jur că atunci era programat. Îmi muşc interiorul obrazului, ignorând bătăile accelerate ale inimii, pentru că sigur am făcut o confuzie. Întind foile pe birou, căutându-l pe Gabriel Wright.

Dar nu este acolo.

Trebuie să aflu.

Brusc, simt că încep să transpir. Și mă înroșesc. Asta înseamnă că s-a terminat. Să anuleze o programare e una, dar două? Oficial, înseamnă că mă evită. Cu excepția cazului în care...

— Sarah, strig.

Pentru că nu-mi răspunde imediat, mă ridic în picioare și îmi scot capul pe ușă.

— Hei, Sarah, Gabriel nu mai e în program. Din nou.

Ea își ridică privirea din telefon, întrerupându-se din tastat.

— A, da, a zis că e încă prins cu treburi în afara orașului. I-am propus o ședință online, dar a refuzat.

Mă încrunt. Programările lui au fost puse ca ședințe săptămânale permanente atunci când l-am primit înapoi ca pacient.

— A anulat doar programarea de săptămâna asta?

Ea își înclină capul.

— Da, de ce?

Deci nu le-a anulat pe *toate*. Înseamnă că nu a încheiat de tot relația noastră. Relația noastră doctor-pacient, adică. Înghit cu greutate, privind-o pe Sarah, gândurile învârtindu-mi-se în cap. E posibil să fie, într-adevăr, plecat din oraș. Poate că a zis că în

interes de serviciu, dar, de fapt, era o urgență de familie și nu a vrut să spună.

– Ești bine?

Sarah își pune telefonul jos și intenționează să se ridice, de parcă ar veni spre mine.

– Sunt bine.

Mă încrunt.

– Hm, am terminat pentru azi, nu?

– Da. Domnul Wilson a fost ultimul pacient.

Dau din cap și îi zâmbesc vag, mă întorc în birou și închid ușa. Mă plimb de la un capăt la altul al camerei, gândindu-mă cât de puține știu, de fapt, despre Gabriel. Sigur, îi cunosc obiceiurile de zi cu zi, slăbiciunea pentru blonde și faptul că i-a murit familia.

Dar poate are părinți care au apelat la el să-i ajute. Sau un frate sau o soră. Sau, la naiba, poate chiar a apărut ceva legat de serviciu, deși nu-mi pot imagina ce urgență ar putea avea un profesor astfel încât să plece în grabă din oraș.

Sau, pur și simplu, mă evită.

Mă opresc brusc, privind pe fereastră lumea exterioară, unde natura prinde viață, florile înfloresc, copacii înverzesc. Și totuși, eu sunt aici, neschimbată.

Trebuie să aflu.

Ceea ce înseamnă că trebuie să descopăr unde este Gabriel.

Traseul îmi revine imediat în minte, deși de obicei îl parcurgeam în timpul zilei. În această seară, soarele a apus de mult, iar cerul este presărat cu câteva stele și o felie de lună, o raritate pentru poluarea luminoasă

din Manhattan. Mi-am schimbat paltonul gros de iarnă cu o haină mai subțire și o eșarfă. Când ajung la blocul lui Gabriel, mă uit în sus, cântărindu-mi următoarea mișcare. Știu din profilul său de pacient că locuiește la etajul al patrulea. Și de aici, etajul al patrulea pare întunecat, pustiu. Abandonat. Ca și când cine locuiește acolo ar fi plecat.

Mă plimb de la un capăt la celălalt al clădirii, supraveghind acele ferestre întunecate, sperând să surprind ceva, orice, care să-mi semnaleze că Gabriel este în spatele acelor ziduri. După cinci minute fără niciun semn că ar fi cineva acasă, scot telefonul din buzunar și încerc ceva nou. În timpul călătoriei cu trenul până aici, am descărcat o aplicație care îi permite utilizatorului să efectueze apeluri și să trimită mesaje anonime. O deschid acum și îi introduc numărul. Apăs pe apelare.

Și apoi aștept.

Un cuplu trece pe lângă mine, poate ducându-se sau întorcându-se de la o cină. Un om fără adăpost iese șchiopătând de pe o alee, se uită la mine și merge mai departe clătinându-se. Și, în cele din urmă, un sunet de apel se aude din aplicație. Îl apropii de ureche, aproape ținându-mi respirația.

— Alo?

Se aude vocea lui Gabriel. Privesc din nou spre etajul al patrulea. Niciun licăr de lumină. Niciun semn că cineva s-ar fi dat jos din pat să răspundă la telefon sau s-ar fi deplasat dintr-o cameră în alta.

— E cineva acolo?

Vreau să-mi închid ochii și să mă bucur de vocea lui. Să absorb sonoritatea timbrului lui Gabriel. Dar nu pot. Închid apelul.

Deci, nu a mințit. Nu e acasă. Trebuie să fie plecat, în afara orașului, oriunde a plecat. Și, bineînțeles, nu

îmi datorează nicio explicație. Nu e ca și când am fi *împreună*. Mă simt jenată de mine însămi. Ce e în capul meu? Să-l urmăresc din nou obsesiv pe acest bărbat. La fel ca Rebecca – Rebecca, fata care probabil are nevoie de mult mai multă atenție și terapie decât sunt capabilă să îi ofer în acest moment.

Încerc să nu mă gândesc ce spune asta despre mine.

Cotesc pe o stradă, îndreptându-mă în altă parte decât spre casă. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac acum este să merg acasă, unde voi bea încă o sticlă de vin și probabil îl voi suna pe Robert sau, mai rău, pe Gabriel. Dacă o să fac ceva prostesc, măcar ar trebui să o fac anonim, fără repercusiuni în viața reală. Poate că mă voi preface că sunt altcineva. Un alt tip de doctor sau poate nici măcar doctor. Aș putea spune că sunt profesoară sau contabilă sau orice vreau eu. Să găsesc un bar drăguț și să intru ca și când nu aș avea nicio grijă pe lume. Așa cum a făcut Rebecca în noaptea dinainte de a se despărți de Steve. Să găsesc un bărbat atrăgător care să-mi cumpere ceva de băut și să mă simt tânără și dorită și...

Îmi ridic privirea. Continui să merg, dar nu găsesc niciun bar.

Merg pe pilot automat, pe drumul pe care o luam întotdeauna de la casa lui Gabriel. Spre spațiul de depozitare.

Mă opresc și mijesc ochii prin lumina slabă a felinarului. Se vede o siluetă care traversează strada, dinspre spațiul de depozitare, îndreptându-se spre mine.

Nu poate fi el – *nu poate fi*.

Dar când bărbatul își înalță capul, își dă părul pe spate și își ridică privirea, avem contact vizual.

Este el.

Gabriel Wright nu este plecat din oraș.

Este chiar aici, chiar în fața mea. Mi se strânge stomacul și, dacă aș avea timp, m-aș întoarce și aș lua-o la fugă. Dar nu am timp. Ochii lui sunt ațintiți asupra mea și se îndreaptă hotărât spre mine.

CAPITOLUL 32
Acum

— Dr. McCall?

Gabriel își mijește ochii pe măsură ce se apropie. Dar nu întreabă dacă sunt eu, ci ce naiba fac aici.

Și e o întrebare foarte bună. Una pe care ar fi trebuit să mi-o pun înainte să fiu prinsă.

Clipesc de câteva ori, încercând să joc un rol demn de un Oscar, de care am nevoie să mă salveze din această situație.

— Gabriel? Oh, bună.

Își înclină capul, studiindu-mă.

— Ce faci în acest cartier? Locuiești în apropiere?

— Eu, hm, nu prea departe.

Arăt spre un bloc și inventez primul lucru care îmi vine în minte.

— Tocmai am fost la magazinul de telefoane mobile. Telefonul meu pare să aibă probleme.

Continuă să mă privească direct în ochi.

— Ce magazin? Verizon, din colț?

Mă simt ca o femeie pe cale să se înece, care tocmai a primit un colac de salvare.

— Da, acela. Verizon, din colț.

Zâmbește. De fapt, este mai degrabă un rânjet.

— E ciudat să-ți spun dr. McCall? Știi, după ultima noastră... ședință.

Mă înroșesc.

— Despre asta...

A deschis o ușă. Trebuie să-mi spun punctul de vedere și să o închid la loc. Să o blochez și să arunc cheia pentru totdeauna. Totuși, mă lupt să-mi găsesc cuvintele pentru a-i spune cât de nepotrivită a fost ultima noastră ședință.

Înainte ca gura mea să înceapă să se miște, Gabriel întinde mâna și îmi cuprinde obrazul.

Mi-l mângâie cu degetul mare.

— Mi-a fost dor de tine, *Meredith*.

Se apropie și își lipește gura de urechea mea.

— Ție ți-a fost dor de mine?

Mi se face pielea de găină și fiecare fir de păr de pe corp mi se ridică. Îmi năvălesc mii de gânduri în minte. Ar trebui să-i spun că nu mi-a fost dor de el și că ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o greșeală colosală. Dar nu este adevărat, nu-i așa? Ei bine, poate ultima parte este, dar *chiar* mi-a fost dor de el. Iar reacția corpului meu este dovada. Totuși... îmi dau seama de ceva și fac eforturi să fac un pas înapoi.

— Ți-ai anulat din nou programarea. Am crezut că ești plecat.

Mâna lui Gabriel alunecă de pe obraz spre ceafă. Își înfășoară degetele lungi în jurul gâtului meu și mă strânge. Nu suficient cât să mă doară, dar suficient cât să-mi aducă aminte cât de puternic este, cum mi-a ținut corpul lipit de birou cu o singură mână, în timp ce mă penetra pe la spate.

— Mi s-au schimbat planurile. Tocmai am aterizat cu puțin timp în urmă. Urma să sun la cabinetul

tău mâine, la prima oră, să văd dacă mă pot reprograma vineri.

– Oh.

– Asistenta ta mi-a oferit o sesiune online. Dar după felul în care au rămas lucrurile ultima dată, m-am gândit că poate ai nevoie de spațiu. De asemenea, am considerat că ar fi cel mai bine ca, atunci când stăm de vorbă, să fie față în față.

Îl privesc în ochi, căutând un indiciu că nu este sincer. Minte? Chiar a ajuns acum în oraș? Chiar a fost plecat?

Dar nu-mi dau seama de nimic – nici într-un sens, nici în celălalt.

El zâmbește.

– Ți-am răspuns la întrebare, dar tu încă nu mi-ai răspuns, Meredith.

Îmi derulez în minte conversația să-mi dau seama la ce întrebare se referă, iar el începe să chicotească.

– Te-am întrebat dacă și ție ți-a fost dor de mine.

– Oh, spun din nou.

Se pare că sunt un partener de conversație strălucit astăzi.

Gabriel își mușcă buza de jos.

– Vino acasă cu mine. Locuiesc doar la câteva blocuri distanță.

Este o idee îngrozitoare și știu asta. Dar... mi-ar plăcea să văd interiorul apartamentului lui. Poate mă va ajuta să-l înțeleg mai bine pe acest bărbat. În plus, nu sunt convinsă că a fost plecat. O valiză lângă ușă m-ar liniști că mi-a spus adevărul.

Înainte să termin de deliberat, el deja mă îndeamnă.

– Hai. Bem un pahar de vin.

Următorul lucru pe care-l știu este că Gabriel deschide ușa blocului în care locuiește. În timp ce trecem prin hol, observ rândurile de cutii poștale, aceleași pe care le-am verificat cu luni în urmă, pentru a-i confirma identitatea, atunci când l-am văzut pentru prima dată, de la fereastra cafenelei.

Apasă un buton pentru a chema liftul.

— Îți place vinul roșu sau alb?

— Mi-e indiferent.

— Vinul alb se strică dacă nu e desfăcut? Cred că am o sticlă în frigider. Dar probabil are cel puțin trei luni.

Amuzant. La mine durează doar vreo trei ore.

Mă chinui să zâmbesc.

— Cred că rezistă câțiva ani.

Pulsul mi se accelerează pe măsură ce ușile liftului se deschid și intrăm. Nu pot să cred că fac asta. *Intru în apartamentul lui Gabriel Wright.* Depășesc o limită, dar am depășit deja atâtea, ce mai contează una în plus?

— Ce ai mai făcut săptămâna asta? întreabă Gabriel.

— Bine. Tu?

Fac o pauză și apoi adaug:

— A trebuit să faci o călătorie neașteptată, nu-i așa? Sper că totul este în regulă.

— Acum este.

Zâmbește.

Am zece întrebări pregătite pe vârful limbii. Unde ai fost? Cu cine ai fost? Ce nu era în regulă, dar acum este? Cu toate acestea, doar îi zâmbesc la rândul meu.

— Mă bucur.

Când ajungem la etajul al patrulea, Gabriel îmi pune mâna pe spate. Mă ghidează să o iau spre stânga când ies din lift. După ce trecem de trei uși, scoate cheile din buzunar.

– Sper că nu am lăsat lenjerie aruncată pe jos. Nu mă așteptam la companie.

Oare asta înseamnă că nu se vede cu altcineva sau doar că nu a invitat-o astăzi? E ciudat, am atâtea întrebări bune, dar niciuna nu îmi iese din gură.

Gabriel aprinde luminile. Trecem printr-un hol îngust care dă într-un living. Ochii mi se mișcă rapid, la fel de rapid ca bătăile inimii. Caut indicii, dar nu sunt sigură ce mister încerc să rezolv. Primul lucru pe care îl observ este că nu există bagaje. Nici lângă ușă și nici în living. Mie îmi ia câteva zile până să-mi mut bagajele la mai mult de câțiva centimetri de pragul apartamentului, după ce mă întorc dintr-o călătorie. Oare el este genul care duce imediat valiza în dormitor și despachetează rapid? Poate bagajele lui sunt deja golite și puse la locul lor.

Al doilea lucru pe care îl observ este că are multe cărți. Frumoase, legate în piele, vechi. De genul celor pe care le găsești într-un magazin pentru colecționari, unde proprietarul poartă mănuși albe pentru a atinge edițiile păstrate în spatele unei vitrine închise de sticlă. Un întreg perete este căptușit cu rafturi încorporate. Secțiunea din mijloc, cea mai lungă, se lasă sub greutatea teancurilor.

Gabriel se apropie din spate în timp ce privesc toate acestea și îmi ia haina de pe umeri.

– Cred că secretul meu a ieșit la iveală. Sunt un șoarece de bibliotecă.

Zâmbesc.

– Colecția ta este impresionantă.

Dispare cu haina mea și se întoarce, apropiindu-se din nou, în spatele meu. Nu ne atingem, dar îi simt căldura emanând din corp, respirația fierbinte gâdilându-mi gâtul. Își pune mâinile în jurul umerilor mei și tresar la atingerea lui.

— Cineva este tensionat, spune el.

Este încă în spatele meu, dar îl simt zâmbind din tonul vocii.

— Asta, noi, este...

Caut din nou în tezaurul meu mental cuvântul potrivit – inadecvat, neetic, imoral, *depravat*. Trebuie să fiu atentă să nu aleg un cuvânt care să sugereze mai mult decât faptul că sunt doctorul lui.

— Nu te mai gândi prea mult.

Gabriel mă strânge de umeri.

— Suntem doi adulți care și-au dat consimțământul. Amândoi singuri.

Amândoi singuri din cauza soțului meu. Din cauza mea.

Se apleacă și mă sărută pe gât. Buzele lui moi îmi vibrează pe piele în timp ce vorbește.

— Este în regulă?

Înghit cu greutate și dau din cap.

— M-am gândit des la tine săptămâna asta, șoptește. Tu te-ai gândit la mine?

În fiecare moment al zilei... Mă simt atât de bine când mă atinge, pare atât de potrivit, dar știu că nu este. Când nu răspund, mă mușcă ușor de gât.

Scot un geamăt.

— Îți place, nu-i așa?

Îi simt din nou zâmbetul în voce.

– Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la tine, spunându-mi să te aplec și să ți-o trag tare.

Înghit cu greutate.

– Tu te-ai gândit la mine? mă întreabă. Te-ai gândit la ce s-a întâmplat la ultima noastră ședință?

Dau din cap. S-ar putea să fie singurul lucru sincer pe care l-am dezvăluit de când m-a văzut pe stradă.

– Bine.

Mă sărută în locul unde m-a mușcat.

– Foarte bine, Meredith.

Gabriel își strecoară un braț în jurul taliei mele și îl folosește să mă tragă și să mă lipească de el. Corpul lui este atât de ferm, atât de cald. Îmi suge pielea de-a lungul claviculei, închid ochii, și îmi las capul pe spate fără rușine, să-i ușurez accesul. Și apoi începem să ne mișcăm. Să mergem. Mă ghidează. El mă ghidează din spate, cu corpul încă strâns lipit de al meu. Trecem peste un prag. Văd patul, simt cum mă lovesc cu genunchii de un dulap în timp ce ne îndreptăm direct spre el. Mă las în voia mâinii ferme pe care o simt pe spate împingându-mă până când ating salteaua cu sânii.

Gabriel se apleacă peste mine, cu pieptul lipit de spatele meu. Mă apucă de mâini cu o singură mână și îmi întinde brațele deasupra capului. Mă mușcă cu dinții de lobul urechii și nu mă pot abține. Gem.

– Ador acel sunet.

Geme și el.

– Am visat la el în fiecare noapte de când am fost în cabinetul tău.

Mâna lui liberă alunecă între noi, sub rochia mea. Ajunge între picioarele mele, îmi trage nerăbdător chiloții într-o parte și apoi degetele lui ajung la crăpătura mea umedă.

— Crezi că e greșit, dar ești deja atât de udă.

Două, poate trei degete pătrund înăuntru. Nici măcar nu sunt sigură, dar mă face să scot un icnet. Este aspru, fără preludiu, exact ca ultima dată. Îmi dau ochii peste cap și scap un alt icnet când începe să le miște.

— Frumos, spune Gabriel printre dinți.

Degetele lui se retrag aproape complet și apoi pătrund mai adânc. Nici nu apuc să-mi trag răsuflarea înainte să o facă din nou. Apoi din nou. Și din nou. Sunt pe punctul de a exploda când se oprește brusc.

Se ridică. Aud vag cum își desface cureaua, își trage fermoarul și apoi simt vârful gros și catifelat lângă crăpătura mea. Totuși, nu pătrunde. În schimb, mă trage de păr și îl înfășoară în jurul pumnului său.

— O vrei tare din nou?

O vreau oricum dorește el să mi-o dea, dar tare – *atât de tare încât să fie ca o pedeapsă* – pare potrivit. Așa că dau din cap.

— Mai tare.

Mă trage brusc de păr – atât de tare încât mă ridic de pe pat. Gabriel folosește mâna liberă pentru a mă ridica de la talie, mă pune în patru labe pe saltea. Mă arde scalpul de cât de tare mă trage de păr, dar mă penetrează dintr-o singură mișcare adâncă și uit complet de durere. Sau poate că durerea se adaugă la plăcere, îmi intensifică toate celelalte simțuri, pentru că nu am mai avut niciodată o senzație atât de plăcută. Este îngropat atât de adânc în mine și am gâtul întins la maximum spre spate. Sunt complet sub controlul lui, și corpul meu, de fapt, se relaxează, i se predă. Am fost un ghem de nervi de la întâlnirea noastră de săptămâna trecută, din cabinetul meu, gândindu-mă că trebuia să-i spun că am făcut o greșeală, că asta nu se putea întâmpla din nou. Dar se pare că exact de *asta* aveam nevoie.

Gabriel mă penetrează pe la spate. Este dur și insistent, dar am nevoie să mă doară mai tare. Așa că împing înapoi când el împinge înainte, scoțând un plesnet puternic la fiecare mișcare. Simt că sunt lovită și învinețită. Probabil că voi avea nevoie să stau pe o pernă mâine și tot voi simți durerea, dar mă bucur de fiecare secundă. Fiecare penetrare este mai necruțătoare decât ultima, pătrunzând din ce în ce mai adânc. Corpul meu atinge punctul culminant fără avertisment. Nu mă gândesc la nimic – nu am nicio grijă, nicio tristețe, niciun regret –, doar o plăcere neîmblânzită împletită cu o durere care nu vreau să se termine niciodată. Dar, desigur, se termină. Gabriel răcnește când ajunge la final și se retrage.

Gâfâi. În mintea mea, care era atât de goală acum câteva secunde, năvălesc imediat un potop de gânduri de-a valma.

Gabriel pleacă. Îl urmăresc cu privirea înceţoşată prin cameră până dispare în spatele unei uși. Presupun că e baia. Apoi, vederea mi se limpezește și observ pentru prima dată ce se află în jurul meu. Lucrurile încep să se deruleze mai repede decât ritmul respirației mele sacadate.

O fotografie de nuntă înrămată.

Un halat de baie de damă agățat de ușa unui dulap.

O verighetă pe noptieră.

Fotografii Polaroid lipite pe oglinda de deasupra comodei.

Fețe zâmbitoare.

Săruturi.

O fetiță frumoasă.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

O fetiță frumoasă, perfectă.

Care este moartă.

Moartă.

Mă ridic. Și apoi o iau la fugă.

Prin livingul plin de cărți.

Pe holul îngust.

Pe ușa apartamentului.

Cumva reușesc să-mi iau geanta și eșarfa în drum spre ieșire, dar haina este o cauză pierdută.

Găsesc o scară și continui să cobor.

Patru etaje de scări.

Până în stradă.

Nu mă opresc din alergat decât la câteva străzi mai încolo, până ajung la un colț și virez brusc. Apoi mă sprijin de un zid de cărămidă, cu mâinile pe genunchi, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Nu știu cât durează. O vreme. Dar, în cele din urmă, respirația îmi revine la normal. Mă ridic și mă uit în jur. Oamenii vin și pleacă, la fel ca în orice zi obișnuită a săptămânii. Nimeni nu îmi acordă atenție. Este, la urma urmei, New York City. O femeie fără suflare, care pare ușor nebună nu este ceva neobișnuit, presupun. Dar apoi mă uit cu adevărat în jur. Sunt aproape de colțul unde îi sugerasem lui Gabriel că am fost să-mi repar telefonul. El m-a întrebat dacă era magazinul Verizon. A rânjit când i-am confirmat.

Dar nu e niciun magazin Verizon aici...

CAPITOLUL 33
Acum

După câteva ore, încă rătăcesc pe străzi, incapabilă să gândesc limpede. Încă îi simt mâinile atingându-mă. Îl simt înăuntrul meu. Îmi imaginez că gâfâi de epuizare, cu o nevoie și o plăcere brutale, și totuși... și *totuși*, când îmi închid ochii, o văd pe ea. Pe soția lui. Și apoi pe copilul lui. Fotografiile. Blestematul de halat.

Simt fiori pe șira spinării. E prea frig să stai afară fără jachetă. În spatele meu se aud pași – se apropie o siluetă. Poate Gabriel a venit să mă caute?

Sau poate e o persoană oarecare care rătăcește pe străzi la miezul nopții.

Nu vreau să am de-a face cu niciunul dintre ei, așa că mă grăbesc înapoi pe drumul pe care am venit. Stânga în loc de dreapta. Dreapta în loc de stânga. Și brusc, sunt din nou în fața spațiului de depozitare.

Niciun magazin Verizon. Nu a existat niciun magazin Verizon. A zâmbit ca și când ar fi știut deja.

Mă opresc, mă sprijin de un zid, îmi trag din nou răsuflarea. Poate magazinul Verizon s-a închis. Poate a fost acolo, dar acum a dispărut, iar el nu și-a dat seama.

Sau... știe că îl căutam, rătăcind pe străzi în apropierea casei lui.

Acest gând mă paralizează. Ce înseamnă asta? Îmi rod unghiile și simt cum mi se strânge stomacul – Dumnezeule, partida aceea de sex a fost exact ce aveam

nevoie. Dur și pedepsitor. M-a *relaxat*. Provoacă dependență. Pot să înțeleg dorința Rebeccăi ca iubitul ei să se comporte așa. Mai ales dacă e obișnuită cu asta. Practic, cum ai putea să revii la *normal* după *așa ceva*?

Poate că am plecat prea repede. Doar că m-am speriat groaznic, înconjurată de amintirile vieții lui anterioare. Viața pe care am distrus-o. Dumnezeule, trebuie să-i spun *ceva* până la urmă. Nicio femeie sănătoasă la cap nu fuge în noapte după ce a făcut sex cu un bărbat. Relația doctor-pacient este încă o problemă uriașă. Poate pot să o întorc în direcția asta. Oare o să-și dea seama?

Stai – oare mă vede *chiar acum*?

Mă uit la stânga, apoi la dreapta. Strada e pustie, închid ochii. Trag aer adânc în piept și revin la realitate. La momentul prezent. La strada rece din New York, clădirea din beton de care mă sprijin cu spatele. Trebuie să merg acasă. Trebuie să închid ușa, să o încui și să pretind că asta nu s-a întâmplat niciodată. Sunt o persoană îngrozitoare, îngrozitoare. Să-l urmăresc pe bărbatul a cărui familie *tu* ai distrus-o. Apoi să las să se întâmple toate astea...

Dar imediat ce mă desprind de zid să plec, mă uit din nou în sus spre spațiul de depozitare și mă gândesc la ce ar putea fi ascuns acolo. Ce l-ar determina să se întoarcă zi de zi și să petreacă nu cinci sau zece minute, ci treizeci de minute, o oră, în interiorul clădirii?

Odată, aș fi spus că sunt obiectele care au aparținut familiei lui. Poate că își îngroapă fața în puloverul preferat al soției lui, așa cum am făcut eu cu al tău, inhalând acel parfum persistent, temându-se că într-o zi se va risipi în neant, iar ea va dispărea așa cum ai dispărut tu. Acel ultim indiciu evaporat.

Dar nu mai pot să cred asta. Apartamentul lui Gabriel e încă plin cu lucrurile soției lui.

Mă holbez din nou la spațiul de depozitare din cărămidă.

Am nevoie să știu.

Am nevoie. Nu vreau.

Nici măcar nu înțeleg *de ce* am nevoie să știu. Nici măcar bunul dr. Alexander nu mi-ar putea spune asta. Dar e o dorință care vine din adâncul sufletului meu. Și nu e nimic care să mă oprească din a o satisface.

Pe trotuar, dincolo de stradă, un bărbat se îndreaptă spre clădire. Are două cutii în mâini, una deasupra celeilalte. Încetinește pe măsură ce se apropie de spațiul de depozitare, așază cutiile în fața ușii. Fac ochii mari. *Intră*... Înainte să-mi dau seama, înainte să mă gândesc până la capăt, deja alerg sprinten peste stradă și întind mâna spre ușa pe care bărbatul tocmai a deschis-o cu o cartelă.

— Dați-mi voie să vă ajut, îi spun.

Se întoarce și îi zâmbesc prietenos.

— Spațiul meu e chiar pe hol.

Dacă aș fi fost bărbat, probabil că s-ar fi gândit de două ori. Dar nu sunt o amenințare pentru el. Cel puțin, asta crede el. Din fericire, nu arăt la fel de dezechilibrată pe cât mă simt.

— Mulțumesc mult.

Își ia cutiile și intră, merge câțiva pași spre dreapta și dispare într-un lift care îl așteaptă.

În tot acest timp, îmi țin respirația și îmi simt inima gata să explodeze în orice moment. După ce pleacă, cu respirația sacadată, o iau spre dreapta, în aceeași direcție în care l-am văzut pe Gabriel mergând de multe ori în trecut.

Număr boxele în timp ce mă deplasez. În sfârșit, îmi folosesc notițele aleatorii pe care le-am făcut cu luni în urmă. Pe atunci, nu erau decât niște gânduri împrăștiate – mâzgălituri ale unei femei la un pas de o cădere nervoasă.

Țigări.

O cafea mică.

Brioșă cu porumb.

Doisprezece.

Ultima notiță fiind numărul de ferestre de la intrarea în spațiul de depozitare, fereastra prin care vedeam lumină de fiecare dată când intra el.

Ajung la boxă și mă opresc în față. Nu arată diferit față de celelalte uși de tip garaj din jurul meu. E vopsită în albastru și un lacăt rotund atârnă de zăvor.

O privesc un timp îndelungat, rememorând o conversație pe care am avut-o nu cu mult timp în urmă. Vorbeam despre scrisoarea pe care îl pusesem să i-o scrie soției lui. *Poate că o să fiu mai puțin furios de fiecare dată când îmi introduc PIN-ul de acum înainte*, spusese el. *Toate sunt data ei de naștere – de la pinul pentru ATM, până la codurile de intrare.* Și nu puteam uita că îmi spusese că ziua ei de naștere era de Sf. Valentin.

Înghit un nod de vinovăție când întind mâna spre lacăt și încalc o altă regulă. Din nou. Ce mai contează încă una?

Când vine vorba despre Gabriel, se pare că regulile nu se aplică. Sau mai degrabă, nu-mi pasă dacă le încalc. Aproape că merită să suport consecințele, pentru că pur și simplu... pur și simplu *am nevoie să știu.*

Învârt lacătul până când se aliniază cifrele – 0214. Se aude un clic satisfăcător. Și brusc, lacătul se desface

de pe zăvor și îl simt greu în mână. Și voi vedea tot ce
ține ascuns.

În mare parte, sunt cutii. Din acelea mari, pe care le folosesc firmele când se mută, cu liste de verificare imprimate pe lateral, să poți scrie cu un marker în ce cameră trebuie să ajungă cutia. Însă niciuna nu e marcată, de parcă au fost împachetate pe fugă și aruncate aici. Sunt așezate la întâmplare, iar cea mai apropiată pare că s-ar putea răsturna la cea mai mică adiere.

Nu mă așteptam la asta.

Ce naiba ar putea face un bărbat matur într-un spațiu de depozitare plin de cutii?

Îmi desfac eșarfa. Există climatizare. Nu e cald, dar nici rece ca afară.

Poate că e ceva în cutii. Pentru o clipă, mă gândesc să închid ușa rulantă în urma mea – e cam ciudat să umbli prin lucrurile altcuiva în public, mai ales că, în fine, încalc legea. Ce se întâmplă dacă vine cineva și știe cui îi aparține boxa? Dar e de ajuns să arunc o privire pe holul întunecat să îmi dau seama că ar fi și mai înfricoșător să închid ușa și să rămân blocată aici.

Îmi trec degetele peste cutia cea mai apropiată, apoi mă ridic pe vârfuri să deschid capacul, să văd ce e înăuntru. O sclipire de roz, violet – arunc cutia și fac un pas înapoi, fiind șocată la vederea conținutului. Jucării. Jucării de fetițe, o adevărată harababură. O păpușă *Barbie*, un ursuleț de pluș, ceea ce pare a fi o păpușă *American Girl* dezbrăcată și... respir adânc. Nu mă așteptam să văd jucăriile fiicei lui. Face ca totul să fie foarte real. Foarte tragic.

Mâinile îmi tremură în timp ce fac un pas înapoi, începând să am dubii. Poate că nu vreau să știu. Poate că vine aici ca să fie în preajma lucrurilor care i-au aparținut ei, lucruri pe care nu ar suporta să le vadă în fiecare zi în casă.

Dar ce face, *pur și simplu stă aici?*

Îmi înăbuș emoția și confuzia și fac eforturi să merg spre o altă cutie. Ceva mic și pătrat strălucește deasupra ei, un set de chei sau poate un breloc. Dar când mă apropii suficient pentru a distinge detaliile, îl recunosc.

Dau afară aerul din plămâni cu putere.

Mă chinui să respir, să mă mișc.

Îl recunosc pentru că ți-a aparținut *ție*. Tricoul tău. Numărul tău 17. Brelocul special pe care ți l-am făcut după ce ai câștigat campionatul. Ți l-am dat în noaptea în care ne-am hotărât să ne întemeiem o familie. Iar când ai murit, am început să îl port cu mine, să port o bucată din tine cu mine, o *amintire*...

Până într-o zi când a dispărut. Ziua în care am ieșit de pe aleea aceea și m-am izbit de Gabriel. Am crezut că l-am scăpat.

Se pare că așa a fost.

Iar Gabriel l-a găsit.

Ceea ce înseamnă... încerc să-mi stăpânesc sentimentul de panică din ce în ce mai intens care amenință să mă sufoce. *Gabriel știe cine sunt.*

A știut tot timpul.

Pun brelocul la loc și mă agăț de cel mai apropiat teanc de cutii, ca și când mi-ar fi salvat viața.

Nu. Nu se poate.

Simt cum sângele mi se scurge din obraji, din întregul corp, direct în stomac.

Dar așa este. *În mod evident așa este.* Este brelocul pe care ți l-am făcut, un cadou unic pe care l-am comandat la un artist. Are chiar și mica greșeală – o parte din vopseaua roșie se scurge în cea albastră. Creatorul urma să le vândă, dar nu au mai fost produse niciodată, din cauza accidentului. *Și acum se află în spațiul de depozitare al lui Gabriel.*

Îl ating din nou, simțindu-i netezimea familiară în palmă. Practic, mă arde ca și când mi-ar face o gaură. O parte din mine e bucuroasă să o aibă – această bucățică din tine de dinainte ca totul să meargă prost.

Dar cea mai mare parte din mine e confuză. Îngrozită. Gândurile mi se *blochează*, nu funcționează, ca și când mi-ar fi paralizat creierul. Luptă sau fugi sau... paralizezi. Încerc să respir. Încerc să-mi pun corpul din nou în mișcare.

El – *el* a avut acest breloc tot timpul? Mi-l imaginez ieșind din spațiul de depozitare cu mai puțin de o oră în urmă, observându-mă. Sugerându-mi un magazin Verizon inexistent. Bătându-și joc de mine. Înghit cu greutate, mă uit în jos spre număr. E clar ca lumina zilei că este al tău. Aceeași echipă, același număr. Ceea ce înseamnă că trebuie să știe cine sunt. Știe că sunt văduva ta. Dar de ce ar vrea să o cunoască pe văduva bărbatului care i-a ucis soția și copilul?

Răspunsul îmi vine rapid.

Tot timpul ăsta, am simțit că eu sunt cea care îl urmărește obsesiv.

Dar poate că el a fost cel care m-a urmărit obsesiv pe mine?

Senzația sufocantă pe care o recunosc ca fiind un atac de panică iminent amenință să mă facă să cad în genunchi și brusc, trebuie să ies – *afară, afară, afară.* Și nu vreau *asta.* Arunc brelocul, iar acesta cade zăngănind

pe podeaua de ciment. Cumva, reușesc să ies din spațiul de depozitare. Dar în secunda în care ies pe ușă și ajung pe trotuar, ecoul pașilor îmi umple urechile.

Nu-l văd alergând pe trotuar, nu văd pe *nimeni* și e posibil ca zgomotul pașilor să fie în imaginația mea. Sau cineva care coboară pe o pasarelă din apropiere sau pe o alee. Dar nu-mi pasă. Trebuie să scap de aici.

Până când ajung acasă, respir cu greutate, gâfâind. Merg cu regularitate pe jos, dar nu alerg. Nu fac sprint. Nu am avut niciun motiv. Întotdeauna mi-a displăcut să alerg, folosind adesea vechea replică: *Alerg doar dacă mă urmărește cineva.*

Și în seara asta, la propriu sau la figurat, cineva mă urmărește.

Gabriel.

Mă chinui să mă așez pe canapeaua din living, să aprind veioza de citit, să încerc să gândesc rațional. Dar plămânii mi se strâng cu putere, iar mintea îmi zboară în toate direcțiile. Asta schimbă totul. Mă reîntorc cu gândul la acele zile din trecut, când îl urmăream de la distanță. Îl vedeam intrând și ieșind din spațiul de depozitare, apoi mergând către campus. Luând prânzul cu diverse femei.

Cât timp a trecut de când mi-am pierdut brelocul?

Și de ce nu m-a confruntat? Au trecut *luni întregi.*

Noaptea în care Gabriel a apărut în timpul întâlnirii mele cu Robert. Când s-a întâmplat să apară la cabinetul meu, comportându-se de parcă nu m-ar fi cunoscut. Am crezut că au fost doar coincidențe. Dar nu a fost așa.

Iar următoarele – de câte ori am crezut că mă urmărește cineva? Dumnezeule, când mi-a fost spart apartamentul! *Cartea despre hărțuire! Figurina Hello Kitty!*

Într-o stare de agitație, îmi iau telefonul mobil. Mâna îmi tremură în timp ce deschid agenda cu contacte și mă îndrept spre dormitor. Apartamentul meu pare brusc foarte mare. Foarte gol. Mai mult decât orice, am nevoie de o voce familiară. Irina? O mai pot suna după tot acest timp? Eram prietene bune la un moment dat. Am nevoie de cineva de încredere cu care să împărtășesc acest secret. Cineva la care pot apela, care să mă lase să dorm în camera de oaspeți. Pentru că nu pot să rămân aici. Nu în seara asta. Nu singură. Irina este soluția.

Derulez până la numele ei și apăs pe apel, în timp ce apuc prima geantă de sală pe care o găsesc și încep să o umplu cu diverse lucruri – lenjerie, haine de schimb, pantofi. Telefonul sună de mai multe ori până intră, în cele din urmă, mesageria vocală.

– Fir-ar al naibii, murmur.

Arunc telefonul pe pat.

El știe unde locuiesc. Știe unde muncesc. M-a urmărit de nenumărate ori.

Nu eu îl hărțuiesc.

El mă hărțuiește.

Și nu am nici cea mai vagă idee care e scopul său final – al meu a fost, inițial, să-l ajut. Ei bine, poate nu de la început. La început, am fost curioasă. Cum putea să zâmbească? Să râdă? Dar știam că era o fațadă. Sigur suferea. Și trebuia să văd asta. Trebuia să-i simt durerea, meritam să sufăr alături de el. Și am suferit, în timpul ședințelor noastre. Dar apoi am crezut că pot să-l ajut. Să mă căiesc, poate. Să găsesc o cale să-l ajut să treacă peste durere. Dar poate el deja avea una – răzbunarea. Împotriva mea.

Nu, nu, nu. Dacă ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi făcut-o până acum, nu?

Stau nemișcată, cu o pereche de pantaloni în mână, cu privirea pierdută, încercând să înțeleg. E adevărat, nu-i așa? Dacă scopul lui era să-mi facă rău – să mă facă să sufăr –, ar fi putut să facă asta până acum. A avut destule ocazii. Ar fi putut să-mi facă rău fizic sau să-mi ia din nou licența. Dar nu a făcut-o.

Ceea ce mă face să mă întreb care *este* planul lui, dacă nu să-mi facă rău. Ce *vrea* de la mine?

Înghit cu greutate. Trag fermoarul genții. Înșfac telefonul și o sun pe Sarah pe apel rapid.

Vocea ei e adormită, dar nu mă gândesc cât e ceasul. Încep să strig în telefon.

— Alo? Sarah? Anulează toate programările viitoare cu domnul Wright. Nu. Nu, nu vreau să discutăm despre asta. Nu-mi pasă ce-i spui. Doar anulează-le.

Închid și mă uit pe vizorul ușii de la intrare.

Nici urmă de Gabriel.

Deschid ușor ușa, alerg pe hol și ies brusc din clădire. Nu știu încotro mă îndrept, undeva unde să nu mă poată găsi.

CAPITOLUL 34
Acum

Tic. Tac. Tic. Tac.

Sunt în acest cabinet de mai bine cinci ani, dar nu am mai auzit niciodată înainte ticăitul atât de insistent al ceasului. Cineva trebuie să-l fi dat mai tare. Oare Sarah i-a schimbat bateriile şi mecanismul funcţionează brusc la capacitate maximă? Mă uit fix la secundar, urmărindu-i mişcările sacadate de la o cifră la alta şi încep să mă întreb dacă nu cumva îmi pierd minţile. E foarte posibil să fiu în mijlocul unei căderi nervoase şi nici măcar să nu-mi dau seama. Mă gândesc la primul sau al doilea an la facultatea de medicină, la manualul gros de psihiatrie care descria simptomele clasice ale desprinderii de realitate.

Nervozitate. Dacă balansarea constantă a piciorului nu este o dovadă suficientă, atunci sperietura pe care am tras-o când recepţionerul de la hotel mi-a urat astăzi *Bună dimineaţa* ar trebui să convingă pe oricine. Da, încă locuiesc la hotel, după aproape o săptămână de la acea întâmplare. Unul situat aproape în nordul oraşului, astfel încât, practic, sunt în Bronx. Drumul cu taxiul prin traficul de dimineaţă durează aproape patruzeci şi cinci de minute. Dar nu iau metroul pentru că m-ar putea vedea Gabriel.

Lipsa poftei de mâncare. Încă un aspect uşor de bifat, având în vedere că nu-mi amintesc ultima dată când am ingerat altceva în afară de tone de cafea şi vin.

Îndepărtarea de familie și de prieteni. Cred că asta am început să fac a doua zi după moartea lui Connor. Atunci îmi era prea rușine să dau ochii cu oamenii, iar acum, cu atât mai mult. Ce le-aș putea spune oamenilor care mă întreabă ce mai fac? *A, nu prea multe. Doar îl urmăresc pe soțul femeii ucise de soțul meu. De fapt, nici nu știu dacă eu sunt hărțuitoare sau sunt hărțuită, dar, în fine. Acum ne-o și tragem.* Singura mea comunicare reală a fost cu fratele meu, Jake, și cu Sarah. Dar nu am răspuns la ultimele trei apeluri ale lui Jake, iar în ultima vreme m-am baricadat în cabinet, evitându-mi chiar și asistenta.

Insomnie. Somn? Ce e aia?

Dependență. Automedicație și abuz de alcool. Dependenții fumează iarbă și beau vodcă de patru dolari din sticle de plastic. O sticlă și jumătate de vin pe care o consum în fiecare seară într-un pahar elegant mă ridică deasupra lor, nu-i așa?

Paranoia și delir. Cineva chiar m-a urmărit. Nu. Serios. Jur că da.

Schimbări în rutină. Schimbări de dispoziție. Sentimente de deznădejde și disperare.

Bifat.

Bifat.

Și o bifă mare și grasă.

Tic. Tac. Tic. Tac.

Dumnezeule, nenorocitul ăla de ceas trebuie să tacă.

— Sarah!

Deschide ușa rapid. Arăt cu degetul spre perete.

— Ai schimbat bateria ceasului?

Sarah aruncă o privire spre el. Își încruntă sprâncenele.

– Nu. Trebuie schimbată?

Clatin din cap.

– Nu, lasă.

Intră în birou și închide ușa în urma ei.

– E totul în ordine, Meredith?

Mă chinui să afișez un zâmbet. După cât de fals arată, sunt sigură că semăn cu Joker.

– Sigur. De ce nu ar fi?

Mă studiază cu privirea.

– Pentru că m-ai sunat la miezul nopții alaltăieri și ai fost foarte tăcută în ultima vreme. Și... ai mai purtat bluza aia și ieri.

Mă uit în jos și fac ochii mari. Nu se poate. Am intrat acum două zile într-un butic, în drumul de la birou spre hotel. Mi-am cumpărat câteva bluze, lenjerie și o pereche de pantaloni. Ieri, după serviciu, mi-am agățat bluza și apoi în dimineața asta...

Am luat bluza de pe umeraș și mi-am pus-o pe mine.

Oh. Doamne. Dumnezeule.

— E aceeași culoare, o mint.

Nici nu știu de ce.

— Dar e altă bluză.

— Ah, bine.

Nu mă crede. Știu sigur.

Expresia feței lui Sarah se îmbunează.

— M-am gândit că poate ești supărată din cauza evenimentelor din săptămâna asta.

— Ce e săptămâna asta?

Zâmbește trist.

— Ziua de naștere a lui Connor încă e trecută pe calendarul de birou.

Îmi tresare inima. Îmi iau telefonul și verific data. Sigur, mâine e ziua lui de naștere. Ar fi împlinit treizeci și doi de ani. Mi se face rău. Cum am putut să uit ziua de naștere a soțului meu mort?

Înghit nodul de vinovăție din gât și dau din cap aprobator.

— Da, e o săptămână dificilă.

— Pot să te ajut cu ceva? Hai să luăm cina împreună mâine-seară. Să ai ceva de făcut. Pot să găsesc o bonă.

Mă chinui să zâmbesc. E bine intenționată.

— Mulțumesc. Dar deja mi-am făcut planuri cu fratele meu, Jake.

E o minciună. Ce mai contează încă una?

— A, bine. Măcar mai ai doar o singură programare astăzi.

Se oprește o clipă înainte să adăuge:

— Din moment ce domnul Wright nu mai e în program.

Mă provoacă să vorbesc despre asta. Știu că este curioasă în legătură cu acest subiect. Cum să nu fie? Am renunțat la el ca pacient de două ori. Ieri, când mi-a spus că l-a contactat pe Gabriel și a anulat programările, a încercat să obțină mai multe informații. Dar i-am închis gura.

Ușa se deschide în anticameră și scap ușor de curiozitatea ei de data aceasta. Sarah se uită peste umăr, către ușa care se închide.

— Probabil e doamna Epstein. Vorbim mai târziu.

Din fericire pentru mine, doamna Epstein este unul dintre cei mai vechi și mai puțin solicitanți pacienți ai

mei. Are tulburare obsesiv-compulsivă și lucrăm la unele dintre comportamentele ei repetitive. Pot să interacționez cu ușurință – pentru prima dată de zile întregi. Timpul trece repede, dar sunt epuizată atunci când pleacă. Cred că aș putea chiar să dorm puțin la noapte. De fapt, s-ar putea să atipesc și în Uber pe drum spre hotel. Îmi iau poșeta din sertarul biroului, îmi scot telefonul de la încărcat și îmi pun pe mine jacheta ieftină, pe care am cumpărat-o ca s-o înlocuiesc pe cea scumpă pe care probabil nu o voi mai revedea niciodată.

Stau în picioare, pregătită de plecare, când se aude din nou o bătaie în ușă. Sarah deschide după două bătăi. Și ea are haina pe ea.

– Hmm... tocmai a intrat domnul Wright.

Sunt sigură că mă albesc la față.

– Nu i-ai anulat programarea?

– Ba da. Zice că vrea doar să-ți vorbească un minut. Vrei să-l refuz?

Mă gândesc. Asta ar rezolva problema imediată. Dar să interacționez cu Gabriel e ca un joc de șah, trebuie să gândesc cu două mutări în avans. Dacă o rog pe Sarah să-l refuze, mă va aștepta în fața clădirii? Mă va aborda când voi ieși? Ce se întâmplă dacă mă urmărește la hotel și află unde stau? Nu, nu. Nu pot face asta. Trebuie să am un anumit control asupra acestui joc pe care, în mod evident, îl joacă. Așa că trag aer adânc în piept și-l expir cu putere.

– Nu, e în regulă. Îl primesc. Poți să-l conduci înăuntru.

Sarah dă din cap aprobator.

– Bine. Dar rămân până pleacă.

Mă uit în jos spre paharul de vin și dau din cap.

— Confidențialitatea doctor-pacient e sacră. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

— Dar acum nu mai sunt pacientul tău.

Mă întorc și îl privesc în ochi.

— M-ai urmărit? Noaptea trecută... după?

— *Ce?*

Gabriel își mijește ochii. Se retrage brusc. Pare jignit.

— Nu. E clar că aveai nevoie de spațiu. De ce m-ai întreba asta?

Acest bărbat este fie cel mai bun mincinos din lume, fie spune adevărul. Dar cum e posibil așa ceva? Este posibil oare să fi ridicat brelocul și să nu fi știut cui îi aparține? Dacă l-ar fi găsit pe stradă în ziua în care ne-am lovit unul de altul, de ce l-ar fi păstrat? Și toată lumea cunoaște culorile echipei de hochei din New York...

Gândurile mele sunt întrerupte de o voce. Una feminină familiară.

— Meredith?

Mă întorc și o văd pe Irina stând acolo. Lângă ea este soțul ei, Ivan. Rămân cu gura căscată.

— Irina...

Mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă.

— Mi s-a părut că ești tu.

Ivan dă din cap zâmbind trist.

— Bună, Mer.

După ce ne salutăm, amândoi se uită la Gabriel. Nu am de ales decât să-l prezint – *celui mai bun prieten al bărbatului care i-a ucis soția*. Lumea mea tocmai s-a micșorat atât de tare, încât simt că mă sufoc.

– El este Gabriel.

Nu explic cine este şi nu îi spun numele de familie. Cu cât se spun mai puţine, cu atât mai bine.

– Gabriel, ei sunt Irina şi Ivan.

Ivan Lenkov este şi mai faimos decât era Connor. Oricine a urmărit un meci de hochei al echipei din New York l-ar recunoaşte. Dar Gabriel nu se clinteşte. Se ridică şi bărbaţii se salută strângându-şi mâinile.

– Încântat de cunoştinţă.

– Aveam de gând să te sun, zice Irina. Să luăm prânzul împreună. Dar al treilea copil m-a terminat psihic. Nu prea ies des în ultima vreme. Nu am ajuns în acest sezon nici măcar la jumătate dintre meciurile de hochei.

Privirea îmi zboară spre Gabriel când aduce vorba de hochei. Din nou, pare imperturbabil. Simt că îmi va exploda capul încercând să-l descifrez pe acest om. Din fericire, intră un alt cuplu – partenerii de cină ai Irinei şi ai lui Ivan –, aşa că profit şi îmi iau rămas-bun. Irina promite să mă sune. Probabil o va face, dar voi lăsa să intre mesageria vocală şi nu o voi suna niciodată înapoi. În fine.

Apoi, rămânem din nou eu şi Gabriel. Inima îmi bate nebuneşte, capul îmi zvâcneşte, şi... îmi dau seama că nu pot să fac asta. Nu pot să mai joc acest joc. Nu pot să fiu *nici* pisica, *nici* şoarecele. Doar vreau să merg acasă. Mă gândesc să fug, dar am fugit mult prea mult timp. Mă ridic şi mă uit la bărbatul de lângă mine.

— S-a terminat, Gabriel.

Faţa i se crispează.

— Pleci?

Aprob din cap şi apoi ies, pur şi simplu, pe uşă. De data asta, fără să mă uit înapoi.

CAPITOLUL 35
Acum

Înainte mă bucuram de finalul zilei. Îmi plăcea să îmi organizez dosarele, să mă gândesc la pacienți, amintindu-mi cum i-am ajutat sau încercând să mă gândesc la ce altceva aș fi putut spune sau face pentru a-i ajuta să treacă prin orice problemă cu care se confruntau.

Astăzi, în timp ce sorb din ceaiul de mușețel care ar trebui să mă calmeze, privirea îmi fuge spre fereastră, verificând trotuarul din fața cabinetului.

— Am primit vreun mesaj? strig către Sarah.

Vocea mea e puternică, încrezătoare. Și numai așa nu sunt.

Am primit o duzină de mesaje săptămâna asta. Opt dintre ele erau de la Gabriel. Și nu s-a oprit acolo. A trimis și e-mailuri, umplându-mi inbox-ul cu:

Meredith, hai să vorbim

și

Meredith, nu mă respinge. Să ne comportăm ca niște adulți.

Adulți. Să fim *adulți* presupune să fim maturi. Să putem avea o conversație normală, sănătoasă. Dar asta

nu e posibil. El mă minte. Probabil și pe el însuși. Pentru că știe cine sunt. Știe cine erai *tu*.

Trag aer adânc în piept și îmi înfășor cardiganul mai strâns, să alung senzația de frig. Nu e frig în cabinet – e frig în interiorul meu. Un frig îngrozitor, încercând să înțeleg care e jocul lui pe termen lung. La asta m-am gândit în ultimele zile.

Credeam că eu eram obsedată de el. Acum, cred că el e obsedat de mine. Iar această diferență îmi taie respirația.

— Sarah? o strig din nou, pentru că nu a răspuns.

— Scuze, Meredith. Tocmai preluam un mesaj.

Se grăbește înăuntru, ținând două hârtiuțe galbene cu notițe mâzgălite pe ele.

— Unul e de la domnul Wright. A spus că te sună pentru că l-ai căutat tu și să-i fac imediat legătura, dar erai cu un pacient.

Își ridică sprâncenele, așteptând să confirm sau să neg sau să dau detalii. Dau din cap crispată, luând hârtia.

— Mulțumesc.

— Și acesta e de la domnișoara Nash.

Îmi dă și celălalt bilețel, zăbovind. Îi mulțumesc din nou și adaug:

— Poți să pleci acasă, Sarah. Mulțumesc.

O concediez. O țin la distanță.

Îmi oferă un zâmbet crispat și dă din cap, se întoarce să plece. Și pentru o clipă, sper să se oprească. Sper să se întoarcă și să vrea să știe ce se întâmplă cu Gabriel. Probabil crede că avem un fel de aventură ciudată. Deși nu știu în ce lume un bărbat sună la biroul unei femei și îi lasă nonstop mesaje asistentei ei.

Respir cu putere. Dacă ar fi vorba despre ceva prin care ar trece un pacient, aș numi-o hărțuire.

Dar pot să-i spun hărțuire? Adică... cine a hărțuit primul pe cine?

Ascult zgomotele pe care le face Sarah pregătindu-se să plece – sertarul care se deschide și se închide. Geanta ei, știu, acum e pe umăr. Se aude fermoarul jachetei, urmat de sunetul pașilor.

Aproape că-mi vine s-o opresc. Aproape că îi spun: *Putem să stăm de vorbă?* și să-i povestesc totul, pentru că am nevoie de părerea altcuiva. O iau razna? S-ar putea. Este posibil. Inspir adânc în timp ce tremur și fac un pas înainte, spre ușa care separă încăperile. Știu că măcar ea nu va spune nimănui. E angajata mea.

Dar când deschid gura să o strig, a dispărut. Ușa de la intrare se închide. Și pentru că nu sunt încă pregătită să plec și pentru că nu m-aș mira ca el să apară aici, mă grăbesc și învârt cheia în broască.

Douăzeci de minute mai târziu, îmi strâng lucrurile. Am întregul corp încordat, rigid. Mi-aș dori să am un vizor în ușa cabinetului. Dar măcar dă într-un hol – un hol unde există și alte birouri, în cazul în care trebuie să cer ajutor.

Asta mă face să mă opresc. Cred că Gabriel vrea să-mi facă rău?

Nu pot afirma asta. Dar nici nu pot infirma.

În secunda în care ies, pot să jur că mă simt privită. Senzația aceea ciudată, care îmi provoacă furnicături, ca și când cineva urmează să se furișeze lângă mine. Aș spune că aproape m-am obișnuit – am simțit-o în fiecare zi după acea noapte la apartamentul lui Gabriel. Și chiar și înainte de asta, deși am pus-o pe seama imaginației mele. Prin urmare, nu e ceva nou, dar nu te obișnuiești

cu sentimentul că ești prada cuiva. Port balerini astăzi, pentru orice eventualitate.

Înghit cu greutate.

Pentru eventualitatea că va trebui să alerg.

Arunc o privire în spate. Trotuarul e plin de oameni, grăbindu-se spre casă după program, iubiți ținându-se de mână, mame strângând mâinile copiilor. Dar nici urmă de Gabriel. Diverse priviri se îndreaptă spre mine în timp ce caut prin mulțime. Sunt sigură că se gândesc: *Cine e femeia asta nebună care se tot uită peste umăr?*

Îmi enumăr din nou condițiile de diagnosticare pentru tulburarea paranoidă de personalitate: neîncredere generalizată, persistentă și de durată față de ceilalți – ceva de genul acesta. Dar nu mă caracterizează pe mine, nu-i așa? Nu e vorba de *toți* ceilalți. E vorba doar despre el.

Îmi strâng mai tare geanta și cotesc pe o stradă, schimbându-mi traseul. Pentru că asta fac acum.

Îmi țin telefonul în mână și îmi transpiră degetele pe el. Poate ar trebui să o sun pe Irina. Sau mai bine pe dr. Alexander? Sau chiar pe Sarah, să-i spun că aș avea nevoie să se întoarcă la birou sau să mă invit la ea acasă. Nu, nu, are un copil. Nu am cum să-l las să mă urmărească tocmai acolo.

Mai întorc o dată capul, apoi intru într-un mic magazin. Mă opresc, prefăcându-mă că răsfoiesc niște reviste, dar de fapt urmăresc ce se întâmplă pe trotuar. Trec doi bărbați. O tânără. Doi copii, grăbindu-se spre casă de la școală. Nici urmă de Gabriel.

Când ies din nou, cu o revistă în mână – nu am vrut să-l supăr pe vânzător după ce am stat acolo răsfoind reviste timp de zece minute –, îmi dau seama unde mă aflu. La o stradă de cabinetul dr. Alexander. Ceea ce

înseamnă că am mers câțiva kilometri, ocolind traseul meu obișnuit, încercând să-l surprind pe Gabriel pe urmele mele.

Nu e normal. Nu e deloc normal.

Dar e un fel de răspuns la problema mea.

Mă grăbesc spre cabinetul lui, uitându-mă la telefon să verific ora – 18.10. Amurgul începe să se instaleze peste oraș. Dar poate că este încă acolo. Poate că o să mă lase să intru și să vorbesc, să mă eliberez de o parte din presiunea pe care o simt. Poate îmi dă un sfat profesional – *Nu, Meredith, cred că ești complet normală.* Mă pufnește râsul. Nu sunt normală. Nu e normal ce se întâmplă. Pot să recunosc asta față de mine.

Îl zăresc o secundă mai târziu. Îi văd silueta înaltă și zveltă coborând treptele clădirii, jucându-se cu o pereche de chei, fluierând fără nicio grijă – dacă aș putea fi și eu așa.

— Domnule doctor Alexander, strig.

Nu mă aude și se întoarce îndreptându-se în direcția opusă, cireșul înflorit de deasupra lui făcând scena aproape pitorească.

— Domnule doctor Alexander! strig din nou, mai tare, alergând pe trotuar în spatele lui.

De data aceasta se întoarce. Face ochii mari, adoptând o atitudine defensivă – ca și când ar fi fost abordat pe stradă de un pacient, ceea ce se și întâmplă.

Asta mă face să trag aer adânc în piept. Să mă adun.

Ce aș gândi dacă cineva mi-ar face mie așa ceva?

M-aș gândi că e disperat. Exact așa cum sunt eu.

— Îmi cer scuze că vă opresc așa, zic. Trebuie neapărat să vorbim. Este o urgență.

Dr. Alexander se uită în jos spre mine. Deschide gura și ezită.

– Îmi pare rău, Meredith, dar am planuri în seara asta.

– Vă rog. Pot...

Caut în poșetă.

– Pot să plătesc în numerar. Pot să vorbesc în timp ce mergem. Chiar am nevoie de ajutor.

– Meredith, știi la fel de bine ca și mine că trebuie să avem limite în profesia noastră.

Îmi zâmbește crispat.

– Dar îți pot recomanda o clinică de urgență sau uite, asistenta mea este încă la birou. Poți suna să verifice dacă e posibil să te programăm mâine-dimineață. Voi veni mai devreme dacă e nevoie.

Îmi țin ochii strâns închiși. Nu pot să aștept până mâine-dimineață. Și în niciun caz nu o să merg la o clinică de urgență. Nu pot să-i povestesc unui străin oarecare ce se întâmplă.

Când îmi deschid ochii, îl privesc fix pe dr. Alexander și îmi ies, pur și simplu, cuvintele din gură:

– Mi-am tras-o cu Gabriel Wright în cabinetul meu.

Șoc, oroare, judecare. Toate acestea i se citesc pe chip pentru o fracțiune de secundă înainte să revină la expresia impasibilă de terapeut excelent. Mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos și își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. În cele din urmă, dă din cap ușor, iar o secundă mai târziu, îmi face semn spre scară, conducându-mă înapoi spre cabinetul lui.

CAPITOLUL 36
Acum

— A sosit o cutie pentru tine.

Sarah arată spre colțul biroului ei. Știu exact ce e înăuntru. Slavă cerului pentru Amazon Prime și timpul rapid de livrare.

— Mulțumesc.

Iau pachetul în brațe.

— De ce nu ești încă gata de plecare? Charlie are violoncel astăzi, nu-i așa?

Sarah dă din cap aprobator.

— Plec în câteva minute. Dar am vrut să stau de vorbă cu tine înainte să plec.

Of. Acum începe. În ultima săptămână, am evitat să discut cu ea despre orice altceva în afară de programări. O văd cum se uită la mine – ca și când aș fi cam dusă. Ceea ce nu e chiar departe de adevăr. Deși în ultimele zile mi s-a părut că mă simt mai bine. Mă uit în jos la cutia din mâinile mele, amintindu-mi ce conține. *Poate că nu chiar mult mai bine.*

Fac eforturi să zâmbesc politicos.

— Ce s-a întâmplat? Despre ce vrei să vorbim?

Sarah așteaptă până ni se întâlnesc privirile.

— Gabriel Wright.

Inima îmi zboară ca un tren deraiat doar la menționarea numelui lui. Strâng și mai tare cutia.

– Ce e cu el?

Ea se încruntă.

– A mai sunat de două ori astăzi.

Măcar de mai puține ori decât săptămâna trecută.

Înainte să pot răspunde, continuă.

– S-a întâmplat ceva între voi doi? De când m-ai pus să-l anunț că renunți la el ca pacient, nu ai mai părut tu însăți. Și el sună întruna. Promit să nu te judec dacă s-a întâmplat ceva, știi tu, personal.

În urmă cu o săptămână aș fi simțit o nevoie disperată să vorbesc despre tot ce se întâmplă. I-aș fi relatat toate detaliile dacă ar fi insistat așa cum face acum. Dar faptul că am vorbit cu doctorul Alexander m-a ajutat, iar ultimele zile au fost un real progres. Am privit peste umăr mai rar, m-am mutat din hotelul în care stăteam și m-am întors la apartamentul meu, o dată am luat metroul în loc de Uber. Chiar l-am sunat pe fratele meu și i-am răspuns Irinei la un mesaj, promițându-i să ne întâlnim curând să luăm prânzul împreună.

Dar nu vreau să reiau tot ce s-a întâmplat și să regresez. Plus, nu e o poveste scurtă, iar peste cincisprezece minute am o pacientă – tocmai Rebecca. Să nu mai vorbim că Sarah trebuie să ajungă acasă la fiul ei. Așa că îi spun adevărul, dar numai o mică parte.

Suspin.

— Domnul Wright și-a pierdut soția. Să discutăm despre asta a scos la suprafață o mulțime de amintiri dureroase pentru mine. Am crezut că pot face față, dar a avut un impact mai puternic decât mă așteptam.

Privirea lui Sarah se îmblânzește.

— Îmi pare tare rău, Mer. Trebuie să fi fost greu.

Dau din cap.

— A fost. Dar discut cu terapeutul meu despre asta. Deci, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Bine. Dar să știi că sunt aici. Oricând ai nevoie să vorbești. Ziua sau noaptea. Știi că mă poți suna oricând, chiar dacă nu suntem la birou.

Zâmbetul meu e sincer de data asta.

— Mulțumesc, Sarah. Ești o prietenă bună.

Își ia geanta din sertar și își pune jacheta.

— Mă opresc jos la magazin să-mi iau o cafea. Mă simt obosită astăzi. Vrei să-ți iau și ție una înainte să plec?

— De fapt...

Mă uit la ceas.

— Mai sunt aproape douăzeci de minute până la ultima programare. Cred că o să dau și eu o fugă să-mi iau o cafea. Mi-ar prinde bine puțin aer curat și vremea e foarte frumoasă astăzi.

— Bine. Ne vedem mâine-dimineață.

— Noapte bună, Sarah. Și mersi că îți pasă de mine.

După ce pleacă, intru în cabinet luând cu mine cutia care mi-a sosit. Tai banda adezivă din mijloc cu deschizătorul de scrisori, îndepărtez hârtia de ambalat și scot ce e în interior.

Ceasul Silențios.

Pe internet se spunea că nu scoate niciun sunet, dar eu o să decid asta...

După ce introduc bateriile, mi-l lipesc de ureche. *A, liniște.* Mulțumită, trag un scaun până lângă ceasul agresiv care momentan e agățat pe perete și mă urc să fac schimbul. Cel vechi pe care îl țin în mână mă salută.

Tic. Tac. Tic.

— Oh, nici să nu te gândești, spun cu voce tare.

Îi scot bateriile înainte să cobor de pe scaun. Și ca să fiu sigură, după ce le scot, țin ceasul fără baterii la ureche.

Liniște.

Respir ușurată.

Acum, să iau rapid o gură de aer proaspăt și niște ceai de plante și o să mă simt ca nouă.

Sau cel puțin așa cred...

Până când ușile liftului se deschid la parter și văd bărbatul intrând prin turnichetul de la intrarea în clădire.

Gabriel.

Sar ca arsă într-o laterală a liftului și mă lipesc de perete, trăgându-mi burta să nu mă vadă. Apoi apăs furioasă butonul de închidere de pe panoul liftului – de cel puțin treizeci de ori în zece secunde. Îmi țin respirația până când se închid ușile și mă asigur că sunt încă singură în lift. Tremur toată în timp ce liftul urcă la etajul meu și, în secunda în care ușile se deschid, o iau la fugă să mă ascund în cabinet.

Când ajung înăuntru, iau decizia că singurul lucru pe care pot să-l fac este de a mă preface că nu sunt aici. Mă încui în birou și încerc să-mi trag sufletul, să pot păstra tăcerea. Dar în timp ce încerc să trag aer în piept, îmi dau seama că nu am încuiat ușa dinspre recepție. Urăsc să ies acolo, dar nici nu vreau să intre în anticameră. Înainte să dau buzna afară, îmi lipesc urechea de ușă ca să ascult dacă se aude ceva, și chiar în momentul în care fac asta, ușa se deschide scârțâind.

Inima îmi bate atât de tare, încât chiar încep să-mi fac griji că aș putea face infarct.

— Bună ziua? Dr. McCall? Sarah?

La naiba. Nu e Gabriel. E Rebecca Jordan. Următoarea mea pacientă.

Habar n-am ce să fac. Să o las să intre? Prezența ei aici îl va descuraja pe Gabriel? Îl va opri să facă ceea ce avea de gând din cauză că l-ar putea vedea altcineva? Poate. Dar atunci va ști că sunt aici, iar Rebecca va pleca în cele din urmă și eu va trebui să ies din biroul ăsta la un moment dat. El ar putea să aștepte. Și să continue să aștepte.

Mânerul ușii de care sunt lipită se mișcă, iar eu tresar. Sunt nevoită să-mi acopăr gura cu mâna să nu țip. Trebuie să mă comport ca și când nu aș fi aici, chiar dacă asta înseamnă să-mi țin pacienta la ușă.

Cioc. Cioc. Cioc.

— Dr. McCall? Ești acolo?

Îmi țin respirația chiar dacă am gura acoperită.

Apoi aud ușa dinspre recepție scârțâind din nou. Pleacă deja? Sau intră Gabriel...

Primesc răspuns la această întrebare atunci când o voce masculină răsună din cealaltă cameră.

— *Ce dracu'* cauți aici?

— Eu... dr. McCall este psihiatrul meu, spune Rebecca.

Pare speriată. Chiar dacă sunt îngrozită, nu-l pot lăsa pe Gabriel să-mi intimideze pacienta. Îmi duc mâna tremurând spre clanța ușii. Dar mă opresc în clipa când aud ce urmează.

— Prostii, Rebecca! urlă Gabriel. Mă urmărești din nou, nu-i așa?

CAPITOLUL 37
Acum

Mă lipesc de ușă, respirând cu greutate. *Ce naiba se întâmplă acolo?* Strâng clanța mai tare, dar nu îndrăznesc să o rotesc. Nu încă. După o lungă tăcere, Gabriel adaugă:

— *Răspunde-mi, fir-ar al dracu'*! De ce mă urmărești din nou?

Rebecca tace.

Sunt pierdută. *Îl urmărește... din nou?* De ce pacienta mea l-ar urmări pe el? Simt că explodez așteptând să aud mai mult, dar nu se întâmplă nimic. Trec secunde interminabile. Senzația de anxietate mă copleșește. Dacă ea nu spune nimic pentru că el o sugrumă în acest moment? Dacă el a clacat? Până la urmă, e clar că nu-l cunosc pe adevăratul Gabriel. Dar acesta este cabinetul meu, Rebecca e pacienta mea și trebuie să o protejez.

Nu mai pot aștepta. Deschid larg ușa.

— Ce se întâmplă aici?

Încerc să-mi adun toată autoritatea de doctor, dar eșuez lamentabil. Niciunul dintre ei nu se uită în direcția mea. Gabriel și Rebecca stau la o distanță de vreun metru și jumătate unul față de celălalt, privindu-se cu ură, ca și când nici nu m-ar fi observat.

— Nu înțelegi? spune Rebecca gesticulând agitată. Putem fi împreună acum. Ești liber, în sfârșit. Poți să-mi

spui tot ce nu ai putut spune nimănui altcuiva, așa cum obișnuiai. Mi-ai lipsit. Tot încerc să ajung la tine, dar...

Bărbia îi tremură.

Gabriel mârâie. Chiar mârâie.

— Ieși dracu' din viața mea! E vina ta că au murit!

Se lasă din nou tăcerea. Fără avertisment, Rebecca izbucnește în plâns și iese fugind din birou. O privesc plecând, în timp ce totul mi se învârte în minte, încercând să înțeleg ce se întâmplă.

Înainte să pot spune ceva – sau să-i cer lui Gabriel să plece –, se întoarce și se uită fix la mine. Mi se strânge stomacul când îi văd furia din privire.

— Ce fel de joc bolnav joci? mă întreabă.

— *Poftim*?

— Nu-mi răspunzi la apeluri, nu-mi răspunzi la mesaje. Vin să te văd, și *ea* e aici?

Ezit, deoarece nu vreau să încalc dreptul pacientului la confidențialitate. Nu e treaba mea să spun că Rebecca îmi e pacientă. Doar că ea a spus-o, nu-i așa?

— Nu înțeleg ce se întâmplă.

Înghit cu greutate. Tremur încă. Vreau să plece, dar sunt și curioasă în același timp.

— De unde o cunoști pe Rebecca?

— Ea e femeia care mi-a ruinat viața. Care mi-a distrus-o. Eram... împreună.

Își lasă capul în jos.

— Nu soția mea a fost cea care m-a înșelat. Ci eu. Dar a fost o greșeală și am încercat să o repar. M-am despărțit de ea.

Face un gest spre ușă.

— Rebecca. A refuzat să accepte că s-a terminat. Nu am vrut să o mai văd. Am refuzat să-i vorbesc. Apoi,

într-o noapte, a venit acasă la mine și i-a spus totul soției mele. Ellen a plecat. Mi-a luat fiica și a fugit, și – trage aer în piept suspinând – apoi am aflat că au fost lovite, ucise pe loc de un șofer beat.

Expresia de agresivitate de pe fața lui se transformă în disperare. Durerea transpare din fiecare cuvânt, din poziția sa gârbovită. Își întinde un braț pentru a se sprijini de cadrul ușii, ca și când nu s-ar fi putut ține pe picioare.

Realitatea situației mă lasă mască. Mă prăbușesc pe scaunul lui Sarah.

— Era iubita ta...

Tac.

Când îmi confirmă, mă gândesc la ce spunea Rebecca despre fostul ei iubit. Cel pe care îl voia înapoi, cel cu care îi compara pe toți ceilalți bărbați. Era oare Gabriel?

— Habar n-aveam.

Dau din cap.

— A venit într-o zi și și-a făcut o programare și n-am avut niciun motiv să cred că era altceva decât o simplă pacientă. Nu a întrebat niciodată de tine sau de altceva.

Mă opresc pentru că sunt periculos de aproape să încalc confidențialitatea pacientului.

— Îmi pare rău, adaug.

— Când a început să vină la tine? mă întreabă el.

Mă gândesc, înghit cu greutate când îmi dau seama de moment.

— Nu la mult timp după ce ai venit tu prima dată.

Mă aștept să plece. Să plece cu durerea lui în altă parte. Cu siguranță, eu nu pot să-l ajut, nu după tot ce

s-a întâmplat. Dar el continuă să vorbească, ca și când am fi la o ședință de terapie.

— Mi-a distrus viața. Pas cu pas. Când am încheiat relația... Îmi fusese studentă, dar nu când eram împreună, înainte.

Alunecă de-a lungul peretelui până ajunge să se așeze pe podea, cu genunchii la piept și mâinile atârnându-i neputincioase peste ei.

— Când am terminat-o cu ea, s-a dus la alți profesori. La colegii mei, la șeful meu. Le-a spus tuturor totul. Aproape că mi-am pierdut slujba. Dar era majoră, iar eu nu eram profesorul ei la vremea aceea. Totul se întâmplase întotdeauna consensual. Apoi a început să mă urmărească.

Dă din cap.

— Credeam că a încetat, dar probabil că m-a urmărit și aici.

Îl urmărea. Ca și mine.

Simt cum mă sufoc și vreau să-i spun să se oprească – să plece, pentru că nu vreau să știu. Nu vreau să îmi fie și mai clar cât de greșit interpretasem totul în tot acest timp. Dar el continuă să vorbească.

— Situația a scăpat de sub control. Am amenințat-o că merg la poliție. Și pentru o scurtă perioadă am crezut că, în sfârșit, a înțeles că s-a terminat. Dar apoi a venit la mine la birou, plângând cu sughițuri și spunându-mi cât de mult îi lipsesc. A început să se dezbrace, iar eu am respins-o. Și asta...

Se oprește să tragă adânc aer în piept.

— Asta e noaptea în care au murit. Noaptea în care mi-a distrus viața. Soția mea nu ar fi ieșit niciodată la plimbare în noaptea aceea dacă Rebecca nu i-ar fi spus ce am făcut noi.

– Îmi pare rău.

Cuvinte inutile. Le spun oricum, pentru că nu știu ce altceva să-i spun.

Gabriel își înalță capul și ni se întâlnesc privirile, deși eu mă aflu în celălalt capăt al încăperii.

– Și așa s-a întâmplat. Așa a ajuns soțul tău să-mi ucidă familia.

Oftez. Știe. A știut tot timpul, iar acum știu asta cu certitudine.

Gabriel își coboară privirea spre podea, dă din cap și se ridică în picioare, ca și când ar fi făcut un efort imens.

– La revedere, Meredith.

Iese pe ușă, lăsând-o deschisă în urma lui.

CAPITOLUL 38
Acum

E prea mult de procesat.

Chiar şi după ore întregi, mintea mea nu pare să poată cuprinde toate informaţiile. Nu pot să înţeleg cât de proastă am fost să nu îmi dau seama că Gabriel m-a manipulat tot timpul. Nu ajută nici faptul că am început să beau. Din nou. *Asta nu ajută niciodată.*

Trebuie să stau de vorbă cu cineva. Opţiunile mele sunt limitate. Aş putea apela la fratele meu, dar dacă i-aş povesti o zecime din povestea nebunească pe care o trăiesc, ar fi atât de îngrijorat, încât s-ar caza pe canapeaua mea şi nu ar mai pleca niciodată. În plus, Jake are o familie. Nu ar trebui să îl încarc cu problemele mele. Nu *îl voi încărca* cu problemele mele. Aş putea să-l sun pe dr. Alexander, desigur. Dar el ar vrea să-*mi* exploreze psihicul, să încerce să mă convingă să renunţ. Eu am nevoie să explorez psihicul lor – pe al lui Gabriel şi pe al Rebeccăi. În plus, există problema relaţiei de confidenţialitate doctor-pacient. Din cauza asta, nu există decât o singură persoană cu care aş putea vorbi cu adevărat despre toate astea – Sarah. Pacienţii semnează formulare care permit dezvăluirea informaţiilor confidenţiale de sănătate mintală personalului meu. La urma urmei, Sarah se ocupă de facturarea asigurării, drept care ştie diagnosticul şi istoricul pacienţilor.

Dar e deja aproape zece seara şi îl are pe Charlie. Mă simt prost să o sun. Totuşi, după încă un pahar de vin, par să trec peste asta.

– Meredith? îmi răspunde. E totul în regulă?

– Nu. Nu e, Sarah. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

– Nu e nevoie să mai spui nimic. Vin la tine în douăzeci de minute.

– Şi ce faci cu fiul tău?

– E la tatăl lui în seara asta.

– Ah.

Asta mă face să mă simt puţin mai bine că am sunat-o.

– Mulţumesc, Sarah. Îţi rămân datoare. Ne vedem curând.

Termin paharul de vin şi mai beau încă unul înainte să se audă o bătaie în uşă. Sarah îmi aruncă o privire şi îi pică faţa.

– Arăţi groaznic, Mer. Te-a rănit cineva?

Dau din cap şi mă dau la o parte să poată intra.

– Nu. Nu este asta. Jur.

După ce intră, deschid o nouă sticlă de vin şi torn în pahare pentru amândouă.

– Trebuie să recunosc, spun, întinzându-i un pahar: Am dat deja trei pe gât.

– E în regulă. Şi eu am băut două acasă, singură, mai devreme.

Zâmbesc şi intrăm împreună în living, aşezându-ne una lângă alta pe canapea. Îmi strâng picioarele sub mine şi încerc să-mi dau seama de unde să încep. Dar povestea asta e ca un ghem de aţă; dacă tai unul

dintre fire și trag de el, se va desface tot ghemul. Mă hotărăsc să încep cu ce e mai rău, să scap odată de asta.

Trag aer adânc în piept.

— Gabriel Wright nu e un simplu pacient. E soțul femeii pe care a lovit-o Connor, femeia și copilul pe care i-a omorât.

Sarah face ochii mari. Își duce paharul la gură și dă pe gât jumătate din conținut.

Zâmbesc trist.

— Amândouă o să ne simțim îngrozitor mâine. Pentru că ăsta e doar începutul poveștii.

— Poate ar trebui să luăm câte o sticlă și să bem cu paiul? zice Sarah.

— Nu mă ispiti.

În următoarea jumătate de oră, îi povestesc lui Sarah tot – de la cum am început să-l urmăresc pe Gabriel, la faptul că a apărut în mod misterios la cabinet de parcă nu știa cine sunt, până la faptul că am făcut sex cu el în timpul ședinței de terapie. Apoi, cireașa de pe tort – Rebecca, ce rol are ea în toată povestea.

Sarah rămâne cu gura căscată când, în cele din urmă, mă opresc să trag o gură de aer.

— Dumnezeule, Mer. E halucinant. Ți-e frică de el? Sau de ea? De amândoi? Adică, te temi pentru siguranța ta?

Dau din cap.

— Nu mi-a fost până azi. Deși mă simt urmărită de luni bune. Bănuiam că poate e Gabriel, dar nu eram sigură. Uitându-mă în urmă acum, poate că nu era vorba că *nu puteam* fi sigură, ci nu voiam să fiu sigură. Pentru că dacă aș fi fost, trebuia să mă opresc din ceea ce făceam. Și nu voiam. Eram implicată emoțional cu Gabriel pe atât de multe niveluri.

Fac o pauză.

– Dar acum îmi e frică pentru siguranța mea. Știam că Rebecca are probleme, dar să înceapă să vină la mine la terapie pentru că tipul de care e obsedată e și el pacient? Cel puțin asta presupun că a făcut. Situația e asemănătoare cu cea din filmul *Atracție Fatală*[11]. Cred că ar trebui să obțin un ordin de restricție sau ceva de genul acesta.

Sarah dă din cap aprobator.

– Categoric, cred că ar trebui să obții unul. Nu poți să trăiești tot timpul cu frică.

Îmi termin vinul din pahar.

– Va fi complicat să merg la poliție, din cauza dreptului pacientului la confidențialitate.

– Nu există o excepție de la regula asta atunci când cineva e în pericol?

Dau din cap.

– Da, dar dacă greșesc? Dacă Rebecca e doar o fostă iubită părăsită, obsedată de iubitul ei? E numai un sentiment pe care îl am, că ar putea reprezenta un pericol pentru mine. Nu m-a amenințat niciodată. Și, din câte știu, nu l-a amenințat nici pe Gabriel. Iar Gabriel nu m-a amenințat niciodată. De fapt, am făcut sex cu el de mai multe ori și am fost și la el acasă!

Îmi trec degetele prin păr și trag cu putere.

– Sarah, ce naiba am făcut cu viața mea? În ce m-am băgat? Totul ar fi putut fi evitat dacă nu l-aș fi urmărit pe Gabriel prima dată când l-am văzut. Eu am început asta. *Mi-am făcut-o cu mâna mea.*

11 „Atracție fatală"/„Fatal Attraction" este un thriller psihologic lansat în 1987, regizat de Adrian Lyne și cu Michael Douglas și Glenn Close în rolurile principale (n. tr.).

— Nu e adevărat. Nici să nu îndrăznești să te învinovățești. Poate că l-ai urmărit, dar totul a început inocent. Tu însăți ai spus-o – la început l-ai urmărit să afli dacă era fericit, pentru că te simțeai atât de vinovată pentru ce se întâmplase. Dar indiferent de asta, chiar dacă tu ai început, acum a mers prea departe. Nu ar trebui să te simți în pericol.

— Nici măcar nu sunt sigură că știu întreaga poveste încă. Chiar și cu toate informațiile pe care le am acum, simt că sunt doar jumătate din piesele unui puzzle. Aș fi vrut să-l întreb pe Gabriel de ce a venit la cabinetul meu, ce vrea de la mine. Și de ce m-a urmărit.

— Dumnezeule!

Sarah face din nou ochii mari.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

— De ce?

— Acum câteva săptămâni, am plecat amândouă de la birou în același timp. Așteptam vizavi, în stația de autobuz și am văzut-o pe Rebecca făcând asta.

— Ce vrei să spui? Făcând ce?

— Era cam la o jumătate de cvartal în spatele tău, cumva croindu-și drum prin mulțime. Am crezut că e un mod ciudat de a merge, dar hei – locuim în New York City. Acum totul capătă sens. Se ținea departe de tine și încerca să rămână ascunsă în spatele oamenilor. Mer, dacă nu e Gabriel Wright cel care te urmărește de câteva luni, ci Rebecca Jordan?

CAPITOLUL 39
Acum

Când mă trezesc, îmi dau seama că nu sunt în pat.

Nici măcar pe canapea.

Dezorientată, mă rostogolesc pe spate și simt plăcile reci și tari cum îmi apasă omoplații.

Baia. Am petrecut din nou noaptea în baie. Becurile puternice de deasupra chiuvetei aproape că mă orbesc. Mă scol în capul oaselor, iar apoi, sprijinindu-mă cu o mână de marginea blatului, mă ridic în picioare.

Mare greșeală.

Vederea mi se înceţoșează. Mă las din nou pe podea, în timp ce stomacul amenință să mi se golească. Miroase ceva. Eu? Eu put, e un miros oribil. Urmele a ceea ce am vomitat deja sau poate că nu am ajuns la timp la toaletă. Expir, și lacrimi fierbinți îmi curg pe obraji. Mă simt ca unul dintre paharele mele de vin, fragilă, ca și când aș putea să mă sparg în milioane de bucăți.

Încerc din nou să mă ridic în picioare, disperată după apă, să-mi potolesc senzația de gură uscată, să scap de gustul amar de fiere. Mă clătesc, scuip și iau înghițituri mari de apă rece. În cele din urmă, închid robinetul, înălțându-mi capul pentru a mă privi în oglindă.

Dumnezeule.

Abia mă recunosc. Am machiajul întins, pielea pătată, părul vâlvoi. Sunt destul de sigură că petele de

pe puloverul meu sunt de vomă. Pornesc robinetul de apă caldă de la duș, fără să mă obosesc să mă dezbrac înainte de a intra. Apa fierbinte mă face să tresar, dar o las să ajungă la o temperatură insuportabilă, înainte să o dau mai rece. Apoi mă dezbrac și întind mâna după un burete de baie, adaug gel de duș cu eucalipt și îmi frec ușor fiecare centimetru al pielii.

Sunt dezgustătoare.

Și sunt dezgustată de mine însămi.

Undeva, în timpul încercării de a mă simți din nou curată, din nou *normală*, brusc îmi amintesc.

Noaptea trecută. Vin. Sarah.

I-am spus totul.

Și ea a zis... Îmi reprim un alt val de greață gata să erupă. A zis că a văzut-o pe Rebecca urmărindu-mă. Mă sprijin de perete, lăsând dușul să curgă peste mine, gândindu-mă la implicații. Gândindu-mă la relația pe care trebuie să o fi avut cu Gabriel. La faptul că el m-a urmărit. Sau ea. Sau poate amândoi.

Îmi frec fața până începe să mă doară.

În cele din urmă, opresc apa. Undeva în apartament, se aude telefonul, apoi se aude din nou. Apoi a treia oară. Mă încordez la fiecare notificare, ritmul cardiac crescându-mi din ce în ce mai tare, întrebându-mă cine e atât de disperat să dea de mine. Mă înfășor într-un prosop – un prosop care miroase, care trebuie spălat. Îl arunc pe jos și deschid dulapul cu lenjerie să iau unul curat. Dar e gol. Pulsul îmi crește și mai tare. Nici măcar nu am un prosop curat. Îl iau pe cel murdar și mi-l înfășor în jurul corpului, gândindu-mă ce altceva am mai uitat să fac. Ce altceva am ratat în starea asta de confuzie în care trăiesc.

Telefonul este ascuns printre pernele canapelei. Singurul motiv pentru care îl găsesc este că primesc un

alt mesaj. Respir ușurată când văd cine e – Sarah, care vrea să știe cum mă simt. Deja mi-a trimis două mesaje.

Sarah: Bună dimineața, soare. Voiam să văd ce faci după escapada noastră nocturnă. Te-ai trezit?

Și apoi...

Sarah: Ascultă, sunt puțin îngrijorată. Ai grijă, bine? Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Tastez rapid un răspuns, urându-mă că am îngrijorat-o pe Sarah, când ea a fost atât de drăguță cu mine.

Meredith: Totul e bine. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut noaptea trecută.

Apoi trec la e-mailuri.

Sunt două de la Gabriel.

Ambele goale, cu excepția subiectului.

Primul spune:

Trebuie să vorbim.

Al doilea a venit zece minute mai târziu:

Vorbesc serios. Sună-mă.

În capul meu, cuvintele lui nu exprimă amabilitate. Nu constituie o cerere politicoasă. Sună ca o poruncă tăioasă. Îmi revine în minte avertismentul lui Sarah. E îngrijorată. Crede că trebuie să am grijă.

Îmi dau seama că și eu cred același lucru. Și e timpul să fac ceva în privința asta.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul detectiv Green, vă rog.

Doamna ofițer de la recepție se uită la mine peste ochelari.

— Numele? mă întreabă ea. Și subiectul?

— Meredith McCall.

Și pentru că femeia nu pare să recunoască numele, adaug:

— Soția lui Connor Fitzgerald.

La această mențiune, face ochii mari.

— Vă rog, luați loc. Verific dacă este disponibil.

Aleg un scaun aflat în colțul încăperii, așezându-mă cu spatele la perete. Aproape imediat îmi dau seama că e o postură defensivă. Ceva ce observ la pacienții mei. Privirea îmi rămâne fixată asupra ușii. M-am uitat în urmă tot drumul până aici, păzindu-mă de Gabriel, de Rebecca. Când îmi verific telefonul, găsesc un nou e-mail de la el. Doar subiectul, ca și înainte.

Pot să vin până la tine?

Mă încordez și-mi ridic privirea, sperând să îl zăresc pe detectivul Green. Un ceasornic ticăie deasupra recepției, același *ticăit* al vechiului meu ceas. Pentru un scurt moment, înțeleg cum ajung să delireze pacienții mei. Cum încep să creadă că până și un ceasornic îi urmărește. Respir sacadat, apoi expir cu putere și îmi întorc privirea de la blestematul ăla de obiect. Mi-aș dori ca detectivul să vină mai repede.

Ușa se deschide. Iar el stă în fața mea, cu mâinile vârâte în buzunarele costumului ieftin, cu o privire îngăduitoare, pe care probabil o consideră un zâmbet. Dar nu e așa, nu tocmai.

— Dr. McCall, cu ce vă pot ajuta?

Mă uit la el, dar nu zic nimic.

Își încruntă sprâncenele în timp ce mă privește.

– Sunteți bine?

– Nu.

Îi trece o umbră de indecizie pe față, dar face un gest scurt din mână.

– Veniți pe-aici, dr. McCall. Cafea? Apă?

– Apă, mulțumesc.

Un minut mai târziu, suntem înghesuiți într-un mic birou gri. Câteva fotografii vechi sunt prinse pe perete, dar altfel arată ordonat, curat. O singură cană de cafea, o sticlă de plastic cu apă, un carnețel, un pix și un computer.

Se așază pe scaunul din spatele biroului și își deschide palmele.

– Ce se întâmplă?

Degetele îmi tremură când ating paharul de plastic, cu apă. M-am rehidratat, m-am spălat și m-am îmbrăcat cu haine curate, dar urmele nopții trecute – ale ultimelor luni – încă sunt prezente. Mă întreb dacă mă voi mai simți vreodată normală, ca mine însămi. Poate cândva. Când toate astea vor fi doar o amintire. Poate că mai e timp să cunosc pe cineva. Să am o familie. Aproape că o văd, o licărire de lumină într-o lume în care pare ca a venit amurgul de multă vreme.

Trag adânc aer în piept înainte să-l privesc în ochi.

– Trebuie să obțin un ordin de restricție împotriva cuiva. El și... Caut cuvântul potrivit. Fosta lui iubită? Mă hărțuiesc. Mă urmăresc pe stradă... Știu unde locuiesc. Cred. Acum câteva luni, am ajuns acasă și am găsit ușa apartamentului deschisă. Nu era nimeni înăuntru, dar cineva fusese acolo. Știu asta.

Încerc să mă gândesc cum să explic faptul că Rebecca îmi devenise pacientă probabil pentru a se apropia de mine. Probabil că și Gabriel a făcut același lucru. Dar mă hotărăsc să las asta la o parte, cel puțin pentru moment. Ar însemna să încalc dreptul pacientului la confidențialitate. Am citit Codul de etică al Asociației Medicale Americane de mai multe ori, în ultimele zile. Un medic poate încălca dreptul la confidențialitate atunci când un pacient amenință că va provoca o vătămare fizică gravă unei anumite persoane, identificate, și există o probabilitate rezonabilă că pacientul își va duce amenințarea la îndeplinire. Sau când este probabil să se comită o crimă. Nici Gabriel, nici Rebecca nu au făcut vreo amenințare. Nu i-aș putea spune detectivului Green nici dacă Gabriel mi-ar fi spus că și-a ucis propria soție, doar dacă mi-ar fi amenințat mie viața sau pe a altcuiva, și m-aș fi gândit că ar putea chiar să o facă. Dar m-au urmărit în afara ședințelor noastre de terapie, în afara momentelor în care i-am tratat ca medic. Iar hărțuirea este o infracțiune. Deci, pot să raportez hărțuirea, dar nu pot divulga faptul că îmi sunt pacienți sau orice altceva spus în timpul ședințelor noastre. Sunt perfect conștientă că merg pe o gheață foarte subțire.

Detectivul Green se încruntă și mai mult, dar îmi dau seama că am toată atenția lui.

— Cine?

Mai trag o gură de aer, o altă încercare de a mă calma.

— Gabriel Wright.

Ochii detectivului se măresc.

— Gabriel Wright? Bărbatul a cărui familie...

Clatină din cap.

– Când a început asta? Puteți fi mai specifică cu privire la acțiunile lui?

Scoate un carneţel şi ia notiţe în timp ce îi răspund la întrebări.

– Şi ce interacţiuni aţi avut cu el? Le-a iniţiat el pe toate sau şi dumneavoastră?

Îmi strâng buzele, răspunzând cât mai sincer posibil. Îi spun ce pot, despre senzaţia de a fi urmărită, de a auzi paşi în spatele meu. Dar din nou – nu-i pot spune că mi-e pacient. De asemenea, nu-i voi spune că eu şi Gabriel am făcut sex, pentru că asta îmi poate crea probleme. Sunt atâtea lucruri pe care nu le pot spune. De asemenea, îmi dau seama de ironia faptului că stau aici cerând un ordin de restricţie împotriva unui bărbat care, cu câteva luni în urmă, ar fi putut avea motive pentru a obţine unul împotriva mea din cauză că îl urmăream. Dar intenţia mea nu a fost niciodată aceea de a răni; chiar dimpotrivă. Şi habar n-am care sunt intenţiile lui Gabriel.

Până să termin de răspuns la toate întrebările detectivului Green, acesta se rezemase de spătarul scaunului într-un mod care îmi spunea că probabil nu sunt suficiente dovezi pentru a obţine un ordin de restricţie. Îmi strâng pumnii, aproape gata să spun restul – că atât Gabriel, cât şi Rebecca au ajuns *întâmplător* la mine pentru terapie. În schimb, trec mai departe şi îi explic felul în care m-a urmărit Gabriel în timpul uneia dintre întâlnirile mele, întrerupându-mă în mijlocul ei. Şi cum ieşisem la plimbare într-o seară, iar el a apărut de nicăieri, oprindu-mă. Nimic din toate astea nu este fals. Doar omit partea în care eram încântată să-l văd, în care m-am dus în apartamentul lui şi am făcut sex.

– Nu ştiu ce să spun, dr. McCall. Această situaţie e foarte neobişnuită. Şi să vezi pe cineva prin oraş – mai

ales în Manhattan – vreau să spun, desigur că îl recunoşti, dar asta nu înseamnă că te urmăreşte.

Mi se opreşte respiraţia. Am nevoie de mai mult. Trebuie să-i spun mai multe.

– Fosta lui iubită. După cum am spus, şi ea mă urmăreşte.

– De unde ştiţi?

– Asistenta mea a văzut-o cum mă urmăreşte. A venit la locul meu de muncă. M-a urmărit.

Înghit cu greutate, încercând să mă gândesc la ce altceva mai pot să-i spun.

– Nu mă simt în siguranţă. Vreau ordine de restricţie împotriva amândurora.

– Ei bine, putem încerca.

Detectivul Green îşi mai notează ceva în carneţel.

– Totuşi, trebuie să vă spun, nu am auzit despre nicio ameninţare specifică la adresa siguranţei dumneavoastră. Şi din câte îmi dau seama, am impresia că nu îmi spuneţi întreaga poveste, dr. McCall.

Expir cu putere şi aprob din cap.

– Sunt lucruri pe care *nu* le *pot* spune, pentru că nu am voie. Dacă puteţi citi printre rânduri...

Îşi mijeşte privirea spre mine.

– Nu le *puteţi* spune sau nu *vreţi*? Înseamnă că are legătură cu relaţia de confidenţialitate doctor-pacient?

Încerc să îmi menţin expresia feţei cât mai impasibilă.

– Nu pot să spun.

Se încruntă şi deschide un sertar.

– Bine. Ei bine, sunt nişte formulare de completat. Le voi duce la procuror şi apoi le va analiza un judecător. Îmi puteţi spune numele iubitei?

Din nou ezit, dar am dreptul să mă protejez.

– Rebecca Jordan.

Detectivul îl notează, dar pe la jumătatea numelui ei de familie, se oprește brusc.

– De ce îmi sună familiar numele ăsta? murmură el, privind fix literele.

Termină de scris, clipește, apoi se uită spre mine.

– Așteptați o secundă.

Se ridică, se îndreaptă spre un dulap cu dosare și trage sertarul din mijloc. Răsfoiește cam o sută de dosare. Mă uit confuză, dorindu-mi să-mi dea deja formularele, să scap de chestia asta. Sunt nerăbdătoare să plec de aici. Să ajung acasă.

În cele din urmă, se așază din nou pe scaun, ținând în mână niște hârtii. Își trece un deget peste un formular completat cu cerneală neagră și iar se oprește.

Își ridică privirea.

– Evident că nu a existat un proces, așa că singurul moment în care am dat peste acest nume a fost atunci când am luat declarația martorului și mai târziu când am scris-o. Ceea ce s-a întâmplat cu ceva timp în urmă. De aceea îmi aduceam aminte vag.

– Martor? spun. Nu înțeleg.

Detectivul Green întoarce hârtia spre mine și îmi indică ceva spre mijlocul paginii.

– Rebecca Jordan a fost martora care a văzut mașina soțului dumneavoastră lovind familia Wright.

CAPITOLUL 40
Acum

— Secția șaptesprezece. Unde doriți?

— Bună ziua. Aș vrea să vorbesc cu detectivul Green, vă rog.

E al doilea apel în două zile, dar au trecut deja trei de când am fost să-i vorbesc. Și nimic. Niciun telefon. Nicio veste. Evident, niciun ordin de restricție.

— Detectivul Green nu e astăzi la birou. Ar putea să vă ajute altcineva?

Oftez.

— Nu cred.

— Doriți să lăsați un mesaj în mesageria lui vocală?

— Hm, sigur. Mulțumesc.

Femeia îmi face legătura. Detectivul Green sugerează să se închidă și să se apeleze 112 în caz de urgență, apoi urmează un bip lung și monoton. În mod normal, mi-aș organiza gândurile înainte să las un mesaj vocal, dar nici nu mă mai obosesc să încerc. Știu deja că mi-e imposibil să par calmă și rațională, dar nici nu-mi pasă.

— Bună ziua, domnule detectiv Green. Sunt Meredith McCall. Speram să primesc o veste cu privire la ordinul de restricție, pentru că, ei bine... Trebuie să merg la serviciu astăzi. Mi-am anulat toate programările din ultimele două zile, dar nu pot continua așa. Pacienții mei au nevoie de mine. Și am rămas fără lapte.

Și fără vin, deși nu spun asta.

– În fine, nu pot să stau închisă în apartament, va trebui să ies. Dar sinceră să fiu, gândul ăsta mă terorizează. Adică de ce îmi fac asta? Ce vor?

Mă plimb agitată prin apartament în timp ce bat câmpii.

Când privirea îmi pică pe încuietorile nou-nouțe pe care mi le-a montat ieri un lăcătuș pe ușa de la intrare, înghit cu greutate.

– Dacă ați putea, vă rog, să-mi dați un telefon după ce primiți acest mesaj, v-aș fi recunoscătoare. Mulțumesc.

Închid telefonul și văd că am un nou mesaj de la Sarah.

Sarah: Bună dimineața, șefa. Voiam să mă asigur că ești bine.

Vreau să-i răspund *Anulează toate programările până la alte instrucțiuni*. Dar nu o voi face. Am nevoie de cabinetul meu la fel de mult cât are și el nevoie de mine. În plus, pereții acestui apartament se strâng în jurul meu. Așa că, în schimb, îi răspund că voi ajunge la birou până la opt și încerc să îmi maschez puțin cearcănele de sub ochi. E un efort inutil, desigur. Pentru că umbrele de sub ochi sunt doar jumătate din problemă. Am pierdut și în greutate. Mai mult decât mi-am dat seama. Și nu am mai văzut lumina soarelui de ceva vreme. Am ochii adânciți în orbite, pe o figură palidă și scofâlcită și arăt de parcă aș fi bolnavă. Cum probabil că și sunt.

Ies din apartament ca un criminal fugar – verific prin vizor înainte de a deschide cele *trei* încuietori pe care le am acum la ușă, privind în ambele direcții pe stradă înainte de a sări în taxiul care mă așteaptă. Chiar

și când mă aflu în siguranță în mașină, nu mă simt în siguranță. Privirea îmi zboară pe străzi căutându-i. *Pe Gabriel. Pe Rebecca.*

Când intru în cabinet, fața lui Sarah se lungește.

— Oh, Mer. Nu arăți bine.

— Nu am dormit prea bine.

— Sau deloc...

Clatină din cap și vine spre mine ocolind biroul.

— Ești sigură că e o idee bună? Poate ar trebui să aștepți până afli ceva vești de la detectiv, înainte să încerci să te întorci la muncă.

Mă chinui să zâmbesc.

— Sunt bine. Serios. Îmi va prinde bine să fiu ocupată astăzi.

Sarah nici măcar nu apucă să-mi contrazică minciuna. Nu e nevoie. Mă trădez singură când ușa biroului se deschide și eu tresar.

Îmi simt inima în gât, dar e doar doamna Radcliff. Prima mea pacientă. O salut printr-o mișcare a capului și mă strecor în cabinet, unde găsesc o cană mare cu ceai de mușețel și un covrig care mă așteaptă pe birou. Slavă Domnului că există Sarah. Tot ea îmi și întârzie cu câteva minute prima programare, cu siguranță să-mi dea timp să mă adun, lucru de care am mare nevoie.

Prima mea ședință demarează anevoios. Inițial, îmi este greu să mă concentrez, dar până la urmă reușesc și încep să mă calmez. Până după-amiază, încep să mă simt din nou ca mine însămi. M-a ajutat și o masă de prânz sănătoasă. Nu mai tresar de fiecare dată când îmi vibrează telefonul. După ce se termină ultima programare a zilei, închid ușa în urma pacientului, iar Sarah zâmbește.

— Ai reușit.

– Mulțumită ție. Nu aș fi reușit să trec de săptămâna asta fără tine, Sarah.

Ea face un gest de negare.

– Nu e adevărat. Ești tare ca stânca, doamnă.

Fac un semn spre ușă.

– De ce nu pleci? Cred că o să mai rămân un pic să scriu notițele despre pacienți.

– Nu, e în regulă. Pot să stau până pleci și tu.

Ziua de azi mi-a dat curaj și deja m-am sprijinit suficient pe asistenta mea.

– Nu, insist. Du-te acasă. Mă descurc singură.

Ea ezită.

– Ești sigură?

Zâmbesc.

– Da. Trebuie să fac asta.

Sarah îmi studiază expresia feței pentru un moment, înainte să dea din cap.

– Bine. Dar încuie ușa după ce plec.

– Așa o să fac.

Și încui. Încui ambele uși – pe cea exterioară și pe cea din interiorul cabinetului. Mă apuc să-mi scriu notițele despre pacienți pentru ziua respectivă și, până să îmi dau seama, a trecut mai mult de o oră și jumătate și mai am de scris doar notițele despre un singur pacient.

Dar apoi aud o bătaie în ușă.

Nu ușa exterioară a biroului, pe care am încuiat-o.

Ci aceea din interior.

Cineva e înăuntru.

Este atât de slabă, încât încerc să mă conving că mi-am imaginat.

Până când se aude din nou.

— Știu că sunteți acolo, dr. McCall.

Rebecca.

Doamne Dumnezeule!

Îmi țin respirația și nu mișc niciun mușchi.

Cum a intrat? Oare Sarah a încuiat ușa exterioară când a plecat și eu *am descuiat-o* crezând că fac invers? Sau Rebecca *a intrat prin efracție?* Și *oh, Doamne Dumnezeule.* Atunci când ușa de la apartamentul meu era deschisă – tot ea a fost oare?

E atât de liniște în încăpere, încât îmi doresc să se audă din nou vechiul ceas enervant.

Poate pleacă.

Dacă păstrez tăcerea, poate pleacă.

Mânerul ușii se mișcă.

— Doar vreau să vă vorbesc, dr. McCall.

Întind mâna după telefonul mobil și formez un unu și al doilea unu, dar mâna îmi tremură atât de tare, încât scap nenorocitul de telefon pe birou înainte să pot apăsa ultima cifră. Se aude o bubuitură puternică. Nu mă mai pot preface că nu sunt aici.

— Pleacă! strig. Sun la poliție.

— Nu am să vă fac rău. Doar vreau să vă spun întreaga poveste, să completez toate piesele lipsă. Despre Gabriel.

Ea tace pentru un moment.

— Și despre Ellen. Și despre micuța Rose. Sunteți încă doctorul meu și am încredere în dumneavoastră.

Numele acelea – Gabriel. Ellen. *Rose.* Rămân suspendate în aer, plutesc precum mărul din pomul din fața Evei. Știu că este ceva calculat. Rebecca încearcă să mă ademenească, la fel cum a făcut de la început cu poveștile ei care mi se păreau atât de familiare – pentru că îl

tratam pe bărbatul despre care îmi vorbea, iar ea știa asta.

Totuși, mă trezesc mergând spre ușă. Dar nu o deschid.

– Spune ce vrei să spui și pleacă.

Se lasă o tăcere lungă înainte să vorbească din nou. Îmi lipesc urechea de ușă, să nu pierd niciun cuvânt.

– În noaptea aceea – noaptea în care soția lui a murit –, ea urma să îl părăsească. După ce i-am povestit lui Ellen despre mine și Gabriel, cât de îndrăgostiți eram, ea a plecat. Soția lui a plecat cu fiica lor. Le-am urmărit pe străzi. Avea o geantă cu ea. A sunat pe cineva și i-a spus că de data asta chiar îl părăsea. Că a mai avut *o altă* aventură și că ea nu mai suportă. Era furioasă, tare, *tare* furioasă. Dar apoi, *el* a sunat. Gabriel. Iar ea a început să plângă. Îl puteam auzi la telefon prin difuzor cum își cerea scuze și cum îi îndruga lui Ellen tot felul de minciuni despre cât de mult o iubea și cât de mult regreta și cum aventura nu însemnase nimic. Că avea să facă tot ce îi stătea în putință să o recâștige. Iar eu nu puteam accepta asta. Gabriel mă iubește pe mine. Se simțea doar obligat față de ea.

Rebecca tace din nou, dar acum e chiar de cealaltă parte a ușii, o pot auzi respirând. Vocea ei e mai joasă când vorbește din nou, în cele din urmă.

– Gabriel trebuia să fie liber. Ellen era slabă și s-ar fi întors la el. Așa că atunci când s-a oprit la semafor, iar eu am văzut o mașină care pierduse controlul pe șosea... am împins-o. Nu am vrut să-i rănesc fiica. Nu am văzut că o ținea de mână și urma să o tragă și pe ea în fața mașinii.

Gâtul mi se strânge, iar ochii îmi ies din orbite din cauza șocului.

Ar trebui să formez ultima cifră și să sun la 112, să-mi baricadez ușa cu biroul până când ar fi ajuns să mă salveze. În schimb, mă trezesc făcând exact opusul. Pun mâna pe clanță și deschid ușa. Trebuie să văd expresia acestei femei. Sunt prea șocată să vorbesc. Rebecca se uită în podea, iar eu aștept. Nu știu ce anume.

Până la urmă, când își înalță capul, colțurile gurii i se ridică în sus, iar ochii îi sclipesc de veselie. Mă străbate un fior prin întregul corp. Femeia asta tocmai a recunoscut că a ucis o femeie și un copil mic și *zâmbește*. Am subestimat nebunia ei. Își ridică degetul arătător spre buze, făcând semnul universal pentru păstrarea tăcerii.

— Țineți minte, beneficiez de relația de confidențialitate doctor-pacient, dr. McCall.

Se întoarce și iese din cabinet.

CAPITOLUL 41
Acum

Trec încă trei zile și tot nu am nicio veste de la detectivul Green. Nu-mi răspunde la apeluri, nu îmi citește mesajele. Așa că o să merg să-l văd și nimic nu o să mă oprească, nici măcar ploaia asta blestemată.

Strâng mai tare în jurul meu jacheta de ploaie, îmi trag gluga pe cap să-mi acopăr fața, dar stropi mari se adună și-mi curg pe nas și pe obraji. Mă lupt cu umbrela, dar se dă peste cap pentru a treia oară, fiind complet inutilă.

— Fir-ar al naibii!

Cuvintele îmi scapă din gură înainte să mă pot abține și lovesc cu umbrela într-o clădire din cauza frustrării. Un bărbat în costum de afaceri se oprește, mă privește pentru o clipă și se grăbește să se îndepărteze de parcă aș fi unul dintre pacienții mei, pe punctul de a avea o criză.

Dar eu am depășit de mult faza de a avea o criză. Sănătatea mea mintală a dispărut de mult. Mă uit peste umăr atunci când mă aflu în propriul apartament și privesc spre stradă ascunzându-mă în spatele perdelelor din living. Mă uit pe vizor de patru ori înainte să deschid ușa, port un cuțit de bucătărie în buzunar și nu merg niciodată pe același traseu de două ori.

Simt că sunt urmărită. Această prezență apăsătoare mă face să respir din ce în ce mai greu. Fiecare pas e ca și când aș căra un rucsac plin cu cărămizi.

Nu i-am văzut pe niciunul dintre ei, dar faptul că știu – *pur și simplu știu că Rebecca e o criminală* – mă zdruncină din temelii. Rânjetul pe care l-a afișat după ce a recunoscut, faptul că mi-a reamintit de dreptul pacientului la confidențialitate îmi dau fiori pe șira spinării de fiecare dată când mă gândesc la asta. Nu numai că sunt sigură că mă urmăresc, dar faptul că știu ce a făcut Rebecca e prea mult pentru mine. Nimeni nu ar trebui să țină un secret ca acesta.

În cele din urmă, ajung la secția de poliție. Dau buzna înăuntru, smulgându-mi jacheta udă și dându-mi seama că probabil trebuie înlocuită, pentru că nu m-a protejat deloc de ploaie. Îmi văd reflexia într-un geam care separă zona din față de cea din spate și arăt ca și când tocmai am ieșit dintr-o instituție. O pacientă care a evadat, mai degrabă decât doctorul.

— Îl caut pe detectivul Green, vă rog, îi spun bărbatului de la recepție.

Arată familiar, iar din felul în care se uită la mine, e clar că știe cine sunt. Sunt destul de sigură că nu e un lucru bun.

— Așezați-vă. Mă duc să văd dacă e disponibil.

Ezit.

— Nu plec până nu îl văd. Sunt în pericol.

Bărbatul dă din cap, cu un zâmbet vag pe buze.

— Înțeleg, doamnă.

Îmi reprim un suspin. Nu doar că arăt ca cineva internat la azilul de nebuni, dar așa sunt și tratată. Zâmbete false, răspunsuri neutre. Ca în manual – *nu supăra pacientul.*

Spre surprinderea mea, după două minute detectivul Green iese din spate – știu asta pentru că mă uit la ceas cum ticăie.

– Dr. McCall? Pe aici, vă rog.

Îmi ține ușa, făcându-mi semn să trec înaintea lui. Deja știu unde e biroul lui, mă îndrept direct acolo. Și pentru un moment, sunt ușurată. Sunt în siguranță aici, în interiorul acestor pereți. Chiar dacă sunt doar câteva minute de respiro, e mai mult decât am avut în ultimul timp.

– Cu ce vă pot ajuta?

Se așază și se rotește cu scaunul pentru a sta cu fața spre mine.

– De fapt, intenționam să vă sun mai târziu astăzi.

Speranța îmi înflorește în suflet și, pentru un moment, uit că arăt ca un șobolan plouat. Ca o pacientă disperată, cu probleme mintale.

– Despre ordinul de restricție? îl întreb.

Stă acolo, învârtind un pix între degete. E ceva în privirea lui, ceva care îmi transmite o stare de încordare.

El oftează.

– Îmi pare rău. Tocmai am primit, acum o oră, răspunsul de la procuror. Un ordin de restricție este o solicitare serioasă. Îngrădește drepturile unei persoane. Așa că trebuie să existe suficiente dovezi. Procurorul a spus că nu există suficiente dovezi ale unei amenințări și chiar dumneavoastră ați zis că, de cele mai multe ori, nu sunteți sigură cine vă urmărea.

Pune pixul jos și își ridică mâinile.

– Îmi pare rău. Am încercat. Mi-aș fi dorit să am vești mai bune pentru dumneavoastră.

– Dar..., îmi frâng mâinile, îmi mușc buza, privesc în jos la imitația de lemn a biroului ieftin. Dar sunt în

pericol. Sunt periculoşi. Periculoşi pentru mine. Mai ales Rebecca.

Scena din biroul meu mi se tot derulează în minte. Zâmbetul acela. Strălucirea din ochii ei, ştiind că a ucis-o pe soţia lui Gabriel şi a scăpat basma curată. Ştiind că nu puteam să spun asta nimănui.

— Nu aveţi nicio dovadă, din păcate. Coincidenţele nu sunt dovezi. Faptul că a asistat la accident mă intrigă şi pe mine. Dar nu există nicio dovadă că reprezintă o ameninţare pentru dumneavoastră.

El ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Dacă nu aveţi altceva, nu pot face nimic.

Mă simt ca şi când mi-ar fugi pământul de sub picioare. Nu pot continua să trăiesc aşa.

Zi de zi, uitându-mă peste umăr. Simţindu-mă urmărită, apoi întorcându-mă rapid. Şi, desigur, nu pot să-i văd, pentru că locuiesc în New York şi toată lumea din oraş merge pe stradă. E oraşul în care este cel mai uşor din lume să urmăreşti pe cineva.

— Dar e periculoasă, repet.

Deşi chiar şi eu îmi aud resemnarea din voce.

Detectivul Green se apleacă spre mine, ţinându-şi mâinile împreunate. Mă priveşte direct în ochi.

— Cum de sunteţi atât de sigură, dr. McCall? E ceva ce nu-mi spuneţi? Presupun că aveţi de-a face cu tot felul de pacienţi. Ce vă face să fiţi sigură că aceasta e periculoasă?

Înghit cu greutate.

— Aş vrea să vă pot spune. Dar nu pot.

Ochii mi se umplu de lacrimi, fiind cuprinsă de neputinţă.

Detectivul se apropie mai mult, își coboară vocea și îmi atinge cu un deget mâinile reci ca gheața.

— Nu o să vă mint. O suspectez pe Rebecca. Nu se potrivesc lucrurile. Ea nu se potrivește. Am investigat un pic după ce ați venit, am mers acolo unde lucrează Gabriel Wright. Există dovezi că era ceva între ei doi. De ce nu ar fi menționat Rebecca în noaptea accidentului că avea o aventură cu bărbatul la moartea familiei căruia tocmai asistase? Eu am fost cel care i-a luat declarația. Nici măcar nu a dat vreun semn că l-ar fi cunoscut pe tip.

Clatină din cap și se retrage.

— Dar nu există nicio dovadă. Nimic. Așa că...

Vocea îi coboară și se lasă tăcerea între noi.

Îmi cere să-i ofer ceva. O simt.

Aș putea să-i spun ce a zis Rebecca. Dar dacă aș face-o... Îmi strâng ochii. Dacă aș face-o, aș putea pierde tot. Licența, slujba, cabinetul. Nu aș mai putea profesa niciodată ca psihiatru.

Scot un suspin și mă ridic în picioare.

— Presupun că trebuie să plec.

Îmi iau jacheta udă leoarcă, o strâng într-o mână și încep să mă îndepărtez.

— Dr. McCall, îmi pare rău.

Nu îi răspund. Doar merg mai departe. Ajung pe hol, trec de o ușă și ies în holul de primire.

Dar mă opresc brusc atunci când văd o femeie. O mamă. Poate are în jur de treizeci de ani. Ea ține ușa deschisă, întinzându-i mâna fiicei sale, o versiune a ei în miniatură. Ambele au părul blond, lăsat pe spate. Fața mamei arată obosită, brăzdată de lacrimi. Dar fetița, care are probabil cam șase ani, zâmbește, cu ochii larg

deschişi. Se uită peste tot, clar fascinată să se afle într-o secţie de poliţie.

Mi-o imaginez pe fiica lui Gabriel. Nu va mai zâmbi niciodată. Nu o va mai ţine din nou pe mama ei de mână. Nu va mai ajunge niciodată să experimenteze fiorul a ceva nou.

O chema Rose.

Iar Rose merită mai mult decât atât. Merită să se facă dreptate mai mult decât îmi merit eu licenţa, capacitatea mea de a ajuta oamenii, care este discutabilă în ultimul timp.

Mă întorc pe călcâie. Mă duc înapoi la bărbatul de la recepţie.

— De fapt, trebuie să vorbesc din nou cu detectivul Green. Am uitat să-i spun ceva.

— Serios? mă întreabă el.

— Serios.

Deodată, nu mai sunt un şobolan plouat, o nebună. Sunt, în sfârşit, o femeie care ştie exact ce trebuie să facă. Şi mă simt bine.

El face semn spre uşă, apasă un buton şi sună.

— Sunt sigur că e încă în birou. Mergeţi înapoi.

Mă îndrept cu paşi mari pe hol şi îl găsesc pe detectivul Green studiind un dosar. Numele Rebeccăi e acolo, scris de mână cu cerneală neagră. E dosarul *acela*.

— Am să vă spun ceva, zic fără preambul.

Mă aşez din nou pe scaun şi mă uit direct la el.

— Rebecca Jordan mi-a mărturisit că a ucis familia Wright.

CAPITOLUL 42
Acum

Cioc. Cioc. Cioc.

Apuc crosa de hochei, sprijinită lângă uşa de la intrare. E o îmbunătăţire faţă de cuţitul de bucătărie pe care îl păstram pe aproape până acum câteva zile. Totuşi, încă îmi ţin respiraţia în timp ce mă ridic pe vârfuri şi mă uit pe vizor, astfel încât să mă pot preface că nu sunt acasă dacă e nevoie.

Genele îmi ating micuţa deschidere rotundă şi clipesc la vederea vizitatorului neaşteptat, expirând cu putere în timp ce descui toate încuietorile şi deschid uşa.

— Domnule detectiv Green? Mă bucur să vă văd.

Studiază uşa, analizând toate încuietorile strălucitoare şi se încruntă.

— Bună ziua, dr. McCall. Pot să intru pentru câteva minute?

— Sigur.

Mă dau un pas în spate. Detectivul Green intră, iar privirea îi pică asupra crosei de hochei pe care am uitat că încă o ţin în mână.

— Ah.

O pun lângă uşă şi îmi lovesc palmele una de alta.

— Doar făceam puţină ordine.

El dă din cap liniştitor.

— Cum vă descurcaţi, dr. McCall?

— Sunt bine. Aș fi mai bine dacă nu mi-ar fi frică să ies din apartament, să fiu sinceră.

Încerc să afișez un zâmbet forțat și fac un gest spre bucătărie.

— Ce ziceți de un ceai? Tocmai voiam să-mi pregătesc o ceașcă, apa e deja fierbinte.

— Ar fi grozav. Mulțumesc.

Detectivul Green mă urmează în bucătărie. Amândoi păstrăm tăcerea, în timp ce eu mai iau o cană din dulap și pun două plicuri la infuzat.

— Lapte?

El clatină din cap.

— Doar puțin zahăr, dacă aveți. Soția mea spune că îmi place puțin ceai în zahărul de dimineață.

Zâmbesc și întind mâna după zaharniță. Nu prea am mai folosit-o de când nu mai e Connor.

— Și soțul meu era la fel.

Mă așez pe scaunul din fața detectivului Green și trag adânc aer în piept.

— Așadar, cum merge ancheta?

— Foarte bine, de fapt. Despre asta am venit să vă vorbesc. Rebecca Jordan a fost arestată.

Această afirmație cade ca un ac oprindu-se brusc pe un disc și zgâriindu-l. Rămân fără aer.

— Când?

— Noaptea trecută.

El dă din cap.

— A fost adusă în fața instanței în această dimineață. Judecătorul a respins cererea de eliberare pe cauțiune. Domnișoara Jordan nu mai reprezintă o amenințare pentru dumneavoastră, dr. McCall.

Inima îmi bate cu putere.

– Sunteți sigur?

El zâmbește.

– Am fost în sala de judecată și i-am văzut pe ofițeri escortând-o afară încătușată. Nu va dispărea nicăieri pentru o lungă perioadă. A recunoscut ieri seară, într-o înregistrare video, două crime – Ellen și Rose Wright.

Îmi pun mâna la gură. Sunt copleșită de un sentiment de ușurare, dar amestecat și cu altceva – tristețe, cred? O altă viață distrusă în acest haos.

Detectivul Green cuprinde cu mâinile cana din fața lui.

– Domnișoara Jordan a oferit, de asemenea, detalii despre toate situațiile în care v-a urmărit, a spus că se întâmplă de mult timp, încă de când ați ieșit dintr-o cafenea toamna trecută.

Oh, Doamne. Femeia cu părul lung și blond și cu o grămadă de cărți în brațe! Știam că figura Rebeccăi mi s-a părut mereu vag familiară. Doar că nu am reușit niciodată să-mi dau seama de unde. Dar acum îmi e clar ca lumina zilei. Fusese în spatele meu, uitându-se la mine, în după-amiaza când l-am văzut prima dată pe Gabriel și l-am urmărit. Am pus asta pe seama faptului că i-am ieșit în cale. Fusesem atât de agitată în ziua aceea. S-a întâmplat cu *luni* bune înainte să știu că ea există. E înfricoșător să te gândești cât de neștiutoare fusesem atâta vreme. Cât de vulnerabilă.

– Dar de ce? De ce m-a urmărit tot timpul?

– Nu a fost niciodată vorba cu adevărat despre dumneavoastră, ci despre relația dumneavoastră cu domnul Wright. Pare puțin... obsedată de acest bărbat. A spus că v-a urmărit pentru că dumneavoastră îl urmăreați pe el.

Detectivul Green clatină din cap.

— A vrut să știe de ce și a început să vă urmărească de atunci. Când domnul Wright a devenit pacientul dumneavoastră, ea a făcut același lucru. Interesul ei pentru dumneavoastră era teritorial.

— Ea a intrat prin efracție în apartamentul meu? Am venit acasă într-o zi și era ușa deschisă. Aș fi jurat că îmi aminteam că am încuiat-o. Iar cheia îmi dispăruse cu câteva săptămâni înainte.

— Nu a recunoscut asta. Deși nu m-ar mira. Femeia a împins un copil în fața mașinii și ne-a povestit despre asta cu același calm cu care ar fi discutat despre vreme. Totuși, v-a trimis niște pachete. O păpușă Hello Kitty și o carte? Încerca să vă sperie, să se joace cu mintea dumneavoastră. Credea că asta v-ar putea ține departe de domnul Wright.

Îmi scutur capul cu putere auzind cât de profund a fost implicată această femeie în viața mea. Mi-am derulat în minte ședințele pe care le-am avut cu Rebecca, încercând să-mi dau seama ce era adevărat și ce era minciună. Singurul lucru pe care îl știu cu certitudine este că are relații nesănătoase, obsesive cu bărbații.

Oftez.

— Sper să primească ajutor.

Detectivul Green soarbe din ceai, privindu-mă peste marginea ceștii. Este un observator, nu foarte diferit de un psihiatru, care adesea află mai mult din acțiuni decât din cuvinte.

— Și Gabriel? întreb.

— L-am interogat pe domnul Wright de trei ori, încercând să aflu ce rol a avut în toată treaba povestea. Versiunea lui se verifică. El nu v-a urmărit niciodată. Tot timpul a fost Rebecca.

Detectivul Green îmi întâlnește privirea.

— Deşi pare să creadă că şi dumneavoastră îl urmăreaţi pe el. A spus că v-aţi lovit unul de altul într-o fundătură la un moment dat, cu luni în urmă, când ieşea din spaţiul lui de depozitare.

Nu i-am spus niciodată detectivului Green cum a început totul, dar trebuie spus adevărul. Prin urmare, confirm.

— L-am urmărit o vreme. A început accidental. Niciodată nu mi-am propus să o fac, jur. Într-o zi, stăteam într-o cafenea, uitându-mă pe geam şi era el acolo. Bărbatul pe care îl văzusem prăbuşindu-se în camera de urgenţă, în cea mai groaznică noapte din viaţa mea. Părea că fusese cea mai groaznică şi pentru el. Doar că acum părea fericit şi eu... eu l-am urmărit. Nu am vrut să devină ceva important, dar cumva a devenit.

Inspir adânc şi scot un oftat tremurător.

— O să am probleme din cauza asta?

El clatină din cap.

— Nu. Gabriel Wright nu este interesat să depună plângere. Se simte prost în legătură cu lucrurile care s-au întâmplat între voi doi. A spus că eraţi... mai mult decât doctorul lui. E adevărat?

Privesc în pământ, ruşinată de acţiunile mele, şi dau din cap afirmativ.

— Da, am avut relaţii intime.

Detectivul Green clatină din cap.

— Voi doi aveţi nişte moduri interesante de a vă plânge durerea. Dar dincolo de asta, nu cred că mai sunteţi în pericol. Rebecca nu mai e în libertate şi, cu mărturia dumneavoastră, nu va mai ieşi de acolo câteva zeci de ani, dacă va ieşi vreodată. *Dacă* sunteţi încă dispusă să depuneţi mărturie. Ar trebui să fie un caz clar având mărturia ei, dar nu e niciodată aşa, odată ce se

implică nenorociții de avocați. Noaptea trecută își asuma responsabilitatea în fața camerei, iar până dimineață, la înfățișare, avocatul ei interpreta o nouă partitură.

— Ce vreți să spuneți?

— Avocatul ei a cerut o expertiză psihiatrică. Se pare că vrea să invoce nebunia ca metodă de apărare. Chiar și-a pus clienta să se legene înainte și înapoi în sala de judecată, mormăind despre Thailanda.

— Thailanda?

Detectivul Green ridică din umeri.

— Se legăna întruna înainte și înapoi mormăind, *Thailanda, Thailanda, Thailanda*. Când judecătorul și-a ocupat locul la prezidiu, a amenințat că o va da afară dacă nu se liniștește. Avocatul ei și-a cerut scuze întrucât clienta lui crede că ar trebui să fie în Thailanda, nu la închisoare.

— Ce legătură are Thailanda cu asta?

— Nu are nicio legătură. Asta e problema. Bâlbâielile incoerente sunt un tertip al apărării ei. Vincent Gigante, unul dintre cei mai notorii capi ai lumii interlope, se plimba prin oraș purtând un halat de baie, mormăind prostii fără să se adreseze cuiva în mod special, timp de ani întregi. Asta fac avocații apărării. Fac din orice un spectacol. Așa că ar fi util să depuneți mărturie. Procurorul districtual a spus că probabil vă va costa licența, odată ce consiliul medical va afla că ați încălcat relația de confidențialitate doctor-pacient, din moment ce ea nu v-a amenințat niciodată.

Dau din cap.

— Voi depune mărturie. Ultimii ani au fost plini de secrete și minciuni. Adevărul trebuie să iasă la iveală. Soția și fiica lui Gabriel merită să se facă dreptate. Și trebuie să le-o ofer. Acesta este singurul mod în care se poate termina pentru toți.

– Ce veți face dacă nu mai puteți fi psihiatru?

Dau din cap.

– Nu știu. Dar poate un nou început e exact ce am nevoie.

Detectivul Green își termină ceaiul și se lovește cu palmele peste genunchi.

– Ei bine, ar trebui să plec. Procurorul districtual va prelua lucrurile de aici și va lua legătura cu dumneavoastră. I-am dat numărul dumneavoastră.

Îl conduc pe detectiv până la ușă. Se oprește și se uită la crosa de hochei.

– A fost un jucător fantastic.

Zâmbesc trist.

– A fost.

– Sper că vă aduce puțină liniște să știți că moartea familiei Wright nu a fost vina lui. Nu ar fi trebuit să fie pe șosea în starea lui, dar Rebecca Jordan a comis crima.

– Cred că va fi nevoie de timp pentru a digera toate informațiile, dar vă sunt recunoscătoare că ați ajuns până în profunzimea lucrurilor. Mulțumesc pentru tot ce ați făcut.

Detectivul Green dă din cap.

– Aveți grijă de dumneavoastră, dr. McCall.

Încui ușa în urma lui – o singură încuietoare, nu pe toate trei, de data aceasta – și mă sprijin de ea, privind spre crosa lui Connor. Lacrimile îmi curg pe obraji.

– S-a terminat, șoptesc. Și *tu* poți fi liber acum.

CAPITOLUL 43
Acum

În ultimul timp am o viaţă aproape normală.

Ei bine, un nou normal. Nu voi mai profesa niciodată ca psihiatru. Niciodată nu voi mai intra în cabinetul meu să-i mulţumesc lui Sarah că mi-a luat o cafea, apoi să mă retrag la biroul meu pentru a mă pregăti pentru ziua de lucru. Unei părţi din mine îi este dor. Dar o altă parte din mine e bucuroasă că viaţa mea nu se mai învârte în jurul problemelor altora. Ale mele sunt suficiente. Încă mi-e greu, dar continui să merg înainte şi să depăşesc greutăţile.

O zi caldă de început de vară mă întâmpină când ies din spaţiul de depozitare. Dar nu sunt aici să-l urmăresc pe Gabriel. Nu, am lăsat asta în urmă. Am încetat să mă mai uit peste umăr – în cea mai mare parte a timpului, cel puţin. Astăzi iau cu mine un teanc de cutii aplatizate, pentru mutat, pe care le ţin în braţe. Le ţin în echilibru în timp ce cobor de pe trotuar şi traversez strada, simţind dogoarea soarelui puternic încălzindu-mi faţa. O picătură de transpiraţie îmi curge pe obraz şi îmi ridic umerii să o pot şterge.

M-am hotărât să mă mut. Renunţ la apartamentul nostru – cred că e cel mai bine. Cred că ai fi de acord. O casă mică din cărămidă, cu o grădină minusculă mă aşteaptă în Carroll Gardens. Când m-am dus să o văd împreună cu agentul imobiliar, atârna la uşa de la intrare o coroniţă turcoaz cu ouă de Paşte şi iepuraşi de carton.

Era atât de veselă, genul de detaliu care m-a făcut să-mi dau seama că mai am o viaţă întreagă înainte, iar dacă mă eliberez de asta, s-ar putea chiar să mă bucur de ea.

În timp ce urc scările spre apartamentul meu pentru una dintre ultimele dăţi – mâine mă mut –, schimb poziţia cutiilor, căutându-mi cheile. Dar cineva stă în capul scării. Mă opresc pentru a-l lăsa să treacă, dar nu se mişcă, aşa că îmi ridic privirea.

Mi se taie răsuflarea.

— Gabriel.

Îmi găsesc echilibrul înainte să fac ultimul pas. Pentru o clipă, mă gândesc să mă întorc şi să o iau la fugă în direcţia opusă. Dar nu mai fug. Nu că aş putea, cu cutiile în braţe, dar noua Meredith nu cedează.

— Ce cauţi aici? Şi cum ai aflat unde locuiesc?

— Adresa soţului tău era pe raportul poliţiei din... acea seară. Şi am venit să vorbesc cu tine, dacă e în regulă.

Îşi vârâ mâinile în buzunare şi se leagănă pe călcâie, încercând, cred eu, să mă facă să mă simt în largul meu.

— Atunci, vorbeşte.

Cuvintele îmi sună aspru, dar a apărut la uşa mea nepoftit. O mică parte din mine se bucură să-l vadă. Dar cel mai mult mi-aş fi dorit să mai fi aşteptat încă o zi. Până atunci, aş fi fost plecată. Aşez cutiile pe palier, le sprijin de balustrada scării şi îmi încrucişez braţele pe piept.

— Mulţumesc.

Îşi strânge buzele şi dă din cap.

— Mersi că ai acceptat să depui mărturie. Detectivul Green a spus că îţi vei pierde licenţa pentru asta şi

știu că e un sacrificiu mare. Apreciez că faci asta pentru mine.

— O fac pentru Ellen și Rose. Nu pentru tine. Ele erau singurele persoane nevinovate în toată povestea asta. Le sunt datoare să li se facă dreptate. E puținul pe care pot să-l fac.

Dă din nou din cap.

— Ai dreptate.

Mă aplec să-mi iau cutiile, pentru că se pare că a terminat de vorbit. Dar întrebările clocotesc și nu le pot stăpâni. Mă ridic fără nimic în mână.

— De ce ai făcut-o? De ce ai venit la cabinetul meu dacă știai cine sunt? De ce ai venit la mine să te tratez? îi cer să-mi explice.

Gabriel deschide gura, apoi își trece o mână peste față, se scarpină în bărbie.

— Eram furios. Nu gândeam limpede. Am vrut să te fac să suferi, cum sufeream eu. Să te fac să asculți despre pierderea mea. Am vrut să te doară.

Se sprijină de perete.

— Dar tu ai fost de fapt amabilă. Ai încercat să mă ajuți. Și...

Își ridică privirea doar pentru o clipă.

— M-am simțit atras de tine. Ceea ce a fost cel mai rău lucru care se putea întâmpla. A trebuit să revin după aceea. Pentru o vreme, erai singurul lucru care mă făcea să mă simt mai bine. Mă făcea să simt că – că mai există ceva în viață.

El oftează.

— Nu are sens, nu? Nu mă exprim coerent. Durerea nu are sens.

Se uită spre mine.

— Ar trebui să știi, partea aceea a fost reală. Chiar te-am plăcut.

Tăcerea se prelungește între noi. Îl privesc în ochi pentru a-mi da seama cât e de sincer, și nu găsesc decât adevăr oglindindu-se în privirea lui.

„Chiar te-am plăcut."

Asta nu ar trebui să mă impresioneze în felul în care se întâmplă. Nu ar trebui să simt nimic. Dar simt. Îmi atinge o zonă sensibilă și mă relaxez puțin.

— Uite.

Îmi întinde ceva ce ține în pumn și așteaptă până îi dau mâna să mi-l poată pune în palmă.

— Trebuie să plec.

Zâmbește ușor și face semn spre cutii.

— Mult noroc pe viitor.

Nu-l opresc în timp ce se grăbește să coboare pe scări. Când deschid palma, este brelocul lui Connor, pe care l-am văzut în spațiul de depozitare al lui Gabriel.

— Așteaptă!

Gabriel se întoarce.

— De ce anume te duceai atât de des la spațiul de depozitare?

Zâmbește trist.

— Am dus obiectele fiicei mele acolo pentru că era prea dureros să mă uit la ele. Apoi, le vizitam în fiecare zi, oricum.

Ridică din umeri.

— Nu-mi cere să găsesc un sens logic.

Știu câte ceva despre pedeapsa de sine.

Ridic brelocul.

— Cum a ajuns la tine?

— L-am găsit agățat de buzunarul hainei în ziua în care ne-am lovit unul de celălalt pe alee. Trebuie să-l fi scăpat când ai căzut și s-a agățat de haina mea.

— Știai cine sunt în acea zi?

— Mi s-a părut că aveai o figură familiară. Probabil nu aș fi făcut legătura dacă brelocul nu ar fi avut numărul șaptesprezece pe el. Dar, odată ce l-am văzut, te-am recunoscut. Erai la spital în noaptea...

Trag adânc aer în piept și dau din cap.

— Mai ai alte întrebări?

Dau din cap.

— Ai grijă de tine, Gabriel.

— Și tu la fel, doamnă doctor.

Îl urmăresc cum merge pe stradă și continui să mă uit mult timp după ce a luat-o după colț. Apoi privesc brelocul.

— Am rămas din nou doar noi doi, șoptesc. Ultima bucățică din *tine* care mi-a mai rămas.

CAPITOLUL 44
Gabriel

Un an mai târziu

— Salut. Cu ce pot să te servesc?

O blondă plină de viaţă, cu buze lucioase, îşi înclină capul zâmbind. E drăguţă – genul meu. Genul meu din trecut, oricum. Probabil că nu are mai mult de douăzeci şi trei de ani, cu ochii mari şi înflăcărată. Are ceva familiar. Mă gândesc rapid dacă mi-ar putea fi studentă, dar nu contează cu adevărat.

— Un cappuccino mic şi...

Mă aplec şi mă uit în vitrina de sticlă.

— Una dintre plăcintele alea cu mere, care arată apetisant, te rog.

— Imediat.

Apropii cardul. Avansez la coadă. Mă aflu alături de patru necunoscuţi, toţi stând cu nasul în telefoane, în timp ce îşi aşteaptă comenzile.

— Gabriel? Comanda este gata, se aude o voce, câteva minute mai târziu.

Îmi iau cafeaua şi punga de hârtie. Din obişnuinţă, arunc o privire spre blonda drăguţă. Îmi zâmbeşte, aşteptând să întrerup contactul vizual. Sau poate aşteaptă să mă întorc, să flirtez un pic. Să-i cer numărul de

telefon, poate. Dar noul Gabriel nu e interesat. Gusturile mi s-au schimbat. S-au dezvoltat și s-au maturizat.

Îmi ocup locul obișnuit, așezându-mă pe un fotoliu din piele capitonată, în partea din față a localului. Îmi oferă o vedere perfectă asupra casei de peste stradă, cea cu jardinierele vesele, pline cu flori și coroniță de sezon agățată pe ușa din față. Brooklyn a început să-mi placă în ultimele luni, mai ales acest cartier din Carroll Gardens, cu toate casele lui primitoare, din cărămidă. Cine știe, poate mă mut aici. Poate plec de la Columbia să predau la Brooklyn College, la fel ca un anumit asistent universitar pe care îl cunosc.

Apropo de asta, ușa se deschide peste stradă. Noul cățeluș iese primul, trăgându-și stăpâna după el. Zâmbesc în timp ce Meredith se năpustește pe scări, smucind lesa și încercând să oprească bestia. Dar animalul probabil cântărește deja aproape cât ea. E deșirat și are niște picioare lungi, balele curgându-i pe fața încrețită. Mastino napoletano, nu tocmai rasa ideală pentru New York City, dar cumva lui Meredith i se potrivește.

Ea preia controlul asupra câinelui la capătul scărilor, făcându-l să se așeze în schimbul unei recompense. Apoi, își începe plimbarea zilnică. Uneori, i se alătură prietena ei, cea căsătorită cu jucătorul de hochei pe care m-am prefăcut că nu-l recunosc în seara aceea la Sunny's. Dar astăzi e singură. Mă bucur. Nu îmi plac prea mulți factori perturbatori în timpul limitat pe care îl petrec cu ea în fiecare zi. Aștept până când ajunge aproape de colț, înainte să ies din cafenea și să o urmăresc. Brooklyn nu are același scut uman în spatele căruia să te ascunzi așa cum e Manhattan. Trebuie să fiu atent.

O urmez cât merge de-a lungul a șase străzi. La intersecția dintre Third și Smith, se oprește și își scoate telefonul din buzunar. Pornește o rafală de vânt, aproape zburându-mi șapca de baseball de pe cap. Mai târziu în

seara asta vine o furtună. Stau în spatele unui copac de pe partea opusă a străzii, îmi trag cozorocul șepcii în jos și o privesc pe furiș. Părul îi flutură în vânt și asta mă face să zâmbesc.

Meredith arată bine, chiar grozav. A pus câteva kilograme pe ea, de care avea nevoie. Și și-a făcut niște șuvițe în părul blond nisipiu, lăsându-l să crească dincolo de umeri. Dar zâmbetul ei e cel care mă tulbură. Îl aștept în fiecare zi, propria mea versiune a răsăritului de soare pentru a-mi aminti că există speranță – un nou început, o nouă promisiune, o nouă viață. E pe la jumătatea plimbării de dimineață cu câinele, drept care încep să-mi fac griji că poate astăzi nu îl voi zări. Dar apoi se întâmplă. Meredith spune ceva la telefon și își lasă capul pe spate râzând. Mă învăluie o senzație de căldură.

E fericită.

Chiar fericită.

Oare persoana cu care vorbește la telefon o face să se simtă așa?

Oare e un bărbat?

Oare aș putea *eu* să o fac să zâmbească într-o zi?

Acum predă. Am căutat-o pe site-ul facultății în timp ce așteptam să iasă zilele trecute. Asistent universitar la catedra de psihologie. Avem multe în comun. Locurile de muncă, istoria, curiozitatea noastră față de oameni și ce-i face să funcționeze.

Pornește din nou la drum. După ce încheie apelul, Meredith își continuă plimbarea matinală. Stânga, apoi iar stânga, înapoi șase străzi înainte de ultima cotire. Când ajunge la colț și se întoarce pe strada ei, aștept, rămânând la o distanță destul de mare în spate. Se apropie un alt câine în lesă și cele două animale nu pot rezista – sar unul pe celălalt, chiar dacă proprietarii lor încearcă să-i oprească. Se joacă, stând pe picioarele din

spate, cu gurile deschise și lovindu-se cu labele peste față. Meredith e prea ocupată să încerce să-și controleze câinele ca să observe că a căzut ceva pe jos. Dar eu nu.

Câteva minute mai târziu, câinii sunt, în sfârșit, despărțiți, iar Meredith merge ultimul sfert de stradă până la casa ei și intră. E marți, așa că va mai trece o oră sau cam așa ceva până va ieși să plece la cursuri. Și eu am ore astăzi, astfel că nu mai pot rămâne, dar sunt curios ce i-a căzut pe jos. Îmi trag gluga peste șapcă pentru a-mi ascunde cât mai mult din părțile laterale ale feței și alerg peste stradă.

Un mic pandantiv argintiu strălucește în lumina soarelui. Are forma unui os, un medalion pentru câine, care s-a desprins de pe zgardă. Mă aplec și îl ridic pentru a-l analiza mai atent. Dar, în timp ce fac asta, bancnotele pe care le aveam în buzunarul hanoracului îmi alunecă afară. Le prind pe toate, cu excepția uneia pe care o ia vântul și se rostogolește pe stradă, amestecându-se cu gunoaiele, nisipul și tot ce se află pe calea furtunii care se apropie. Renunț să o mai recuperez, fiind mai interesat să văd ce mică recompensă mi-a lăsat Meredith, în loc să alerg după un dolar. Pe fața medalionului nu este nimic, dar îl întorc pe cealaltă parte și mi se oprește inima când citesc numele gravat.

Romeo.

Și-a numit câinele Romeo.

Din Shakespeare.

Materia pe care o predau eu...

E o coincidență oare?

Vreau să cred că nu, să sper că Meredith încă se gândește la mine. Sau poate că nu, dar e un semn. Un semn că ar trebui să continui să aștept.

Să *te* aștept.

Strâng pandantivul în palmă, zâmbind, și încep să mă îndepărtez. Dar o voce din spatele meu îmi reține atenția.

– Domnule!

Mă întorc.

Bărbatul îmi întinde ceva.

– Cred că v-a căzut asta, îmi zâmbește. La început am crezut că sunt bani de Monopoly. Dar e un baht, nu-i așa?

– Da, așa e.

– Am fost în Thailanda în luna de miere. De aceea am recunoscut moneda. Frumoasă țară. Tocmai v-ați întors?

Dau din cap.

– Plec săptămâna viitoare.

– Dacă mergeți cu cineva, duceți-vă la Koh Yao Noi. Sunt niște plaje superbe. Izolate. Organizează cine cu lumânări aprinse, pe nisip. A fost partea preferată a soției mele din toată excursia.

Zâmbesc.

– Mulțumesc pentru pont. Trebuia să merg cu cineva, o recompensă pentru că și-a făcut bine treaba. Dar se pare că nu va putea veni, așa că voi merge singur.

MULȚUMIRI

Îi adresez mulțumiri lui Emily Bestler și echipei sale editoriale pentru că au crezut în acest roman încă de la început. Și lui Hannah Wann și Becky West pentru că au purtat *Dezvăluirea* într-o călătorie fabuloasă către Marea Britanie.

Agentei și prietenei mele, Kimberly Brower – îți mulțumesc pentru că ai fost mereu lângă mine, m-ai susținut și ai cârmit corabia spre noi aventuri.

În spatele fiecărei femei de succes se află un trib de femei de succes care o încurajează, îi sunt alături și o motivează să facă lucruri înfricoșătoare. Îi mulțumesc liderului tribului meu, Penelope Ward, care este mereu alături de mine, precum și lui Cheri, Luna, Julie, Elaine, Jessica și celor 26 000 de femei inteligente din grupul meu minunat de pe Facebook, Vi's Violets.

Mulțumesc familiei mele – Chris, Jake, Grace, Sarah și Kennedy, care nu au avut niciodată îndoieli că pot reuși, chiar și atunci când eu mă îndoiam.

Și vouă – *cititorilor*. Vă mulțumesc pentru sprijinul și entuziasmul vostru. Fie că ne întâlnim pentru prima dată, fie că sunteți cu mine de mai bine de un deceniu, citindu-mi romanele de dragoste, vă sunt foarte recunoscătoare că ați avut încredere în această poveste.